ROSIE BLACK GÜNLÜKLERİ

YARATILIŞ

LARA MORGAN

PEGASUS

BLACK

GÜNLÜKLERİ

YARATILIŞ

Pegasus Yayınları: 1179 Gençlik: 211
Rosie Black Günlükleri -1: Yaratılış
Lara Morgan
Özgün Adı: Rosie Black Chronicles: Genesis
Yayın Koordinatörü: Berna Sirman Editör: İlker Sönmez Düzelti: Esengül Aydın
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Baskı-CİLT: Alioğlu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul Tel: 0212 612 95 59
1. Baskı: İstanbul, Eylül 2015 ISBN: 978-605-343-703-1

Yayıncı Sertifika No: 12177
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9Taksim/İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

LARA MORGAN

ROSIE BLACK GÜNLÜKLERİ

YARATILIŞ

İngilizceden Çeviren: Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Arkadaşım Amanda için

Bölüm 1

Rosie meşalesini etrafa saçılmış tuğlaların üstünde dolaştırdı.

Işık, tozu ve kalın örümcek ağlarını taradıktan sonra tünel duvarında derin bir oyuğa kaydı. Rosie oyuğun içine bakmak için eğildi ve karanlıkta yankılanan bir şaşkınlık çığlığı attı.

“Ne oldu?” dedi Juli.

“Burada bir şey var.”

Rosie iyice eğilip oyuğun içine uzandı. Parmakları önce örümcek ağlarına, sonra sert bir şeye değdi. Dokunduğu şey ona bir kutunun köşesi gibi gelmişti. Tutup çekti ve çıkan kutuyu iki yana salladı.

“Iyyk.” Juli, Rosie’nin koluna yapışan toz ve örümcek ağlarına tiksintiyle baktı.

“Sadece toprak,” dedi Rosie bulduğu şeyi havaya kaldırırken. Kesinlikle bir kutuydu; elinden biraz daha büyük ve kapağında bir tür kabartmalı desen olan bir kutu.

“Tut şunu.” Meşalesini Juli’ye verdi ve Juli her iki ışığı da kutuya çevirdi. Rosie kapağın üstündeki toz tabakasını eliyle silkeledi ama deseni rahatça görebileceği kadar temizleyemedi.

“Acaba içinde ne var?” diye sordu Juli. “Belki de Erime’den önce gömülmüştür.”

“O kadar uzun zamandır burada olduğunu sanmam.”

“Yeterince pis,” dedi Juli, meşalelerden birini koltuk altına sıkıştırıp sırt çantasını çıkarırken. “Ne olduğunu görmek için temizlemeliyiz.” Sırt çantasından bir şişe su çıkarıp kapağını açtı.

“Bekle, ne yapıyorsun?” Rosie, Juli’nin eline yapıştı.

“Ne? Ah, evet.” Juli utanmış gibiydi. “Yeniden doldurma olmadığını unutmuşum.”

“Yani bunun geri dönüşüm bile olmadığını mı söylüyorsun? Saf mı yoksa?” Rosie Juli’nin kendi gömleğinden daha pahalı bir şişe kaynak suyunu kutunun üstüne boca etmek üzere olduğuna inanamıyordu.

Juli kapağı geri kapatırken yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim, akılsızlık ettim. Bunu sen alsan daha iyi olur.” Şişeyi Rosie’nin taşıdığı çantaya

iterken ona sırıttı. “Haydi, bir an önce çıkalım. Burası ödümü patlatıyor. Ayrıca, açlıktan ölmek üzereyim.”

Rosie gözlerini devirdi ve meşalesini geri aldı. Juli sıska bir insan için çok fazla acıkıyordu. “Pekâlâ. Kutuyu nehirde yıkayabiliriz.”

Tüneli tırmanıp dışarı çıktıkları anda ikisi de gözlerini kısmak zorunda kaldı. Öğleden sonra hava çok sıcaktı ve güneş etraflarındaki harap binaların arasından göz kamaştırıyordu. Rosie’nin sol tarafında çatlak bir asfalt parçasının arasından yaban otları gibi büyümüş ağaçlar, sağ tarafında ise eskiden araba olması olası bir şeyin, duvarın altına yarı gömülü haldeki paslanmaya yüz tutmuş enkazı duruyordu. Rosie orada olmamaları gerektiğinin farkındaydı. Eski Şehir nehir kıyısında çatlaklarla kaplı bir çamur yığını ve kırık dökük binalardan oluşan daracık bir şeritten ibaretti ve görünür görünmez tehlikelerle doluydu. Giriş yasaktı ve çeteler bile bu bölgeden uzak dururdu. Rosie Eski Şehir’e son gelişinde az kalsın bir Senato gözetleme helikopterine yakalanıyordu -her zaman bir Vahşi’ye yakalanma tehlikesi olması da çabasıydı- ama hepsine değerdi. Burada bulduğu şeylerden bazıları ona bir hafta yetecek yiyecek satın alabiliyordu.

“Şu taraftan suya kadar inebiliriz.” Nehir kıyısındaki birkaç ağaç ile harap bina arasındaki açıklığı işaret etti.

Juli gözlerini kısıp baktı. “O duvarın sorun çıkarmayacağına emin misin? Ciddi ciddi yamuk duruyor.”

“Az önce yarısı çökmüş bir tünelden çıktık ve sen bunun için endişeleniyorsun, öyle mi?”

“Güvende olmak ezilmekten iyidir.”

Rosie çantasını yere bıraktı. “Haydi gel, duvar yüzyıllardır orada. Yıkılmak için bugünü seçeceğini hiç sanmıyorum.”

“Sanırım haklısın.” Juli şüpheli görünüyordu ama Rosie suyun kıyısındaki diz boyu saz öbeklerini yararak ilerlerken onu takip etti.

Biraz ötede nehrin ortalarında ve denize doğru biraz batıda, girdaplı akıntının arasından birkaç eski gökdelenin sivri tepesi yükseliyor ve şehrin eski günlerinden kalma taş abidesi Kral Adası, fonda ağır ağır batan güneşin önünde, koyu renkli bir çivi gibi göğe uzanıyordu. Bu manzara nehrin yukarı kısmındaki ışıltılı kuleler ve Newperth’ün vızır vızır işleyen mekik hatlarıyla müthiş bir tezat oluşturuyordu. Şehir yüksek nüfus yoğunluluğu ve jeotermal enerjisinden kaynaklanan göz alıcı bir parlaklığa sahipti. Şey, en azından Merkez öyleydi. Merkez dışında

kalan her şey biraz daha az parlak, kasvete ve enerji kısıntılarına daha yakındı ama Rosie'nin durduğu yerden dikkati zenginlerin kuleye benzeyen apartmanları ve gökkuşağı tonlarında parıldayan yansıtıcı morötesi kalkanları çekiyordu. Onların biraz ötesinde plascamdan yapılma devasa anıt ve Rosie'nin halasının çalıştığı biyotaştan yapılma Orbitcorp tesisi vardı. Orbitcorp'un Newperth'ün orta yerinde kendine ait bir uzay aracı pisti bile vardı. Rosie şu anda bile araçlardan birinin gökyüzünde bıraktığı belli belirsiz, ultra-ısınmış buhar izini seçebiliyordu. Acaba araçta Essie halanın tanıdığı kimse var mıydı?

"Mars'tan Rosie'ye," dedi Juli yanında yere çömelirken. "Acele etmezsen su birazdan yükselecek."

"Evet, tamam, hallediyorum." Rosie bulduğu kutunun üstüne ılık nehir suyundan atıp çamuru çıkarmaya çalıştı.

Çamur yıkanınca ortaya hafif metalden yapılma, yuvarlak köşeli, koyu mavi bir kutu çıktı. Kutunun ön tarafında her biri tırnak büyüklüğünde dört gümüş düğme ve kapağın tam ortasında sırtında binicisiyle şaha kalkmış bir at ve yarım bir güneşten oluşan kabartmalı bir desen vardı.

"Nedir bu?" Juli parmağını güneşin üstünde dolaştırdı.

"Bilmiyorum." Rosie kaşlarını çattı. Desende ona tamdık gelen bir şey vardı ama nerede gördüğünü tam olarak hatırlayamıyordu. Bir sap ya da bir tür açma mekanizması aramak için kutuyu baş aşağı çevirdi ama ne bir girinti, ne bir tuş takımı ne de yarık vardı. Sadece gümüş düğmeler. Kutuyu tekrar baş aşağı çevirince içinde bir şey tıngırdadı. Birbirlerine baktılar. Juli'nin gözleri büyüdü. "Acaba..."

Arkalarında bir dal çatırdadı ve hemen ardından bir ses, "ikiniz burada ne arıyorsunuz?" diye seslenince Juli'nin cümlesi yarım kaldı.

Ayağa fırlayıp hızla arkalarına dönerlerken, Rosie kutuyu arkasına sakladı.

Koyu renk rasta saçlı bir oğlan onları seyrediyordu. Onun bir Vahşi olduğunu tahmin eden Rosie'nin yüreği ağzına geldi. Çocuk onunla neredeyse aynı yaşta, belki ondan biraz daha büyüktü; tam olarak ayırt etmesi güçtü. Dizlerinde delikler olan pis bir kot pantolon ve kaslı gövdesini saran lekeli bej bir tişört giymişti. Küçük, biraz yassı bir burnu ve koyu renk ve pis suratında tuhaf duracak kadar parlak ve açık mavi gözleri vardı. Kirli, kötü çocuk havasında bir yakışıklılığı vardı. Tabii eğer o tiplerden hoşlanıyorsanız.

Ayrıca belinde bez bir kında taşıdığı bir bıçak vardı. Bütün ağırlığını kalçasına vermişti ve parmaklarının arasında tuttuğu bir dal parçasıyla oynuyordu.

Rosie gümbür gümbür atan kalbine rağmen kendinden emin görünmeye çalıştı. “Sadece bakınıyorduk,” dedi. “Gitmek üzereydik.”

“Gördüğüm senin kayığın mı?” Vahşi’nin bakışları şüpheciydi. ”Hayır, benim,” dedi Juli. “Ve alamazsın.”

Vahşi pis pis sırıttı. “Beni nasıl durduracaksın?”

Juli itiraz etmek için ağzını açınca Rosie arkadaşına öfkeli bir bakış atarak kafasını salladı. Juli ağzını kapatınca Vahşi daha fazla sırıttı.

“Orada ne saklıyorsunuz?” Başıyla Rosie’nin arkasında tuttuğu kolunu işaret etti.

“Hiç,” dedi Rosie hemen.

Vahşi kaşlarını kaldırdı. “Aptal değilim.”

“Gerçekten bir şey değil,” dedi Juli araya girerek. “Ama sırt çantamda yiyecek ve temiz su var. Onları alabilirsin.”

Lanet olsun. Rosie yüksek sesle inlememek için kendini zor tuttu. Juli bunu söylemek zorunda mıydı?

Vahşi’nin pis sırıtışı kayboldu. “Sadakanıza ihtiyacım yok.” Elindeki dal parçasını kırıp fırlatınca Rosie korkudan gırtlağının tıkandığını hissetti.

“Bir dakika,” dedi boştaki elini avucu açık bir şekilde öne uzatarak. “Gerçekten sadaka değil. Kastettiği bu değildi. Çantayı al, biz sadece eve gitmek istiyoruz.”

“Artık çok geç,” dedi Vahşi ve eli bıçağında, onlara doğru yürümeye başladı.

Bölüm 2

Juli, Rosie'nin koluna yapışırken, Rosie bir tür silah bulmak için umutsuzca etrafa baktı ama elindeki kutudan başka bir şey yoktu. Belki de ona kutuyla vurabilirdi. Sırtları nehre dönüktü ve gidecek yer yoktu. Kutuyu daha sıkı tuttu. Vahşi iyice yaklaştı.

"Lütfen," dedi Juli ağlamaklı bir sesle. "Lütfen, yapma." Aralarındaki tek şey Juli'nin yere bıraktığı çantasıydı.

Vahşi onlara dik dik baktı, sonra sırıtarak çantayı aldı. "Hediye için teşekkürler." Gülerek hızla uzaklaştı ve binaların ötesinde gözden kayboldu.

Bir süre ikisi de tek kelime etmediler. Öylece durup çocuğun arkasından baktılar. Rosie kendini aptal, rahatlamış ve sıkkın hissetmek arasında gidip geliyordu.

Juli uzun bir nefes verdi ve Rosie'nin kolunu sıkmaktan vazgeçti. "Vahşi miydi?"

"Sanırım." Rosie nehre baktı. "Su yükseliyor, gitmeliyiz. Eve babamdan önce varamazsam, kafayı yer. Yine." Çantasını bıraktığı yere doğru yürüdü.

"Aslında," dedi Juli arkasından giderken. "Çocuk ürkütücüydü ama şirin sayılırdı."

"Sen ciddi misin? Çantanı çaldı." Rosie kendi çantasını yerden alırken bir küfür savurdu.

"Ne oldu?"

"Eşyalarımı karıştırmış." Su ve o gün bulduğu bir bardak gitmişti. Elarika. Rosie kutuyu çantanın içine tıktı, çantayı omzuna astı. Demek bu hafta sebze için ekstra kredisi olmayacaktı.

"Teknem!" diye bağırdı Juli. "Büyük olasılıkla onu almaya gitti."

Rosie hışımla ona döndü. Bunu nasıl düşünememişti. "Haydi, gidelim." Ağaçlara doğru koştu.

Terk edilmiş binaların arasından çamurlu bir patika boyunca koştuktan sonra, çalılıkların arasına daldılar ve yeniden nehre doğru saptılar. Juli'nin teknesini kıyıda eski metal bir direğe bağlı bırakmışlardı ve Juli yarım metrelik suda aşağı yukarı sallanan teknesini görünce rahat bir nefes aldı.

Çamur birikintisi içinde güçlükle ilerleyip kayığa bindiler. Rosie çantasını güneş panellerinin altındaki su geçirmez bagaj bölmesine yerleştirirken, Juli konsolda bir düğmeyi çevirdi. Motor çalıştı. Şeffaf pylofleksten yapılma kavisli bir panel yükselip etraflarında hava yalıtımlı bir baloncuk oluşturdu ve arındırılmış hava devridaimi başlayınca yumuşak bir tıslama duyuldu.

“Hazır mısın?” dedi Juli.

“Haydi.” Juli gaz kolunu indirirken, Rosie de çapayı etkisiz hale getirdi. Tekne akıntının üstüne kayarak hız kazandı ve kıyıdan fazla uzaklaşmadan yol alırlarken, arkalarında çamurlu ipeği andıran bir köpük bıraktılar.

“Büyük şanstı,” dedi Juli. “Tekneyi kaybetseydim annem beni öldürürdü. O Vahşi neden almadı, anlamıyorum.”

“Büyük olasılıkla güvenli çalıştırma sistemini devre dışı bırakamadığı içindir,” dedi Rosie.

Tekne hız kazanırken Eski Şehir’in bitkilerin sardığı duvarları ve kalıntıları geride kaldı. Üç kilometre ötedeki kuzey kıyısına kadar uzanan geniş su, batmakta olan güneşin ışıklarıyla parlıyordu. Nehir kıyısı boyunca ve arkasındaki tepelere yayılmış olan Newperth karşılarındaydı. Merkez’in kuleleri güneşin son ışıklarını yansıtarak ışıldarken, su kıyısındaki gecekondu mahalleleri, Kıyı’nın apartmanlarının bodur dörtgenlerinin desteklediği karton kutular kadar uyduruk görünüyordu.

Rosie nehrin ortasından ilerleyen bir başka tekneye gözlerini kısarak baktı ve bir huzursuzluk hissetti. Bir dürbün alıp onlarınkinden daha büyük olan tekneye baktı ve tanıyınca yumuşak bir küfür savurdu.

“Ne oldu?” dedi Juli.

“Güney feribotu.”

“Bu saatte mi?”

Rosie’nin içi sıkılmıştı; babası büyük olasılıkla o feribottaydı. “Bu şey daha hızlı gidemez mi?” diye sordu.

“Evet ama bizi ortadaki akıntıya yaklaştırmam gerekir, orada daha az sürüklenme var ama kütüklere falan çarpma ihtimalimiz daha yüksek.”

“Bu şeyde anti-çarpışma özelliği var, değil mi?”

“Evet ama...” Juli isteksiz görünüyordu.

“Lütfen.” Rosie ona baskı yaptığı için kötü hissediyordu ama babasının yüzünde o ifadeyi bir kez daha görmek istemiyordu. ”Babam çok katıdır.

Geç kalırsam küplere biner.”

“Tamam,” dedi Juli. “Sanırım ben müthiş bir sürücüyüm.” Gülümsedi ve tekneyi kıyıdan açığa çevirirken, gazı da yükseltti.

“Teşekkürler.” Rosie dürbünü indirdi ve feribotun insan yükünü aldığı enerji tesisinden uzaklaşıp nehirden yukarı doğru ağır ağır ilerlemesini izledi. Babası eve ondan önce giderse olabilecekleri düşünmek bile istemiyordu.

Hızlandılar ve tekne etrafa sular fışkırtarak hoplayıp tekrar suyun yüzeyine çarpmaya başladı ama bu yeterli değildi. Feribot daha büyük ve daha hızlıydı.

“Feribot arayı kapatıyor,” dedi Rosie.

“Elimden geleni yapıyorum.” Juli ona baktı. “Ama onu geçebileceğimizi sanmıyorum.”

Rosie alçak konsola sıkıca tutunarak Juli’nin yanında ayakta duruyordu.

“Üzgünüm,” dedi Juli. “Belki de ona Merkez’de kütüphanede falan olduğumuzu söyleyebilirsin.”

Rosie başını salladı. Ne söylediğinin bir önemi yoktu. Geç, çok geçti. Artık bahaneler yetmiyordu. Annesi öldüğünden beri böyleydi.

Nehrin yukarı Kıyı dalgakıranına doğru kıvrıldığı bir dirseğe yaklaşıyorlardı. Feribot artık onlarla aynı hizadaydı ve bir dakika sonra yarattığı dalgalarla tekneyi sarsarak onları geçti.

“Seni yüzen pazarda indireceğim,” dedi Juli. “Koşarsan, eve ondan önce girebilirsin.”

Rosie hiçbir şey söylemedi. Eve ondan önce giremezdi; yeterince zaman yoktu. Feribotun iskeleye yanaşmasını, suyun köpürmesini ve feribot manevra yapıp iskeleye çarparken motorun homurdanmasını izledi. İskelede birkaç kişilik küçük bir kalabalık bekliyordu: arkalarında çocuklarıyla kocalarını karşılayan eşler, su gibi bir çorbanın içinde erişte satan sokak satıcıları. Elbette su geri dönüştürülmüş suydu. Rosie’nin midesindeki düğüm daha da büyüdü ve Juli yüzen pazarın dar kanallarına girmek için motoru yavaşlatırken kıyıya arkasını döndü.

Pazar, nehre kadar uzanan ve fakirler için bir satış merkezi olan, birbiriyle bağlantılı yüzen iskeleler ve barınaklar topluluğuydu. Ahşap kulübe ve payanda yığını buraya Erime’den sonra gelen birkaç kuşaklık aileleri barındırıyordu. Onlar geçerken, birkaç satıcı bağırarak eriştelerin,

kurutulmuş su yosunlarının ya da fasulyelerinin fiyatlarını söyledi. Meraklı çocuklar kapı görevini üstlenen kumaş parçalarının arasından onlara bakıyor, avurtları çökmüş insanlar dar kanallarda elden çıkarılmış konteynerlerden bozma kanolarının küreklerini çekiyordu.

Burada yaşayan insanlar Rosie'den bile daha fakirdi ama burun farkıyla, diye düşündü. Burun farkıyla.

Juli tekneyi sola çevirip bir kanonun geçmesine izin verdi. "Nerede inmek istersin?"

"Burada." Rosie bir deniz yosunu satıcısının dükkân kurduğu iskeleyi işaret etti. Juli tekneyi kanalda çevirip o tarafa döndü.

Kıyıya yanaştıklarında güneş iyice alçalmış, gökyüzü pembe bir renk almıştı. Juli üstlerini örten baloncuğu kaldırdı ve burunlarına dolan leş gibi koku karşısında yüzünü buruşturdu.

"Bu da ne?" dedi elini burnuna kapatırken.

"Kuruyan deniz yosunu," dedi Rosie sadece ağzından nefes almaya çalışarak. Kıyı için alışılmadık bir koku değildi, "içinde protein olan bir geno cinsi," dedi. "Burada bunu satıyorlar."

"Hatırlat da annemlere buradan bir şeyler yememelerini söyleyeyim," dedi Juli. "Hey, kutu sende, değil mi?" Rosie başını evet der gibi sallayınca, "Yarın gelip bizde açmak ister misin?" diye sordu.

Rosie tereddüt etti, içinde ne olduğunu kendi başına öğrenmek istiyordu ama nasıl hayır diyebilirdi ki?

"Tabii. Yarın sabah babam işe gittikten sonra gelirim. Olur mu?"

"Müthiş süper olur!" Juli gülümsedi. "Doğu Merkez'de, Darling Grove, numara altıda oturuyorum. Güvenlik ekranına soyadımı girmen yeterli."

"Tamam." Rosie kıyıya çıktı.

"Bekle." Juli cebinden mavi plastik bir disk çıkardı. "Bunu al, mekiğe para vermen gerekmez."

Bu, şehrin bütün ulaşım ağında geçerli bir jetondu ve mavi olması bir ay boyunca geçerli olduğu anlamına geliyordu. Jetonlar pahalıydı. Babasının alamayacağı kadar pahalı. "Sorun değil, para verebilirim."

"İnat etme, Rosie, al şunu." Rosie jetonu eline aldı. "Annem sorarsa kaybettim derim. Haydi, git."

Rosie jetonu istemeyerek aldı ve cebine koydu. "Teşekkürler." Juli gülümsedi. "Babandan önce evde olmak istiyorsan, acele etsen iyi olur."

"Evet. Yarın görüşürüz."

“Hoşça kal.” Juli tekneyi geri geri çıkarmaya başlamıştı ve Rosie bir an durup ona baktı ve tekneye geri atlama isteğiyle doldu. Çok geç olduğunu biliyordu. Babası eve ondan Önce gelecekti ve ne kadar gecikirse, durum o kadar kötüleşecekti. Juli’ye son bir kez daha el salladıktan sonra çantasının askılarını sıkıca tuttu ve kutunun sırtına çarptığını hissederek mendirekten yukarı koştu.

Bölüm 3

Eve vardığında hava çoktan kararmıştı. Rosie kapıyı dikkatle açtı. Hiç ışık yoktu. Yandaki evden donuk bas bir müzik sesi geliyor, apartmandaki diğer dairelerden akşam yemeğine hazırlanan ailelerin sesleri yankılanıyordu. Kapılar çarpılıyor, çocuklar bağırıyordu ama Rosie'nin evi sessizdi.

İçeri girip kapıyı kapadı ve ışık panosuna dokundu. Sarı loş bir ışık, bir vızıltı eşliğinde titreyerek yandı.

Babası kanepede oturuyordu, ince yapılı vücudu öne eğik, gözleri eski fotoğraf albümlerine dikiliydi. Dijital görüntülerden yüzüne ürkütücü, mavi bir ışık vuruyordu.

“Baba?” Rosie'nin sesi cılız ve titrek çıktı. Babası onu duymamış gibiydi. “Baba, ben geldim.”

Babası çok uzak bir yerden dönüyormuş gibi bir ifadeyle kafasını kaldırdı ama sonra bakışları odaklandı ve kanepeden kalkıp ellerini öne uzatarak kızına doğru yürüdü.

“Rosie, nerelerdeydin?”

Babası kolunu tutunca Rosie elinde olmadan geri çekildi.

“Hiçbir yerde, bir arkadaşımla dışarıdaydım. Okul tatil, hatırlıyor musun?”

“Tatil mi?” Babası kaşlarını çattı. Gözlerinin etrafında koyu renk halkalar vardı ve Rosie babasının nefesinde ekşi bir koku duydu. “Ama Rosie, saat geç oldu... Nerede olduğunu bilmiyordum. Başına bir şey gelebilirdi.”

“Hiçbir şey olmadı, baba, iyiyim.”

Babası ona sımsıkı sarılıp yüzünü gömleğinin kaba kumaşına bastırdı. “Dışarıda insanlar var, kötü insanlar... Ya sana bir şey olsaydı? Ne yapardım? Mutlaka... mutlaka...” Her kelimede Rosie'yi biraz daha fazla sıkıyordu. “... eve daha erken dönmelisin.”

“Evet, tamam.” Babası nefes almasını güçleştiriyordu. Rosie onu itip odasına doğru yürüdü.

“Rosie...” Yalvaran sesi Rosie'nin yorgun ve bomboş hissetmesine neden oldu ama arkasına dönmedi.

“Birazdan gelirim, baba.” Açık albümde annesinin görüntülerini görmemek için çaba harcayarak odasına doğru yürümeyi sürdürdü.

“Rosie...”

Bunu hep yapmak zorunda mıydı? Rosie odasının kapısını itti ve arkasından çarparak kapadı. Sırt çantasını çıkardı ve sırtını kapıya yaslayıp yere kadar kayarak indi.

Göğsü sıkışıyordu. Bir süre gözlerini kirli halıdan ayırmadan oturdu. Odası o kadar küçüktü ki ayakları karyolasının bacaklarına değiyordu. Zemindeki kum zerreleri avuçlarına yapıştı. İçerisi sıcak ve boğucuydu; uzun kollu tişörtünü çıkarıp fanilasıyla kaldı.

Babasının ayak seslerini duydu; kanepenin yaylarının gıcırtısı ve sessizlik. Yine albüme bakıyordu. Rosie avuçlarının alt kısmını yaşaran gözlerine bastırdı. *Ağlamanın bir yararı yok, Rosie Black.* Canı sıkıldığı zaman sıkça olduğu gibi, annesinin sesi yine zihnindeydi. *Gözyaşları hiçbir şeyi çözmez.* İyi de, ne çözerdi ki? Fotoğraflara bakmak da insanları geri getirmiyordu ki.

Rosie annesini ağlarken hiç görmemişti. MalX ondan bir sürü şeyi alıp götürdükten sonra bile. Annesi eski halinin solgun bir hayaletine dönüşmüştü. Gözleri dışında. Rosie son ana kadar gözlerinde onu görebilmişti. MalX’in en acımasız yanı buydu: Bedeni tüketiyordu ama zihin sapasağlam duruyordu. Tabii cortivide, acıyı zihinden ayırabilen ilaca, paranız yetmiyorsa. Ama onların cortivid için yeterli kredisi yoktu.

Kendi kendine, başka bir şeye konsantre ol, dedi. Kutuyu çantasından çıkarıp kucağına koydu ve parmaklarını kapağın üstündeki desende ve yarım güneşten çıkan çizgilerin üstünde dolaştırdı. Bu deseni daha önce nerede görmüştü? Ayağa kalktı, yatağının üstündeki raftan eski püskü bir okutucu alıp içindekiler listesini hızla taradı. İşte. *Uzay Araştırmaları: Kozmik Şirketler.* Kodu seçti ve bir saniye sonra Orbitcorp’un dönen amblemi, üstü ışıltılı bir uzay tozuyla çizili mavi bir gezegen, ekranda belirdi. Rosie, Orbitcorp’un sahibi olduğu bütün firmaları taradı: Geogalactic Rovers, Mardan Gear Inc., Southern Skies Robotics ve daha pek çoğu. Ama hiçbirinin amblemi kutunun üstündeki desene benzemiyordu.

Midesi guruldayordu ama aldırmadı. Bir şeyler yemesi, babasıyla yeniden karşı karşıya gelmesi demekti. Bekleyecekti. Belki babası birazdan yorgun düşerdi; o zaman çıkıp pilav ya da onun gibi bir şey yapabilirdi. Bir

an, gözünün önünde annesinin, Rosie'ninkilere çok benzeyen, tepede toplanmış, yanlardan birkaç dağınık buklenin döküldüğü uzun kahverengi saçlarıyla mutfakta eskiden olduğu gibi akşam yemeği hazırlarken kendi kendine şarkı mırıldanan görüntüsü canlandı. Annesi onlara haftada bir ya da iki kez sebze bulmayı her zaman başarırdı.

Hayır, bunu düşünme.

Rosie tekrar kutuya baktı. Neydi bu logo? Parmaklarını kapağa vurdu. Belki de Essie halanın bir yardımı dokunurdu. Elini yatakla duvar arasındaki gizli saklama yerine soktu ve halasının ona verdiği avuç büyüklüğündeki komu çıkardı.

Halasının kodunu tuşlayınca küçük ekran aydınlandı.

Essie hala babasının en küçük kız kardeşiydi. Kısacık kesilmiş dimdik saçları vardı, daracık pantolonlar giyer ve bol bol küfrederdi. Sık sık ziyarete gelmezdi; sadece doğum günleri ve arada bazı hafta sonlarında. Ama Rosie'nin Merkez'deki okulunun ücretini ödüyordu ve annesinin ölümünden kısa süre sonra bu aygıtı ona vermişti. Ne zaman ihtiyaç duyarsan beni ara demişti. Rosie günün birinde ona karşılığını ödeyebilmeyi umuyordu.

Rosie kulağını babasından ayırmadan aygıtı sessize aldı ve sinyalin iletildiğini haber veren üçgenin ekranda zıplamasını seyretti.

Üçgen önce bir yıldıza ardından da dönen gezegen görüntülerine dönüştü. Ekranda bir sıra yazı belirdi.

"Hey, nasılsın?

Rosie gülümsedi. Essie hala uzay istasyonunda olmalıydı. Evde olsaydı onu görebilirdi.

Selam, yazdı Rosie. *Uzayda mısın?*

Evet? Ne oldu? İyi misin?

Rosie ona babasından ve albümden bahsetmeyi düşündü ama sonra vazgeçti.

İyiyim ama bir sorum var. Sen bana yardım edebilirsin.

Erkek arkadaş sorunu mu?

Mümkünmüş gibi. Rosie sınıfındaki en popüler oğlanı bir uçuş simülatöründe yendiğinden beri, diğerlerinin çoğu ona bir Vahşi gibi davranıyor ve onu dışlıyordu. Görünüşe bakılırsa kızların oğlanlardan daha iyi pilotlar olmaması gerekiyordu.

Sadece üstünde çalıştığım bir proje, yazdı.

Tatilde de mi?

Rosie, *Oyalanmak için yaptığım bir şey,* diye uydurdu. *Gelecekte faydası olur diye yıldızlararası seyahat firmalarını falan inceliyorum. Eve ne zaman döneceksin? Araştırma dosyalarına göz atabilir miyim?*

Elbette. Henüz Akademi'de bile değilsin ve şimdiden iş arıyorsun!

Rosie gülümsedi. *Teşekkürler,* yazdı. *Ne zaman döneceksin?*

Salı günü YT. Orbitcorp'ta 09.00da buluşalım. Gece kalabilirsin. Ben babanı hallederim.

Rosie YT kısaltmasını yeryüzü tarafı diye çözdü. Salı'ya iki gün vardı. Belki de biraz erken gidip uzay aracının inişini görebilirdi. Daha önce iki kez görmüştü ama hiç bıkmıyordu. Tam *OK* yazmak üzereyken, kapısı usulca tıklatıldı.

"Rosie?" Babası ince bariyerin arkasından seslendi. "Yemek hazırladım. Gel, soğumadan al."

Rosie şaşkınlıktan donakaldı. Babası pek yemek yapmazdı. Bu iyi bir şey de olabilirdi acı verici de.

"Şey, hemen geliyorum." Yazmayı bitirip aygıtı kapadı ve kutuyla birlikte yatakla duvar arasındaki boşluğa sakladı. Babası akşam yemeği hazırladığı son seferde, yemeğin yarısında dağılmıştı. Rosie'nin onlar için bulmayı başardığı birkaç sebzenin görüntüsü onu yıkmıştı. Babasını ağlarken görmek berbat bir şeydi.

Rosie yatağından kalktı. Saçlarını düzeltip kapıyı açtı. Babası kapıda dikilmiyordu. Masayı hazırlıyordu. Orada dumanı tüten bir kâse duruyordu. Tabaklara pilav koyarken durup ona bakınca Rosie babasının yüzünü yıkadığını ve saçlarını fırçaladığını, hatta tıraş olduğunu fark etti.

"En sevdiğin," dedi babası. "Soya fasulyesi."

Rosie masaya gidip oturdu. "Güzel kokuyor." Bu her gün yaptıkları normal bir şeymiş gibi doğal ve rahat görünmeye çalışıyordu.

Babası minik, kırılgan bir gülümsemeyle karşısına oturdu. Rosie ucuz tıraş losyonunun kokusunu aldı. Göğsüne bir yumru oturdu ve hazırlıklı olmadığı bir anı canlanırken, yumru hızla gırtlağından yukarı tırmandı. Babasının eski hali böyleydi. Gülüşünün unutulmuş sesi. Rosie kucağında duran ellerini sıktı.

“Hatta biraz havuç bile buldum,” dedi babası. “İş yerinden biri değiş tokuş...” Kızının yüzünü görünce cümlesi yarıda kaldı. “Her neyse, alsana biraz. Kötü değil, sanırım.”

Rosie tabağına biraz fasulye aldı.

“Bugün bir şey yaptın mı?” dedi babası. “Bir yere gittin mi?”

“Şey, bilirsin işte, bir arkadaşla dışarıya çıktık.”

“Bir arkadaş?”

“Evet, okuldan, Juli.”

“Harika. Bu harika.” Sesi fazla neşeliydi. “Yarın da çıkacak mısın?”

Rosie gırtlağındaki yumrunun büyüdüğünü hissetti ve ağız dolusu fasulyeyi güçlükle yuttu. “Juli’nin evine gideceğim.”

“Harika.” Babası başını salladı ve kaşığını kâsesinin içinde dolaştırdı. “Nerede oturuyor?”

“Doğu Merkez’de.”

Babası kaşını kaldırdı. “Şehir dışına gidiyorsun demek?” Sesi hâlâ neşeliydi ama kaşığını bırakırken eli titredi.

“Hı-hı.” Rosie iştahının kaçtığını hissetti. Babası kendini fazla zorluyordu ve onu izlemek içini acıtıyordu. Hayatlarındaki eksik insanın boşluğu aralarında asla dağılmayan bir duman gibi asılı duruyordu. Rosie ne diyeceğini bilemeyerek derin bir nefes aldı. “Baba...”

“Rosie.” Babası ondan önce davrandı. “Biraz önce olanlar için üzgünüm. Ben... kötü bir an geçiriyordum.” Hafifçe öne eğildi. ”Ama şimdi iyiyim. Şey, ben... bak, çok zor. Annen...” Durdu. ”Ben çaba harcıyorum, sadece...”

“Biliyorum, baba,” dedi Rosie hızla. “Sorun yok.”

“Hayır, hayır, var.” Babası o kadar üzgün görünüyordu ki Rosie’nin göğsündeki yumru büyüdü. “Çok üzgünüm,” dedi. ”Ben... çok iyi durumda olmadığımı biliyorum ve... ikimiz için de daha iyi olmalıyım. O olsa...” Dudakları büzüldü ve başını salladı. “Daha iyi olacağım, canım.” Eliyle masadaki bir şeyi silkeler gibi bir hareket yaptı. “Adım adım, ha?” Anlaması için ona yalvarıyordu. Rosie başını salladı ve gülümsemeye çalıştı.

***

Pip sırtını duvara yasladı ve “patron” dediği adamı izledi. Merkez tiplerinden hoşlanmazdı; hele bu temiz sabun kokulu ve üstünlük taslayan bakışlı adamdan hiç hoşlanmıyordu. Ona ne kadar *vahşi* bir Vahşi olduğunu

çok fazla hatırlatıyordu. Seçme şansı olsaydı, burada olmazdı ama seçme şansı diye bir şey yoktu.

Kirli elini uzattı. “Benim için bir şeyin var mı, patron? Bütün hafta şehrin etrafında keşifteydim.”

“Ve bana hiçbir şey getirmedin.”

“Getiremedim, patron, gözetlenecek bir şey yoktu. Senato bu hafta sakindi. Radarda en ufak bir kıpırtı yoktu, anlarsın ya.”

“Her zaman bir şey vardır.” Adam sokağa hızlı bir bakış attı.

Pip ona bakarak bekledi. Çoğu onlara “patron” demesinden, önemli hissetmelerini sağlamasından hoşlanırdı. Acınası çöplüklerin acınası horozları. Ama bu adam onlardan değildi. Sistemin dışındaydı, sistem onun varlığından bile habersiz olmalıydı. Ona hiçbir şey denmesini istemiyordu. İsim yok, iz yok. Pip adamın ona verdiği ismin bile sahte olduğundan şüpheleniyordu: Riley.

“Merkez’in etrafını gözetleyebilirim,” dedi. “Senato ağım hackleyebilir... “

“Hacklemek mi?” Riley gözlerini kıstı. “Nasıl? Gerekli teknolojiyi nereden elde ettin?”

Aptal! Kafasını duvara vursa yeriydi. *Daha akıllı ol.* “Çaldım.” Kollarını göğsünde kavuşturup rahat görünmeye çalıştı. “Bu konuda üstüme yok.”

“Sandığın kadar iyi değilsin.”

Adamın bakışları biraz gevşedi ve Pip rahatsızlığını sakladı. Ayak bileklerindeki ısırıklar kaşındı ama kaşıma isteğine direndi.

“Bugün bir şey çaldım. Eski Şehrin etrafında takılan iki kızdan, bir çanta.”

Riley bir anda kulak kesildi. “Bunu neden daha önce söylemedin?”

Pip omuz silkti. “Kızsal ıvır zıvırdan başka bir şey yoktu. Ama onlarda bir şey daha vardı. Orada bulduklarını tahmin ettiğim bir şey.”

“Neydi o?”

“Emin değilim.” Riley’nin bu kadar ilgilenmesi Pip’in merakını uyandırmıştı. “Sadece bir an görebildim. Belki bir kutudur. Emin olamadım.”

“Ellerinden almalıydın.”

“Başımıza değmeyecek bir bela açabilirdi,” dedi Pip. “Kız kutu onda değilmiş gibi davrandı ve vermeye pek hevesli değildi. Ve kızlara sert

davranmaktan hoşlanmıyorum.”

Riley bir süre sessiz kalıp düşündü. “Önemli bir şey olmayabilir ama yine de ne olduğunu öğrenmeliyiz. Çantada herhangi bir şey bulabildin mi? Kimlik, adres falan?”

“Hayır ama bir tekneleri vardı. Baktım ama almadım çünkü elden çıkarmak sorun olabilirdi ama iskele numarasını hatırlıyorum.” Manidar gözlerle Riley’nin ceplerine baktı.

Riley hiçbir şey demedi ve tam Pip her şeyi mahvettiğini düşünmeye başlarken, cebinden yüz dolarlık bir kredi banknotu çıkarıp ona uzattı. “Pekâlâ, nedir?” Pip krediyi cebine attı ve ona kimlik numarasını verip Riley’nin komundan kontrol etmesini bekledi.

“Doğu yakasından bir aile,” dedi. “Darling Grove’dan.”

“O tarafa yönelmemi ister misin?”

“Evet. Sana verdiğim kom yanında mı?”

Pip aygıtı arka cebinden çıkarıp ona gösterdi.

“İyi,” dedi Riley. “Adresi gönderirim, yarın gidersin. Sonraki talimatlarla ilgili sana ulaşabilmem için komünü açık tut.”

“Endişelenme, patron. Yarın haberleşiriz.”

Pip adamın gitmesinin ardından sokak arasında iki dakika daha bekleyip öyle çıktı. Binalara yakın ve oyun merkezleri ile barlara girip çıkan kalabalıklara uzak durmaya dikkat ederek suyun kıyısına indi. Bu gece her zamankinden daha kalabalıktı. Çetelerden biri hem bar hem genelev olarak faaliyet gösteren bir mekânda parti veriyordu ve bütün özentiler kendilerini göstermek için sokağa dökülmüştü. Bu akşam boy gösteren pek çok erkek ve kadın hareketli holo dövmeler ile aşırı şişirilmiş kaslarla gösteriş yapıyordu. Pip onlardan uzak duruyordu. Kazara çarpışmak bile bu insanları gösteriş havasına sokardı ve bir araba dayak yemesine neden olurdu.

O kızlar hakkında daha fazla bilgi edinmek için yarına kadar beklemeyecekti. Pip’in kendine göre yöntemleri ve ona yardım edebilecek tanıdıkları vardı. Ve kutuyu saklayan kızın neye benzediğini çok net hatırlıyordu. Şebeke’ye başvurup ne bulabileceğine bakabilir, hatta kızın izini sürebilirdi. Patronla bir dahaki konuşmasından önce olabildiğince fazla bilgi edinmek istiyordu. Hiçbir şey kârlı bir ilişkiyi gereksiz bilgiden daha çabuk öldüremezdi ve bu işten beklentisi ekstra krediyi cebe

indirmekle sınırlı değildi. Sonsuza dek bir Vahşi olarak kalmak yaşam planının parçası değildi.

İnsan trafiğinin arasında bir boşluk yakalayıp yolun karşısına geçti ve biyobisikletlerle, modifiyeli ulaşım araçlarının arasından geçip mekik durağına doğru yürüdü.

Bölüm 4

Rosie kucağında içinde kutunun durduğu çantasıyla mekikteki diğer herkese en uzak koltuğa oturdu. Hava serin ama ağırdı ve mekik, yolların üstünde asılı duran raylarında alçak bir homurtu eşliğinde ilerliyordu. Kimse konuşmuyordu. Kıyı'nın tıklım tıklım apartmanları yerini Merkez'in daha geniş sokaklarına bırakırken, Rosie pencereden dışarıya bakıyordu.

Önceki gece çok fazla uyumamıştı ve gözlerinde bir kuruluk ve kaşıntı hissediyordu. Kâbuslar. Hâlâ sık sık görüyordu. Dün geceki kâbus özellikle kötüydü. MalX hastalığı yüzünden kıpkırmızı bir döküntüyle kaplı derisi kabuk kabuk soyulan annesi ona ellerini uzatıyor ve eziyetinin son bulması için ağlayarak yardım istiyordu. Bu kez babası da rüyasına girmişti. Hastalık ona da bulaşmıştı. Rosie annesine yardım etmek için babasının elinden kurtulmaya çalışırken, gri ve kırmızı derisi ona sürtündükçe soyulan babası onu yatağa bastırıyordu. Rosie ağlayarak ve bitkin bir halde uyanmıştı.

Gözlerini ovalayarak önlerinden geçtikleri güzel oymalı çatılı apartmana baktı. MalX sadece annesini almamıştı, babasını da alıp götürmüştü. En azından eski halinden eser bırakmamıştı. Rosie bazen babasına baktığı zaman, içeride hiçbir şey kalmamış ve babası sadece irade gücüyle ayakta kalıyormuş gibi, gözlerinin ardında bir boşluk gördüğünü sanıyordu.

Ellerini çantasının etrafında kavuşturdu. Kahrolası MalX, neden tedavisi yoktu sanki? Hastalık Güney Asya Ülkeleri'ne yayılmaya ilk başladığında Birleşmiş Yeryüzü Komisyonu neden bir şeyler yapmamıştı? Tek yaptıkları sivrisinek üreyen bölgeleri ilaçlamak olmuştu; sanki gerçekten bir faydası varmış gibi. Rosie Ekvator yakınında bazı yerlerin boşaltıldığını duymuştu ve şimdi hastalık Amerikan Cumhuriyetindeki bazı bölgelere kadar ulaşmıştı.

Bir sonraki durak: Doğu Merkez. Hoparlörden hoş bir kadın sesi yükseldi. *Lütfen burada Doğu Merkez için ışığa basın.*

Mekik bir ofis binasının koyu renk sırlı pencerelerinin önünden hızla geçip istasyona girdi ve geniş bir platformun yanında sarsıntıyla durmadan

önce hafif bir homurtu çıkardı. Rosie çantasını omzuna astı ve diğer yolcularla birlikte mekikten indi.

Doğu Merkez istasyonu şehrin ana aktarma noktalarından biriydi. Kiminde mekiklerin beklediği, birbirinin tıpatıp aynısı peronlar uzun bir sıra halinde yan yana dizilmişti. Onların ötesinde dükkânların, oyun pavyonlarının, elektronik bilet gişelerinin insanlarla dolu bekleme alanlarının olduğu kocaman bir mağarayı andıran bir yer vardı.

Birçok sesin birbirine karıştığı uğultu, yüksek duvarlarda yankılanıyor ve Rosie diğer yolcuları takip ederken yanından takım elbiseli kadın ve erkekler geçiyordu. Anneler çocuklarını çekiştirirken, iyi giyimli küçük gruplar sessizce konuşuyorlardı. Çoğu Rosie'yle ve Kıyı'dan geldiği belli olan diğerleriyle aralarındaki mesafeyi korumaya dikkat ediyordu.

Rosie buraya uygun değildi. Eski giysileri ve fazla yanık teni, Merkez'de yaşamanın doğal bir parçası olan UV korumasını karşılayacak maddi gücünün olmamasının bariz işaretleriydi.

Başı dik, omuzları karıncalanarak hızlı adımlarla yürüdü ve çift kanatlı, sallanan kapılardan geçip dışarı çıktı.

Bulutsuz gökyüzü masmavi ve hava, dudaklarındaki nemi daha yaladığı anda emecek kadar kuruydu. İstasyonun gölgesinde bile sıcaklığın fiziksel varlığını ciğerlerine girip çıkan sıcak buhardan hissedebiliyordu.

Doğu Merkez, Newperth'e bakan alçak tepeler üstüne kurulmuş bir yerleşim bölgesiydi. İstasyonun çevresi beyaz kabuklu birkaç okaliptüs ağacıyla ve büyük gri kaya parçalarıyla çevriliydi. Seyrek ağaçların ve güneşte kavrulmuş toprağın ötesinde istasyona doğru kıvrılarak inen ve bölgenin devasa güneş enerjisi deposunun yanındaki bir çıkmazla son bulan dar bir sokaktan ulaşılan bir lojman sistemi uzanıyordu.

Ortalık lojmanlara çıkmak için yolcu bekleyen hava otobüsünün uğultusu dışında genelde sessizdi. Günün bu saatinde nüfusun büyük çoğunluğu şehirde iş başında olurdu. Rosie dudaklarına bir miktar merhem sürerek otobüse yaklaştı. Hava-otobüsü yapay zekâ işletimliydi ve Rosie yanına gidince iki yana açılan kapılardan serin bir hava dalgası esti.

"Varış noktası?" diye sordu otomatik bir ses.

"Şey, Darling Grove," dedi Rosie.

"ikamet sahibinin kimlik numarası, lütfen."

Rosie tereddüt etti. "Misafirim."

Yapay zekânın birkaç saniye süren sessizliğinin ardından kapının üstündeki görünmez bir detektör kısa süren mavi bir ışıkla Rosie'nin yüzünü taradı.

"Lütfen, oturun. Yolculuk süresi dört dakika, otuz altı saniye."

Görünüşe bakılırsa makine onu bir tehdit olarak görmemişti. Rosie yumurtayı andıran hava otobüsünün sekiz koltuğundan birine oturdu. Otobüs aniden harekete geçip lojmanlara çıkan yola saparken yumuşak bir vızıltı duyuldu. Tepede küt burunlu bir arabanın yanından geçip sağa saptılar ve ağaçlık ve kayalık bir alanın içinden geçen uzun ve dar bir şeride girdiler. Darling Grove binasının yüksek duvarı yolun sonundaydı ve otobüs Rosie'yi ters bir "varış noktası" uyarısı ve alçak bir zil sesi eşliğinde indirdi.

Rosie klavyeye Juli'nin soyadı Shen'i ve daire numarasını girerken, etrafta kimse yoktu.

Bir süre sonra ekranda Juli'nin siyah beyaz ve sırıtan görüntüsü belirdi.

"Merhaba." Juli'nin sesi boşluktan gelir gibiydi. Rosie'ye el sallayıp gözden kayboldu. Büyük kapıda bir sinyal ötünce Rosie bir adım geri çekildi ve kapı bir klik sesinin ardından, Rosie'nin aradan ancak geçeceği kadar aralandı.

Karşısında, yapay görünecek kadar yeşil ağaçların ve bahçelerin arasından kıvrılan asfalt bir yol uzanıyordu. Yolun iki tarafına güneş alan yerlere boru şeklinde güneş lambaları yerleştirilmişti ve yaklaşık yüz metrede tepesinde bir kutu ve bir numara olan ve araç girişlerinin başlangıcını işaret eden kısa direkler vardı.

Rosie yüzündeki teri koluna silip Juli'lerin araç yoluna saptı. Arada bir öten bir kuş ya da bir böcek sesi dışında sessizdi ve asfaltın sıcağı ayakkabılarının ince tabanlarından içeri işliyordu.

Juli'yle tanışalı çok uzun zaman olmamıştı. Geçen yıl Rosie'nin, halasının onun için bulduğu Merkez okulunda ilk yılıydı. Orbitcorp Akademisi'ne girmek istiyorsa özgeçmişinde şık duracağını söylemişti. Ama Kıyı'da yaşayıp Merkez'de okula giden bir kız pek popüler olamazdı. Neredeyse hiç kimse onunla konuşmuyordu; çok kötü değildi, Rosie'nin hiçbir zaman çok arkadaşı olmamış ya da olmasını gerçekten istememişti. Son gerçek arkadaşı Kıyı'daki eski okulundan bir oğlandı ama o da Rosie'nin on dördüncü yaş gününden hemen sonra taşınmıştı. O günden beri, Rosie başka kimseyle arkadaş olmak istememişti; özellikle de

küçük çocuklardan ya da çete özentilerinden başka kimsenin olmadığı apartmanlarından kimseyle. Juli de yenilerdendi ve dost canlısıydı. Diğer çocuklardan daha az aptal görünüyordu ve Rosie ile o en azından bazı ilgi alanlarını paylaşıyorlardı. Sonuçta Juli, Rosie'yle birlikte Eski Şehir'e gitmişti.

Rosie vardığında, Juli onu ön kapıda bekliyordu. Evi, diğerleri gibi geniş bir UV bariyerinin ve yine yeşil ağaçların gölgesiyle çevriliydi. Rosie ağaçların arasından özel bir enerji şebekesinin ışıltısını fark etti.

Kıyı'nın hepsi sadece bir şebekeden yararlanıyordu ve Rosie en son ne zaman elektrik kesintisi yaşamadan üst üste üç gün geçirdiklerini hatırlamıyordu. Juli'nin ailesinin hiç kesinti yaşamadığına bahse girebilirdi.

"Merhaba." Juli'nin ayakları çıplaktı ve saçlarını atkuyruğu yapmıştı. "Gelsene, annem evde değil. Dondurma yiyebiliriz."

Dondurma mı? Rosie hayatında toplam beş kez falan dondurma yemişti.

Juli'nin peşinden evin holüne girdi.

Juli'nin evi tek katlıydı ve merkez bir avlunun etrafına inşa edilmişti. Plastik ahşap parkeler, yüksek tavanlı geniş odalar ve esintiyi içeri alan tirizlerden yapılma sürgülü kapılar vardı.

Juli koridora açılan kapıyı itip mutfağın yolunu açarken, "Kutuyu getirdin mi?" diye sordu.

"Çantamda." Mutfak tavanındaki pervanenin yaydığı serin hava yüzüne vurunca Rosie gözlerini kapadı.

"Nasıl istersin? Orman meyveli ve sütlü mü, çikolatalı mı?" Juli dondurucunun dağıtıcısının önündeydi.

"Çikolatalı."

"Mükemmel bir seçim." Juli seçimini yaptı ve birkaç saniye sonra paketli iki blok dolabın dağıtıcısının tepsisine düştü. Dondurmalardan birini Rosie'ye uzattı ve üç gürültülü bip sesiyle yerinden sıçradı.

"Juli!" Bir hoparlörden bir kadın sesi yükselirken soğutucu biriminin ekranında bir yüz belirdi. "Ben çıkar çıkmaz bunu yapacağını biliyordum. Merhaba, sen Rosie olmalısın." Juli'nin annesinin bakışları kısa bir an Rosie'ye çevrildi.

"Merhaba," dedi Rosie, çekinerek. Juli'nin annesi hiç hoşnut görünmüyordu.

“Haydi ama anne,” dedi Juli. “Sadece bir dondurma, üstelik tatildeyiz.”

Bayan Shen gözlerini kıstı. “Pekâlâ ama sadece bir tane. Öğle yemeği için sebzeli mee goreng[1] var. Onu mutlaka ye ve başka abur cubur yok!” Parmağını kızına doğru kaldırdı. “Yersen haberim olur.”

“Elbette, anne.” Juli gülümsedi.

“İyi. Saat iki gibi evde olurum ve dışarı çıkma, UV çok yüksek.”

Minik bir bip sesi duyuldu ve ekranda tropik bir ada resmi belirdi.

Juli, Rosie’ye dönüp gözlerini çevirdi. “Bunun için üzgünüm. Beni hâlâ beş yaşında sanıyor ve dondurucuyu komuna bağlıyor. Haydi, odama gidelim.”

Mutfağı ve gölgelik avluyu geçtiler. Juli’nin odası, Rosie’lerin dairesinin tamamı kadar büyüktü. Kocaman bir karyolası, bir giyinme odası ve sanal bir oyun sistemi ve duvara monte edilmiş devasa bir komnet ekranı vardı.

“Haydi.” Juli yatağın üstüne zıpladı ve ekranda müzik açtı. Odayı kıvrak bir flüt ezgisiyle tamamlanmış tekrarlı, sert bir ritim ve ışıltılı bir elbise içinde Çince şarkı söyleyen siyahi bir kadının holo görüntüsü kapladı.

“Ah, Çin-funk’tan nefret ediyorum.” Rosie bağdaş kurarak Juli’nin yanına oturdu ve kutuyu çıkarmak ve çantasını yere bırakmak için dondurmasını ağzında tuttu.

“Ben de.” Juli parmağını kontrol panelinin üstünde ileri geri kaydırdı. “Moko’ya ne dersin?”

“Fena değil.” Rosie kutuyu aldı ve kulağına tutup dikkatle çevirdi, “içinde kesinlikle bir şey var.”

Juli şarkıcının, odasının içinde dolaşan üç boyutlu görüntüsünden gözlerini ayıramıyordu. “Sence de acayip hoş, değil mi?” Rosie kafasını kaldırdı. “Fazla hoş.”

“Yok böyle bir şey,” diye homurdandı Juli. “Hey, kutunun üstündeki desenin ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?”

“Hayır, ama halamdan kaynak dosyalarına bakmak için izin istedim. Döndüğü zaman bir şeyler bulabilirim.”

“Nereden döndüğü zaman?”

“Mars ya da uzay istasyonu. Emim değilim. Halam bir Orbitcorp pilotu.”

“Ciddi misin? Hiç bahsetmemiştin. Bu yüzden mi uçuş simülatöründe bu kadar iyisin?”

“Şey, evet, sanırım,” dedi Rosie.

“Hey,” Juli kıkırdadı. “Onu imha ettiğin zaman Reub’un suratının aldığı şekli hatırlıyor musun? Yemin ederim içeri doğru patlayacak sandım.”

Rosie gülümseyerek, onu yenmek eğlenceliydi, diye düşündü.

“Hak etmişti,” dedi Juli. “Tam bir çirkef.” Başını salladı ve bir süre ekrana baktıktan sonra, tekrar Rosie’ye döndü. “Halan da sizinle mi yaşıyor?”

“Ah, hayır.” Rosie kutunun üstündeki düğmeleri kurcalıyordu. “Merkez’de, Orbitcorp kompleksinde yaşıyor. Onu çok fazla görmeyiz.”

“Nasıl olur?”

Rosie iç geçirdi. “Şey... biraz karmaşık, bilirsin işte.”

“Tabii ya, aileler, değil mi?” dedi Juli. “Babanla iyi anlaşamıyorlar mı?”

“Hayır, şey...” Rosie duraksadı. “Annem ve halam, annem babamla evlenmeden önce yakın arkadaşmış ama annem Orbitcorp’a ve yaptıklarına karşıydı. Bilirsin işte, diğer gezegenlerin keşfi falan. Yeryüzü’nü yok ettiklerini ve aynısını evrenin geri kalanına da yaptıklarını söylerdi.”

“Babam da aynı. Onlardan nefret ediyor,” dedi Juli.

Rosie başını salladı ve, “Essie halam onlar için çalışmaya başlayınca büyük bir kavga ettiler ve sanırım babam da işin içine girdi ve...” dedi. Omuz silkti. “O zamandan beri çok fazla konuştuklarını sanmıyorum.”

“Kin mi tutuyorlar?” dedi Juli.

“Onun gibi bir şey. Ama annem şey olduğundan beri...” Kelimeleri telaffuz edemediği için derin bir nefes aldı.

“Halan yardımcı olmaya çalışıyor?” dedi Juli.

“Evet.” Rosie ona minik bir gülümsemeyle baktı. “Ama babam, şey, biraz dağılmış durumda. Halamın yaptıklarına sadaka diyor ve hoşlanmıyor. Essie hala onu okulun parasını ödemesine izin vermeye resmen mecbur bıraktı.”

“Ebeveynler,” dedi Juli. “Umarım ben hiçbir zaman bu kadar aptallaşmam.”

“Evet.”

Bir süre aralarında sadece müziğin kapladığı bir sessizlik oldu ve sonra Juli, “Haydi kutuyu açalım,” dedi.

“İyi fikir.” Rosie kutuyu kucağından alıp yan yatırdı.

“Düğmelerle açılıyor olmalı.” Düğmelerden birine bastı. “Bir tür kombinasyon olmalı.”

“Ama yüzlerce olabilir,” dedi Juli. “Önce neyi denememiz gerektiği konusunda bir fikrin var mı?”

“Bilmiyorum.” Rosie dondurmasının son parçasını yavaş yavaş emdi. “Basit kombinasyonları deneyebiliriz. İlkine bir kez, İkincisine iki kez basmak gibi mesela.”

Juli omzunu silkti. “Dene bakalım.”

Rosie ellerini şortuna sildikten sonra düğmelere basmaya başladı. Hiçbir şey olmadı.

“O kadar kolay olamazdı zaten.” Juli gülümsedi.

Onlara saatler kadar uzun gelen bir süre boyunca farklı kombinasyonlar denediler ama kutu hâlâ kapalıydı.

“Belki de zorlayarak açmalıyız. Sanırım babamın bir yerlerde aletleri vardı,” dedi Juli.

“Hayır.” Rosie sıkıntıyla dişlerini emdi. Kutuyu açmanın bir yolu olmalıydı. Bir kombinasyon daha denedi. İlk düğmeye bir kez, üçüncüye iki kez, dördüncüye bir kez ve İkinciye bir kez bastı. Yine bir şey olmadı.

Juli, “Aptal şey!” diye haykırdı ve elini kapağın üstündeki mühre vurdu.

Kutudan önce cılız bir uğultu, ardından bir klik sesi geldi ve kapak yanlardan hafifçe aralandı.

Birbirlerine bakıp sırıttılar. Sonra Rosie kapağı tamamen kaldırdı.

Bölüm 5

Kutunun içinde üç nesne vardı: küçük gri bir aygıt, yuvarlak bir diske tutturulmuş yumurta biçiminde bir metalden yapılma bir anahtar ve koyu yeşil renkte yuvarlak bir kolye ucu.

"Bunlar da ne?" Juli aygıtı çıkardı. Avuç içi büyüklüğündeydi ve bir yanında bir menteşe, diğer yanında bir kopça vardı.

"Eski bir diji kitaba benziyor," dedi Rosie.

Juli kopçaya basıp açtı. Sağ tarafta boş bir ekran, sol tarafta sayısal bir tuş takımı vardı.

"Ya da bir günlük." Juli tekrar kutuya uzanıp anahtarı aldı. Anahtar serçe parmağıyla aynı boyda ama yarısı kalınlığındaydı ve bir kenarında bir dizi girinti ve kabartılı noktalar vardı.

Juli kaşlarını kaldırdı. "Ne için acaba?"

"Her şey olabilir." Rosie kaşlarını çatarak kolye ucunu aldı. Parmaklarını kolyenin pürüzsüz ve yuvarlanmış kenarlarında dolaştırdı. Küçüktü, çapı en çok iki santimetreydi ve bir kenarında bir zincire takılmak için açılmış gibi duran minik bir delik vardı. Bir yüzüne derin bir üçgen kazınmıştı, diğer yüzünde ise şaha kalkmış at, binicisi ve ışık saçan güneş deseni vardı.

"Kapaktakinin aynısı," dedi Juli.

Rosie kolye ucunu parmaklarının arasında çevirdi. Çok güzeldi.

"Sence bir kolyenin parçası mı?" diye sordu Juli.

"Belki," dedi Rosie ama aslında kişisel olarak öyle olduğunu sanmıyordu. Mücevher olarak değil, özel bir amaç için yapılmış gibiydi. Ama ne için? Kolye ucunu avucuna alıp cebine koydu.

"Hey, Juli." Juli'nin elindeki anahtara uzandı. "Bu sana neyi hatırlatıyor?"

Juli'nin kaşları çatıldı. "Neyi?"

Rosie, Juli'nin komnetine gitti. "Belki bunu." Üniteyi çalıştıran düğmeyi işaret etti.

"Bir komnet anahtarını mı?"

"Evet." Rosie içini büyük bir heyecanın kapladığını hissetti. "Yüzeyindeki desen neredeyse aynı." Komnet anahtarını durduğu yarıktan

çekince müzik bir anda kapandı. “Birinin kişisel komanahtarı olabilir.”

“Ve benim kontuma bağlarsak, bizi birinin evindeki veri bankasına bağlayabilir ve bu şeylerin kime ait olduğunu söyleyebilir.” Juli yatağından fırladı. “Haydi deneyelim.”

Rosie tereddütlüydü. “Bir dakika, virüs olabilir ya da Senato bağlanıp olayı öğrenebilir. Sahibinin kim olduğu belli olmaz.”

“Yani? Senato’yu takan kim? Sen anahtarı tak, çok eğlenceli olacak.”

Rosie uzun bir nefes bıraktı. Bir sorun olsa bile, Juli’nin ailesinin halledebilecek güçte olduğunu tahmin ediyordu.

“Endişelenme.” Juli anahtarı aldı. “Ben yaparım.” Ve Rosie onu durduramadan anahtarı kendi komünün yarığına itti.

Bir an hiçbir şey olmadı, sonra ekran parlak bir maviye döndü ve ekranın üst kısmında, görünüşte rastgele bir sırayla bir dizi sayı ve harf belirmeye başladı. Ekran uzun satırlarla doldu, iki satır, üç oldu, üç dört oldu ve gittikçe daha hızlanarak satırlar dolusu harf ve sayı ekranı kapladı. Rosie gergin bir halde izledi.

“Bu iyi bir şey değil.” Juli’ye baktı. Ekrandan aşağı dijital su gibi akan seri grupları okumaya çalışırken mavi ışık yüzüne yansıyordu.

Rosie daha önce bir kom kartının bunu yaptığını görmemişti. Genelde Microcorp’tan bir karşılama mesajı çıkar ya da bir müzik çalmaya başlardı ama bu olmazdı.

“Çıkarıyorum.” Öne uzandı.

“Hayır, bekle.” Juli arkadaşının eline yapıştı. “Belki de sadece doğru adresi arıyordur. Gerçekten çok eski olabilir.”

Rosie ekranın anlamsız sayı ve harflerle dolmasını izleyerek bekledi. Midesi düğümlenmişti; içinde kötü bir his vardı. “İşe yaramıyor,” dedi.

“Bir dakika. Yavaşlıyor.”

Şimdi, ekrana sığan son satırda harfler ve rakamlar yavaşlamaya başlamıştı ve artık neredeyse hiç yer kalmamışken yarım bir sütun belirip birkaç saniye boyunca yanıp söndü. Rosie ve Juli nefeslerini tutarak sözcüklerin biçim kazanmasını izlediler.

Shore sinyali aktif. Kod girildi. Hedef belirlendi. Aranıyor...

“Bu da ne demek?” diye fısıldadı Juli.

Rosie’nin kolları karıncalanıyordu. “Hedef belirlendi” kulağa hiç hoş gelmiyordu.

“Bu kadarı yeter. Çıkarıyorum.” Juli’nin elinden kurtulup anahtarı yarıktan çıkardı. Ve ekrandaki görüntü karışarak kayboldu.

“Tuhaftı,” dedi Juli.

Rosie avucundaki hâlâ sıcak olan anahtara baktı, içinde bir şeylerin doğru olmadığı duygusu beliriyordu. “‘Kod girildi’ ne demek acaba? Daha önce kom anahtarlarının bir kod içerdiğini görmemiştim, ya sen?”

“Hayır.” Juli kendi anahtarını geri taktı. “Belki de artık kullanım dışı olan eski bir veri tabanıydı ve kom ağını bulamadı.”

“Ama o zaman neden hedef belirlendi desin? Sanki... bilmiyorum.”

“Retro-tePden çıkma bir şey gibi,” dedi Juli. “ *Uzay Sıçraması* diye bir dizi vardı ya.” Derin bir ses ve ciddi bir ifade takınarak, ”Kumandan, kaçakları bulduk, hedef belirlendi. Onları ölüm ışınlarımızla vuralım mı?” dedi. Dizlerinin üstünde doğruldu ve ellerini kalçalarına yerleştirip çenesini boynuna bastırarak kumandanı taklit etti. “Evet, Yüzbaşı, onları vurun. Hepsini. Onlar pislikler, parmak arası pislikleri. Onları böcek gibi ezin.” Ellerini bir tabanca gibi kavuşturdu ve ekrana ateş eder gibi yaptı.

Rosie gülümsedi. Belki de aşırı tepki veriyordu. Gördükleri sadece birkaç kelimeydi ve bir anlama gelme şansı neydi? Büyük olasılıkla Juli’nin dediği gibi, eski bir veri tabanıydı.

“Haydi.” Rosie anahtarı kutuya koydu. “Günlüğe bakalım.”

“Tamam.” Juli kıkırdadı. Yatağa dönüp yastıklara dayanarak oturdular.

“Sence bu bir kom mudur?” dedi Juli.

“Olabilir.” Rosie aygıtı açtı ve ekranın altındaki minik düğmeye dokundu. Ekran titrek bir karıncalanmayla açıldı ve yavaş yavaş netlik kazanarak her tarafından minik yıldızların patladığı parlak pembe bir renge dönüştü.

“Çok hoş,” dedi Juli. “Her iddiasına girerim ki giriş yapabilmek için bir şifreye ihtiyacımız olacak.”

“Evet ama bu şey bir kıza ait olmalı. Bir oğlanın yıldız koyması imkânsız.”

Juli öne eğildi ve klavyedeki sayıların bazılarına bastı. “Şifreyi asla çözemeyiz.”

“Kutuyu açmayı başardık.” Rosie aygıtın birleşme yerlerini ve köşelerini inceledi. “Halamda şifreyi çözecek bir şeyler olabilir.”

“Öyle mi?” Juli kutuyu aldı. “Ne zaman dönecek?”

“Salı günü dokuzda dedi ama değişip değişmediğine bakarım.” Rosie Juli’nin kom anahtarını yerine taktı ve ekrana giderek Şebeke’ye bağlanmak için ikona dokundu. Orbitcorp’u ve personel listelerini bulana dek aradı.

“İşte,” dedi halasının ismini seçerek. “Evet, varış zamanının değişmediğini söylüyor. Salı sabahı.”

“Tamam, sanırım o zamana kadar bekleyebiliriz,” dedi Juli. “Ama bir şey bulursan beni pingleyeceksin. Söz mü?”

“Söz.” Rosie bir şeyin üstüne yemin eder gibi elini kaldırınca Juli gülümsedi.

“Müthiş süper.” Juli düz karnını sıvazladı. “Haydi, yemek yiyelim. Midem neredeyse diğer organlarımı yiyecek.”

***

Riley şapkasını gözlerinin üstüne kadar indirip yüzünü şapkanın geniş kenarının altına gizledi ve Kıyı’nın sokaklarında dolaşmaya başladı. Ağır, siyah bir çanta taşıyordu.

Güneş omuzlarını yakıyor, tuz, rutubet ve çürük kokuları burun deliklerine doluyordu. Çukurla kaplı sokaklar kimi bir yerlere giden, çoğu gitmeyen insanlarla doluydu. Binaların çıkıntılarının ve revaklarının gölgesine çökmüş ya da kafelerin ve eriştecilerin masalarında sessizce terleyen gruplar. Her yer hamur işi çorbadan ayakkabı tamirine kadar her şeyin varlığım ilan eden üç dilde yazılmış tabelalarla doluydu. Riley önlerinden geçtiği sokak satıcılarının bağırışlarına aldırmadı. Kafası meşguldü. Pip sabahın erken saatlerinde onu pingleyip kutuyu bulan kızın kimliğini bulduğunu haber vermişti. Kıyı’da yaşayan Rosie Black. Riley onu bulmayı ve elindeki kutunun aradığı kutu olup olmadığını öğrenmeyi umuyordu. Ancak Pip’i her ihtimale karşı Doğu Merkez’e, diğer kıza bakmaya göndermişti.

Minik bir parkın yanından geçti. Kare bir toprak parçasının üstünde, ortak kullanıma açık sıkıcının başında bir şeyler içiyorlardı. Yakındaki bir binanın gölgesinde parkın yanından geçerken cebindeki kom alarmı titreşmeye başladı. Etrafına baktı, sonra parkı geçip boş dükkânların arasındaki dar bir sokağa koştu. Yerler toz ve süprüntü içindeydi ve havada pis bir koku vardı ama Riley farkında bile değildi. Cebindeki komu çıkardı ve otomatik mesajın yanıp söndüğünü görünce taş kesildi.

Kod anahtarı aktive edildi.

İçi hayret ve korkuyla doldu.

Çantasını yere koyup içinden çıkardığı ince bilgisayarı açtı. Bunu burada yapması riskliydi ama bekleyemezdi. Kod anahtarı nasıl aktive edilebilirdi? Uzaktan çalışma antenini açtı ve parmaklarını klavyenin üstünde hızla hareket ettirerek kodlar girdi ve sinyali olabildiğince fazla değiş tokuş noktasından geçirdi. Sonunda görmemeyi umduğu şeyi gördü. Emir oradaydı.

Shore sinyali aktif. Kurtarma ekibi keşif durumuna geçsin.

Helios da uyarıyı almış ve gerekeni yapmıştı. Tesadüf olamazdı. Kızın bulduğu kutu Riley'nin aradığı kutuydu. Ama anahtarı neden kullansınlardı ki? Ne olduğunu bilmeleri imkânsızdı. Fener sinyalinin nereden geldiğini ararken parmakları bir kez daha klavyenin üstünde harekete geçti. Saniyeler geçti. Sonra buldu. Doğu Merkez, Shen ailesinin evi. Rosie Black kutuyu arkadaşının evine götürmüş olmalıydı. Titreyen ellerle anteni ve bilgisayarı kapadı. Zaman dardı. Helios'un Rosie Black'ten haberi olamazdı. Henüz. Riley avantajlıydı ama fener sinyalinin nereden geldiğini onlar da öğrenecekti. Riley kadar iyi değillerdi, sinyalini onun kadar iyi tanımıyorlardı ama aptal değillerdi. Her şeyin hâlâ kızın elinde olduğunu ummaktan başka şansı yoktu.

Romundan Pip'in numarasıyla bağlantı kurdu.

"Patron." Bir saniye sonra küçük ekranda Pip'in yüzü belirdi.

Riley selamlaşma zahmetine girmedi. "Neredesin?"

"Doğu Merkez. İstediğin gibi." Sesinde tembel bir sıkkınlık vardı.

"Rosie Black'in şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hâlâ arkadaşının evinde. Sen sormadan söyleyeyim, içeri giremiyorum, güvenlik çok sıkı."

Riley küfretti. Elbette öyleydi. Ama kutuyu zamanında ele geçirebilirse...

"Dinle," dedi. "Kız çıkar çıkmaz onu ve kutuyu bana getireceksin. Hemen."

"Elbette, patron." Pip, pis pis sırıttı. "Stresli gibisin, her şey yolunda mı?"

"Bu çok önemli, Pip. Kız sorun çıkarırsa kıza fenerin açılmasının bir şeyleri harekete geçirdiğini söylersin. Ona peşinde insanların olabileceğini söyle."

"Fener mi, patron?" Pip kaşlarını çattı. "Fener de..."

“Fenerin ne olduğunun bir önemi yok. Sen dediğimi yap, yeter.” Riley bunu söyledikten sonra bağlantıyı kesti.

Bölüm 6

Rosie ağır adımlarla yoldan istasyona yürüdü. Saat öğleden sonra dörde yaklaşıyordu ve güneş her zamanki gibi çok sıcaktı. Onu istasyona indirecek bir hava otobüsü olmadığı için Juli ona bir şişe su ve şapkası için tek kullanımlık bir morötesi filtresi vermişti. Filtre morötesi ışınları engelleyen görünmez bir bariyer sağlıyordu ama sıcağı kesmiyordu.

Yüzünün yan tarafından uzun bir ter damlası yuvarlanınca yüzünü buruşturdu ve sudan bir yudum aldı. Şakıyan kuşlar ya da esinti yoktu. Yapraklar dallarda kendilerini bırakmış gibi sallanıyor, kuru toz ve pişmiş asfalt kokusu burun deliklerine doluyordu. Derin bir nefes almaya çalıştı ve başı dönünce acaba Essie hala Mars kolonisi Yaratılış'a gittiğinde böyle mi hissediyor, diye merak etti. Orada hava hâlâ kubbelerden dışarı bir nefes aygıtı olmadan çıkmak için fazla kuruydu. Essie hala, Rosie'ye nefes aygıtlarının bazen sorun çıkardığını, bu yüzden bayılmamak için hemen içeri dönmek zorunda kaldığını anlatmıştı. Rosie bu sıcakta çok fazla yürürse kendisinin de bayılabileceğini düşündü.

İstasyon geldiği zamana göre daha sakindi. Peronlarda sadece birkaç mekik vardı ve neredeyse hiç yolcu yoktu. Sadece muhafızlar, bir avuç çocuklu anne ve peronda Merkez mekiğini bekleyen birkaç delikanlı. Rosie oğlanlardan olabildiğince uzakta durdu. Merkez'in zengin çocukları sırf eğlence olsun diye Kıyı'dan çocuklarla uğraşmayı severdi. Rosie kapalı bir haber akışı gişesinin yakınındaki bir koltuğa oturup şapkasını çantasına tıktı. İstasyonun ekranını kontrol etti. Mekiğe yirmi dakika vardı. Suyundan bir yudum aldı ve bir erişte standından yemek siparişi veren bir Senato muhafızını seyretti. Üstünde siyah yakalı açık kahverengi üniforması, kemerinde bir silahı, bir şok aygıtı ve kulağında minik bir kom vardı. Stant sahibinden bir kâse erişte aldı ve yemeğini yerken Rosie'nin olduğu yöne baktı.

Rosie muhafızın kimlik kartını sormamasını umarak ayaklarına baktı. Babasının kimliğini yenileyecek parası yoktu ve kimlik kartının tarihi geçmişti. Ve bu da Kıyı'dan uzaklaşmaya izninin olmadığı anlamına gelirdi. Muhafız bunu fark ederse, onu babası işten çıkana kadar gözaltında tutmak

için Merkez’e götürürdü. Ve bu, Rosie’nin ihtiyaç duyacağı son şeydi. Ya muhafız çantasını ararsa? Bulduğu her şeye el koyar mıydı?

Rosie bakışlarını kaldırmadan çantasındaki dijital kitabını çıkardı. Kütüphaneden indirdiği ders kitabı gök cisimlerini Dünya canlıları için yaşanabilir hale getirme üzerindeydi ve bunun zaman geçirmeye çalışan herhangi bir çocuk gibi görünmesini sağlayacağını umuyordu.

Öne eğilip ekrana bakarken göz ucuyla etrafı süzüyordu. Muhafız bir süre sonra istasyonun diğer ucundaki görev noktasına döndü. Rosie rahat bir nefes aldı ve tam kitabına dönerken iki dükkânın arasındaki kuytu alanda bir kıpırtı fark etti.

Oyun gişesinden yansıyan cafcaflı reklam holosunun ötesini göremiyordu ama gözlerini kısıp bakınca üst üste istiflenmiş kutuların arkasından bakan bir oğlan gördü.

Oğlan dikkat çekmemeye çalışarak önce sola sonra sağa baktı. Kafası, rastalı saçlarını güçlükle zapt eden lacivert bir kumaşla sarılıydı.

Rosie gerildi. Yoksa bu Eski Şehir’deki Vahşi miydi? Burada ne arıyordu? Vahşiler Merkez’e nadiren sokulurlardı. Senato muhafızı onu görürse, çiğ çiğ yerdi.

Rosie tekrar kitap okuyormuş gibi yaptı ama endişeden kalp atışları hızlanmıştı ve gözünü aralıktan ayıramıyordu. Oğlan karanlıkta gözden kaybolmuş ve bir daha ortaya çıkmamıştı. Rosie gitmiş olabileceğini düşündü *ama* işte yine *oradaydı* ve gözlerini ona dikmişti.

Yüreği ağzına geldi. Kesinlikle ona çok benziyordu. Rosie ne yapması gerektiğinden emin değildi. Ya yanına gelip para ya da yiyecek için onu taciz etmeye başlarsa? Geçen sefer yeterince şey koparamadığı için kızmış olabilir miydi? Keşke mekik bir an önce gelseydi.

Ekranı bir kez daha kontrol etti. Hâlâ on dakika vardı ama Kıyı mekikleri genelde geç kaldığı için daha fazla da sürebilirdi. Avucunu gergin bir tavırla bacağına sürtünce kutudaki kolye ucunun yassı yuvarlağını elinin altında hissetti. Az kalsın orada olduğunu unutacaktı.

Tavandaki güneş enerjili lambalar bir anda kısılıp tekrar parladı ve dışarıdan bir yerden bir öğütme makinesinin sesi geldi. Enerjide dalgalanma vardı. Enerjinin tamamen kesilmesi ve gözlerini üstünden ayırmayan o Vahşi oğlanla burada saatlerce mahsur kalması tam Rosie’nin şansından beklenecek bir şeydi.

Buna dayanamayacaktı. Çocuk onu hâlâ izliyor muydu? Aralığa baktı ama boştu. Yüz yoktu. Hareket de.

Bankta kıpırdandı. Tuvaleti gelmişti. Harika zamanlama. Tuvaletler istasyonun diğer tarafında, dükkânlardan sonra ve çocuğun durduğu yere yakındı. Ergen oğlanlar bağırarak ışıklara doğru bir şeyler fırlatmaya başlamıştı ve ikisi güreşe tutuşmuştu. Rosie tuvalet ihtiyacının kendiliğinden geçmesini umarak bekledi ama bir süre sonra dayanamayacak hale geldi. Kitabını çantasına koydu ve hızlı adımlarla tuvalete gitti.

Kadınlar tuvaleti aydınlık geçidin uçundaydı ve Rosie oraya vardığında düz beyaz ışık çılgın gibi titreşiyordu. Tuvaletler boştu ve duvardaki uzun ayna sadece Rosie’nin gergin yüzünü ve karşıda duran açık kabin sırasını yansıtıyordu. Kabinler antiseptik ve geri dönüştürülmüş su kokuyordu. Yerler ve duvarlar bembeyazdı ve tuvaletlerin ikisinin sürgülü kapıları menteşelerinden çıkmıştı. Böyle varlıklı bir bölge için tuhaf bir durumdu.

Rosie aynadaki yansımasına yüzünü buruşturdu. Ter içinde ve berbat görünüyordu. Saçları sıcakta iyice kıvrılmıştı ve kâkülünün kesilmeye ihtiyacı vardı. Neredeyse gözlerine kadar inmişti. İç geçirerek arkasını döndü ve sondan ikinci kabine girdi. Tam sifonu çekerken seramik zeminde çıplak ayakların yumuşak vuruşunu duydu. Nefesi kesildi ve çantasını omzuna asarken durup dinledi. Hiçbir şey duyamıyordu ama ayak seslerinin sahibinin hâlâ orada olduğundan emindi. Işıklar titreşti ve duvarlardan içeri boğuk bir anons sesi süzüldü. Kıyı mekiğinin gecikmesiyle ilgili bir şey. Klasik.

Rosie temkinle kilidi çevirdi ve kapıyı kaydırdı. Kendi kaygılı yüzü aynadan ona baktı.

“Aptal,” diye mırıldandı, içeride kimse yoktu.

Gergin bir halde kabinden çıktı, ellerini yıkadı ve gür saçlarını parmaklarıyla düzleştirmeye çalıştı. İşe yaramadı. Yanık teninde iyice göze batan çillerine çatık kaşlarla bakarken, menteşesinden sarkan kapılardan biri kaydı ve biri dışarı çıktı. Rosie çığlık atmak için nefes aldı ama oğlanın uzun, kirli parmakları ağzının üstüne kapandı.

Bölüm 7

Rosie kurtulmak için debelendi ama oğlan daha uzun boylu ve daha güçlüydü. Elini ağzına iyice bastırdı ve Rosie'yi göğsüyle sıkıştırarak kabinin içine geri çekti. Rosie oğlanın baldırına bir tekme atmaya çalıştı ama ıskaladı.

"Kes şunu. Canını yakmayacağım," dedi oğlan.

Rosie daha fazla debelendi. Kolunu olabildiğince sertçe arkaya itti ve dirseğinin kaburgalarıyla temasının neden olduğu yüksek iniltiden zevk aldı.

"Tamam," dedi oğlan. "Seni bırakacağım. Çığlık atma yeter, tamam mı?" Rosie başını evet der gibi salladı. Oğlan elini ağzından çekip Rosie'yle kabinin açık kapısı arasında bir adım geri çekildi.

Rosie oğlanın pis elinin ağzında bıraktığı hissi elinin tersiyle silmeye çalışarak klozetin soğuğunu bacaklarına hissedene kadar geri kaçtı.

"Ne istiyorsun? Param yok." Çantasını vücuduna iyice yapıştırdı.

Oğlan gücenmiş gibi baktı. "Paranı isteseydim, sen işerken kapardım. Askısını yerde bıraktın."

Demek yandaki kabindeydi ve... Oğlan hafiften gülümseyince Rosie'nin yanakları pembeleşti.

"O zaman istediğin ne?" diye sordu.

Hatırladığından daha uzun boyluydu ama kesinlikle aynı oğlandı. Üstünde yine aynı kirli kot pantolon ile lekeli tişört vardı ve şaşırtıcı bir şekilde pis kokmuyordu ama asıl olay gözlerindeydi. Yakından bakınca daha mavi ve daha rahatsız ediciydiler. Ve şu anda Rosie'ye eğlenir gibi bakıyorlardı.

"Belki de sadece hasret gidermek, nehir kıyısındaki eski günlerimizi yâd etmek istedim."

"Bana saldırarak mı?" dedi Rosie. "Ve bu arada, arkadaşımın çantası nerede?"

"Sattım." Oğlan duvara yaslandı. "Ama endişelenme. Çok meşgul olacaksın. Gitmen gereken bir randevun var."

"Efendim, anlamadım?" Rosie kollarını kavuşturdu. "Patronum seni görmek istiyor. Sende ona ait olan bir şey varmış."

“Bende bana ait olmayan hiçbir şey yok,” dedi Rosie.

Ama oğlan başını salladı. “Sende olduğunu söyledi ve beni seni ona götürmem için gönderdi.”

Rosie’nin kalbi sıkıştı. Kumdan mı bahsediyordu yoksa? “Yanlış kızın peşindesin.” Rosie onun yanından geçip çıkmayı denedi ama oğlan kolunu kapının çerçevesine yasladı.

“Kötü bir yalancısın,” diyerek çantasına baktı. “İçinde mi?”

“Çantamda kendi eşyalarımdan başka bir şey yok.” Kalbi küt küt atıyordu. “Bırak çıkayım. Mekiğime yetişmem gerek.”

“Bırakamam.” Oğlan başım salladı. “Patron seni görmek istiyor. Seni götürmezsem paramı ödemez.”

“O senin sorunun. Seninle hiçbir yere gelmeyeceğim.”

“Hayır, geleceksin.” Gülümsedi. Dişleri bir vahşiden beklenmeyecek kadar beyazdı. Artık o kadar tehditkâr görünmüyordu.

Rosie eğilip oğlanın kolunun altından geçmeyi denedi ama oğlan kolunu aşağı kaydırınca geçemedi. Oğlana dik dik baktı. ”Yolumdan çekil.”

Oğlanın gülümsemesi daha da büyüdü ama yerinden kıpırdamadı. “Benimle gelmen daha iyi olur. Patron feneri açtığın için başkalarının da peşinde olduğunu söyledi.”

Rosie dondu. *Skor e sinyali aktif.* “Sen neden bahsediyorsun?”

“Bana sorma. Ama konuştuğumuzda patron hayli endişeli görünüyordu. Ve eğer endişeliyse...” Cümlenin devamını getirmeden Rosie’yi süzdü.

Rosie artık çok korkmaya başlamıştı. O anahtarda bir tuhaflık olduğunu anlamıştı.

“Eve gitmem lazım... önce babama söylemeliyim,” dedi zaman kazanmak için.

“Zaman yok.”

“Pekâlâ, patronunun neden benimle konuşması gerek?” diye sordu Rosie. “Neden sana o şeyi çaldırmadı?”

“Demek yanında?” Oğlan tek kaşını kaldırdı.

“Ben öyle demedim.”

“Burada muhafızlardan kaçmakla uğraşmak ister miyim sanıyorsun?” Oğlan dayandığı kapı çerçevesinde duruşunu değiştirirken sıkkın görünüyordu. “Benimle gel, şu işi hallet, ben de evime gidebileyim.”

“Ya gelmek istemezsem?”

Oğlan kapıdan doğruldu. “Şey, seçme şansın yok.” Sağ elinde merali parlayan bir sustalı belirdi.

Rosie yutkundu. Yumruklara karşı koyabilirdi, buna daha önce mecbur kalmıştı ama silahlar başkaydı. Bu oğlanın çakıyı gerçekten kullanacağından emin değildi. O kadar tehlikeli görünmüyordu ama temkinli olmak ölü olmaktan iyiydi.

“Bıçağı bırakırsan seninle gelirim,” dedi.

Oğlanın ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi ve sustalıyı abartılı hareketlerle kapayıp cebine koydu. “Tamam, o zaman?” Rosie’nin çıkması için kapıdan çekildi.

“Bu arada, adım Pip.” Sol kolunu Rosie’nin omzuna attı ve onu yanına çekti.

“Tebrikler.”

Oğlanın gülümsemesi büyüdü. “Teşekkürler. Ve bu kadar endişelenme. Bir şeyler çevirmediğin sürece canını yakmam.” Onu kapıya yönlendirdi.

Rosie tırnaklarını omzunda asılı duran çantasına geçirdi ve içinde kutunun şeklini hissetti. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Görürsün.” Pip onu koridorun sonuna sürükleyip durdurdu. Köşeden etrafı kolaçan etti.

Rosie kaygı içindeydi. Saat ilerliyordu. Babası saat altıda evde olacaktı ve Rosie yine evde olmazsa, aklını kaçırırdı. Ama nasıl kurtulacaktı?

“Kıpırdasana,” dedi Pip ve Rosie’yi tuvaletin koridorundan çıkarırken kolunun üst kısmına sımsıkı kavrayıp onu kendine iyice yaklaştırdı.

“Canımı acıtıyorsun,” dedi Rosie ama oğlan onu duymazdan gelip yan yana sıralanmış dükkânlara doğru çekti ve orada oyalanan insanların arasına kattı. Holografik tabelaların arkasında kalmaya özen göstererek cılız kalabalığın arasından ilerlediler. Muhafızlar ortalıkta yoktu. Mükemmel, diye düşündü Rosie. İhtiyacınız olduğunda asla ortalıkta olmazlardı.

Rosie kaçmayı ya da çığlık atmayı denemeyi düşündü. Pip kolunu boynunu saracak şekilde kaydırdı ve kulağına fısıldarken dudakları tenine değdi. “Aklından bile geçirme.” Sağ elini Rosie’nin beline indirip onu kendine iyice yaklaştırdı.

Görenler onların çift olduğunu düşünürdü. Pip’in belindeki eli bir okşama sanılabilirdi.

Rosie çığlık atmak için büyük bir istek duyuyordu ama Pip’in sustalısı hâlâ cebindeydi. Pip onları hızla mekik durağına yönlendirirken, çenesini

tuttu.

Çevredeki az sayıdaki insan onlardan uzak duruyordu ve Rosie çığlık atmaya başlasa ve Pip onu bıçaklasa bile, hiçbirinin zaten yardım etmeyeceğini düşündü. Bir şey, bu karmaşadan kurtulmak için bir yol bulmak için çaresizlik içinde etrafa baktı. Kuzey Sahili mekik peronuna yaklaşıyorlardı. Onu oraya mı götürüyordu? Kuzey Sahili nehrin Merkez'e göre karşı kıyısındaydı. Yanındaki peronda bekleyen Kıyı mekiğini görünce kalbi yerinden oynadı; her zamanki gibi gecikmiş olmalıydı. İlk kez sürekli tekrarlanan kesinti için minnettardı.

Pip onu Kuzey Sahili durağının yakınındaki bir sıraya sürükleyip yanına oturttu ve kolunu arkasından çekmedi.

Rosie rayların istasyona giriş yaptığı açıklıktan gümüş rengi bir parlaklığın onlara doğru geldiğini gördü. Etrafına baktı. İnsanlar Kıyı aracına binmeye başlamıştı. Belki de o da hızla araca koşabilirdi.

Bankta, hafifçe uzaklaşmayı denedi ama Pip belini daha sıkı kavramakta gecikmedi. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi cılız bir gülümsemeyle.

"Bank çok sert."

"Öyle mi?" Pip'in gözlerinde alaycı bir ışıltı vardı. "Kucağıma oturmak ister misin?"

"Hayır, sağ ol," dedi Rosie soğuk bir sesle.

Kuzey Kıyısı'na gidecek olan araç peronda durdu. Pip, Rosie'yi çekerek ayağa kaldırdı. "Haydi, patronu görmeye gidelim."

Kapının yarığından jetonlarını geçirmeye çalışan birkaç yaşlı kadının arkasında beklediler. Sadece geçerli jetonlar araca biniş izni veriyordu ve görünüşe bakılırsa kadınlar jetonlarını ters sokuyorlardı.

Rosie Pip'in gerildiğini hissetti. Yan perondaki Kıyı aracına baktı.

"Kes şunu," diye mırıldandı Pip ve Rosie ona pis bir bakış atarken, önlerindeki yaşlı kadınlardan biri arkasına döndü.

"Bana yardım eder misiniz, lütfen?" Kadın jetonunu onlara uzatıyordu. " Çalıştıramıyorum."

Rosie, Pip'e döndü. Bir an oğlanın hayır diyeceğini sandı ama Pip iç geçirerek jetonu aldı. "Aşağı doğru kaydırmanız yeterli."

Yarığa doğru eğildi. "Böyle," dedi.

Rosie'yi tutan eli sadece bir an gevşedi. Rosie fırsatı kaçırmadı ve kolunu olabildiğince sert çevirip Pip'in elinden kurtuldu. Sıranın üstünden

atlayıp Kıyı peronuna doğru hızlandı. Pip arkasından bağırıyordu. Rosie yaşlı kadınların çığlıklarını duydu ama arkasına bakmadı.

Aracın kırmızı kalkış ışıkları yanıp sönüyordu ve Rosie peronun etrafından dolaşıp açık kapılara koşarken cebinden jetonunu çıkardı.

“Rosie, bekle!” diye seslendi Pip.

Rosie az kalsın duraksayacaktı. Adını nereden biliyordu? Jetonunu yarıktan geçirirken parmakları metale sürtündü ve kendini içeri attı. Kapılar bir tıslamayla ve gümbürtüyle kapanırken dönüp bakınca Pip’in bir kol boyu mesafede olduğunu ama araca binebilecek kadar yakın olmadığını gördü. Pip kapıyı yumruklayarak bir şey söyledi ama Rosie hareket sireninden onu duyamadı. Titreyerek bir direğe sımsıkı tutundu ve araç raylarda harekete geçerken geniş pencerelerden oğlana baktı.

Bölüm 8

Araç onun durağına vardığında Rosie sakinleşmişti. Titremesi durmuş ve nabzı normale dönmüştü ama Pip'in sözlerini bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Pip'in söylediği gibi, peşinde birileri var mıydı? İnanması güçtü ama Pip çok emin görünüyordu. Bir süre kaçmakla doğru olanı mı yaptım, diye düşündü ama Pip onu her yere götürüyor olabilirdi. Kıyı'da kayıp insanlar hakkında çok hikâye anlatılırdı ve olayların arkasında her zaman çeteler yoktu.

Rosie tuhaf ve huzursuz hissederek durağında indi. Kıyı istasyonunun yüksek kubbeli bir çatısı vardı ve aynı zamanda gizli bir pazar olarak kullanılıyordu. Stantlarda kurutulmuş erişteden otlara ve ikinci el komlara kadar pek çok şey satılırdı. Stantlar düzensiz bir labirent şeklinde yerleştirilmişti ve rutubetli havada belli belirsiz şekilde kurutulmuş deniz yosunu ve kızarmış soğan kokusu hissedilirdi.

Loş güneş ışığı düzensiz tezgâh kalabalığını aydınlatmaya yetmiyordu. Rosie şapkasını taktı ve çantasını sımsıkı tutarak kalabalığın içinde ilerledi. Uzun elbiseli, başı örtülü anneler asık suratlı çocuklarına çıkışırken, zorba Vahşi oğlanlar birbirlerini kovalıyordu. Karanlık bakışlı sessiz adamlar bir bar tezgâhının etrafına toplanmış, geçenleri seyrediyordu ve bir retro satıcısında çocuklar bir kilimin üstüne diz çökmüş gözlerini ekrandan ayırmadan bir çizgi film kanalını seyrediyorlardı.

Rosie kendini fazla açıkta hissetti ve Pip onu takip ediyorsa bile bu kaosta fark edilmesinin güç olacağını umdu. Pip bir sonraki araca binebilir, hatta yaya gelmeyi deneyebilirdi ve her iki olasılıkta da Rosie'nin biraz daha zamanı var demekti. Acaba Pip nerede oturduğunu biliyor muydu?

Dışarıya çıktığında güneş batmaya yüz tutmuştu ve akşamüstünün altın sarısı ışığı binaların ve çıkma yapıların kirli görüntüsünü yumuşatıyordu. Yüzen pazarın satıcılarının bağırış çağırışları durgun ve ılık havada gürültülüydü.

Rosie eve ulaşmak için Pazar Sokağı'na saptı. Kaldırımlar kalabalıktı ve Rosie sürekli insanları itmek ve dilencilerin üstünden atlamak zorunda kalıyordu. Sokak biyobisikletli insanlarla doluydu ve Rosie nehrin tuzlu ve

rutubetli kokusunu duyabiliyordu. Geçerken bir hırdavat dükkânının vitrininden içeri baktı ve lazer ekran saatini kontrol etti. Altıya yaklaşıyordu. Babası birazdan evde olurdu. En azından ondan önce gelmiş olacaktı. Durdu. Ya Juli? Juli aklına bile gelmemişti. Pip onun peşine düşmeye kalkar mıydı acaba?

Gırtlağına bir korku yumrusu oturdu. Pip'in, Juli'nin sitesindeki güvenliği aşması imkânsızdı. Rosie bir komnet bulup Juli'yi uyarmalıydı. İstasyonda halka açık bir komnet vardı. Geldiği yolu koşarak geri döndü. İnsanlara çarpınca tepki çekti. Komnet istasyonun güney girişinin hemen iç tarafında, tuvaletlere açılan pis kokulu koridorun yakınındaydı ve başında kimsenin olmadığını görünce Rosie'nin içinde bir umut belirdi. Ama komnete ulaştığı anda nedenini anladı. Bozuk ışığı yanıp sönüyordu, daha doğrusu çatlak ekranda yanıp söner gibi yapıyordu. Üstelik klavye de sökülmüştü. Rosie işe yaramaz aygıta sıkıntıyla vurdu, insanlar bunu neden yapardı sanki? İstasyondaki tek komnet buydu ve çirkef eziğin biri gelip bunu kırmıştı.

Şimdi ne yapacaktı? *Düşün Rosie, en yakın komnet neredeydi?* Kalabalık istasyonda etrafına baktı. Bira tezgâhı? O tarafa doğru tereddütlü bir adım attı ve durdu. Tezgâhı çetelerden biri işletiyordu ve Rosie'nin ücretsiz kullanmasına asla izin vermezlerdi. Karşılığında pazarlık edecek hiçbir şeyi yoktu. Küfretti. Tek bir seçenek vardı. Kendi evine olabildiğince çabuk ulaşmak.

Hızla döndü ve istasyondan dışarı, sokağa koştu. Pip peşindeyse ona arayı kapatması için zaman kazandırmıştı. Korku daha hızlı hareket etmesini sağladı ve bir sokak arasını kestirme tutarak var gücüyle koştu.

Kendi bloğunun köşesine çıktı. Ortalıkta çok az insan vardı. Bir çöp yığınını didikleyen yaşlı bir adam ve bir duvara yaslanmış, sohbet eden iki kadın. Rosie'nin mahallesi için hayli normal bir görüntüydü ama B Bloğun girişini işaret eden, sıvaları dökülmüş beton sütunlara yaklaşırken, bir şey Rosie'nin yavaşlamasına neden oldu. Ona yanlış gelen bir şey vardı. Bloğun ortasındaki parkta hiç kimse yoktu. Normalde toprakta bir şeyler arayan en az bir iki çocuk olurdu ama kimse yoktu. Her yer nefesini tutar gibi, tetikte görünüyordu. Müzik çalmıyordu, yüksek sesle konuşan kimse yoktu. Rosie ağır adımlarla ve ensesinde ürpertiyle en yakın bloğa yürüdü.

B Blok merkezi bir alanın etrafını çevreleyen, her biri on katlı, dikdörtgen biçiminde üç bloktan oluşuyordu. Alt daireler birbirlerinden alçak duvarlarla ayrılıyordu ama üsttekiler ya ortadaki boş alana ya da arkadaki sokak aralığına bakan, tek pencereli küçük kutu gibi evleriyle dümdüz yükseliyordu. Rosie'nin evi ikinci kattaydı.

Rosie gergin bir halde zemin daireleri geçip merkezi merdivene yürüdü. Önünden geçtiği kapıların hepsi sımsıkı kapalıydı. Genelde etrafı seyrederek ve tükürerek kapısının girişinde oturan yaşlı kadın bile ortalıkta görünmüyordu. Rosie dudaklarını yaladı. Bu tür bir sessizlik sadece Senato muhafızları ya da çeteler etraftayken yaşanırdı.

Rosie betona sinmiş bayat idrar kokusunu duymamaya çalışarak merdiveni çıktı. Odasına girip kapısını kapamayı her şeyden çok istiyordu. Ancak odası yeterince iyi bir saklanma yeri miydi? Gırtlağı sıkışarak ikinci kata açılan kapıyı itti.

Koridorda ilerlerken, sandaletlerin yumuşak tabanları çıplak beton zeminde hışırdıyordu. Şapkasını çıkardı ve dairesinin kapısının kilidini açtı.

Elektrik yoktu. Düğmeye iki kez bastı ama hiçbir şey yoktu. Koridorda ışık varken, tuhaf bir durumdu. Çantasını ve şapkasını yere bırakıp kapıyı arkasından kilitledi.

Storlar inik olmasına rağmen, aradan süzülen ışık bir şeylerin yolunda olmadığını görmesine yetti. Yerlere koyu renk bir şeyler saçılmıştı ve normalde duvara yaslı duran dolap yüzüstü yere devrilmişti.

Biri daireye girmişti. Rosie'nin kollarındaki tüyler diken diken oldu. Kapı kilitliydi. Çeteler böyle yapmazdı, onlar kapıyı yerle bir ederdi.

Rosie kendini mutfağa doğru ilerlemeye zorladı ve geçerken bacağım kanepeye çarptı. Tezgâhın altındaki üç çekmece açılmış ve içlerinde duran az sayıda mutfak eşyası yerlere saçılmıştı. Rosie lavabonun üstüne uzandı ve etrafı daha iyi görebilmek için storu kaldırdı.

Sahip oldukları her şey tepetaklak edilmiş, yerinden çıkarılmış ve oturma odasının dört bir yanına saçılmıştı. Rosie gırtlağına bir yumrunun oturduğunu hissetti. Ev kim girmişse, eksiksiz bir iş çıkarmıştı. Kanepe tepetaklak edilmişti, yanındaki küçük sehpa kırılmıştı ve eski kıyafetlerin durduğu kutular ve dolapta duran değerli hatıra eşyaları paramparça yerlere saçılmıştı. Dijital albümün sırtı kırılmış ve hafıza kartı dışarı sarkmış bir halde karşı duvarın dibinde durduğunu görebiliyordu. Rosie odasına koştu.

Bütün eşyaları elden geçirilmişti. Yatağı tuhaf bir açıyla duvardaki girintisinden çıkarılmış, çarşaflar arapsaçına dönmüştü. Hatta duvarda asılı duran kıymetli Mars kolonisi resmini de sökmüşlerdi. Buruşturulmuş bir halde, Rosie'nin diğer çift ayakkabısının yanma, yatağın üstüne atılmıştı.

Rosie yatakta dizlerinin üstüne oturup yatağıyla duvarın arasındaki gizli girintiye baktı. Kontu yoktu. Rosie panik içinde her şeyi itmeye, dağınıklığı karıştırmaya başladı ama hiçbir yerde bulamadı, içeri her kim girdiyse, komünü almıştı.

Yatağına oturup yastığına sarıldı. Babasına ne diyecekti? Bunu nasıl izah edecekti? Ağlamaklı oldu ama gözyaşlarına daha akmadan engel oldu.

Oturup korkacak zamanı yoktu. Juli'yle temas kurmak zorundaydı. Oturma odasına döndü ama koridordaki ayak seslerini duyunca donakaldı. Çizme giymiş bir adamın ağır ayak sesleriydi.

İçinde bir adrenalin patlaması oldu. Kendini odanın diğer tarafına atıp çantasını kapının yanında bıraktığı yerden kaptı ve kırılmış dijital albümü de alıp babasının odasına koştu.

Burası da darmadağınıktı ama bakmak için durmadı bile. Kıyafetlerin ve etrafa saçılmış eşyaların üstünden atlayıp komodin olarak kullanılan iki sandıktan birini yatağın yanındaki köşeye çekti ve diğerini de üstüne kaldırdı. Kutular çok sağlam değildi ama ağırlığını taşıyacaklarından emindi.

Rosie albümü tıktığı çantayı sırtına takıp sandıkların tepesine çıktı. Sandıklar çatırdayarak sallandı ama devrilmedi. Rosie titreyen bacaklarla tavana uzandı ve parmaklarını iki panelin arasındaki oyuğa soktu.

Binadaki bütün tavanlar her biri bir metre genişliğinde beyaz plastik ahşaptan yapılma, iç içe geçmiş panellerden oluşuyordu. Babasının odasındaki bir panel ikinci katla üçüncü kat arasındaki boşluğa ulaşılabilmesi için gevşetilmişti. Orası birkaçış noktası, gizlenme yerleriydi. Bunu babası yapmıştı. Buraya taşınmalarından kısa bir süre sonra, bir çete zorla yan komşularının evine girmişti. Baba vurulmuş ve anne ile iki çocuğu tecavüze uğrayıp dövülmüştü. Rosie sağlık görevlilerinin onları götürdüğüne tanık olmuştu; tanınmayacak haldeydiler. Bu olaydan sonra, babası onların başına böyle bir şeyin gelmesine izin vermeyeceğini söylemiş ve bir plan yapmıştı.

Rosie bütün gücüyle itince tavandaki panel yerinden oynadı ve yukarıdaki karanlığın içine kaydı. Delikten rutubet ve fare kokusu yükseldi.

Rosie yüzünü buruşturdu ama uzanıp el yordamıyla geniş metal bir kirişe, çatı iskeletine ulaştı. Ayak seslerini dinledi ama hiç ses yoktu. Çizmeler durmuştu. Ama acaba onun kapısı önünde mi durmuşlardı?

Kendi kalp atışlarının arasında bir şeyler duymak için kulak kesildi. İlk başta hiçbir şey yoktu ama sonra güçlükle de olsa metalin metale sürtünme gıcırtısını duydu.

Rosie başını ve omuzlarını delikten yukarı uzattı ve kendini yukarı, çatıya çekti. Geniş kirişin üstünde dengesini sağlayarak üstteki sandığı var gücüyle yatağa doğru itti. Sandık devrildi ve önce yatağın üstüne, ardından bir gümbürtüyle yere düştü.

Rosie tavan panelini geri çekip yerine yerleştirirken, ön kapının açılma gıcırtısını duydu. Nefes almaya bile cesaret edemeyerek karanlığın içinde sindi.

Uzunca bir süre devam eden sessizlikte, Rosie yanılmış olabileceğini düşünmeye başlarken aşağıdan sesler gelmeye başladı. Bir erkeğin boğuk ama gür sesinin ardından oturma odasının yerinde bir şeyin çekildiğini duydu. Ve ses bir anda patladı. Ön kapı itilerek açıldı, ayak sesleri yankılandı ve Rosie babasının haykıran sesini duydu.

“Burada neler... “ Babasının haykırışı derhal bastırıldı ve hemen ardından boğuşma sesleri geldi. Babası bir kez daha bağırdı ve sonra bir şey duvara sertçe çarptı. Rosie irkilince eli metal parmaklıktan kaydı. Hemen arkasından ağlamaklı bir ses geldi ve Rosie gözlerini sımsıkı kapadı. Ona yardım etmeli, bir şeyler yapmalıydı ama kıpırdayamayacak kadar korkmuştu. Bir çarpma sesi daha, babasının yeniden haykırışı ve aniden kesilen sesi.

Rosie, boğuk bir sesin, “Alın onu,” dediğini duydu ve arkasından bir homurtu ve bir şeyin sürüklenme sesi geldi. Ağır çizmeler apartmanın koridorunda uzaklaştı. Rosie karanlıkta saklandığı yerde, titreyerek ve metal kirişe sımsıkı tutunarak boşluğa bakakaldı.

Bölüm 9

Rosie ne zamandır orada, yukarıda olduğunu bilmiyordu.

Bacaklarının alt kısmı uyuşmuştu ve metal kirişin üstünde çömelerek durmanın basıncından dizleri sızlıyordu. Gitmesi gerektiğini biliyordu ama bir türlü kıpırdayamıyordu. Sağ tarafında, karanlıkta bir şey hışırdıyordu; bir fare ya da daha büyük olasılıkla bir sıçan. Sıçanlar ya da hamamböcekleri onu rahatsız etmezdi ama belki akrepler... Rosie başını arkaya attı. Düşünceleri dağılıyordu. Odaklanmalıydı.

Burada kalamazdı. Aç ve susuzdu. Ama nereye gidebilirdi? Komşuların onu evlerine alacaklarından şüpheliydi.

Julilere? Araç jetonu hâlâ ondaydı ve Juli'yi uyarmalıydı. Ama ona ne diyecekti?

Zorlanarak kıpırdadı ve bacakları yeniden his kazanırken çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Karıncalanma hissi yatışana dek baldırlarına masaj yaptıktan sonra tırnaklarını kenarlarına geçirip paneli yerinden oynattı. Oda karanlık ve sessizdi. Mutfak penceresinden süzülen soluk mavi ışık, kapının yanına, zemine üçgen biçiminde vuruyordu. Demek ki sokak lambaları yanmıştı.

Rosie aşağıda sandıklardan birinin karaltısını seçti. Aşağı, üstüne atlaması gerekecekti. Çantasını aradaki boşluktan attı ve kendini olabildiğince aşağı sarkıtıp bıraktı. Sandığın köşesine çarptı. Sandık devrilince Rosie kaval kemiğini karyolaya çarparak yere düştü. Çığlığını bastırmak için dudağını ısırdı ve ayağa kalkmadan önce acıyla söverek bir an kıpırdamadan yattı. Çantasını aldı ve oturma alanında etrafına baktı. Her yer hâlâ dağınıktı ve kapı da açıktı.

Babasını kim götürmüştü? Yaşıyor muydu acaba? *Bunu düşünme.* Rosie bir el gırtlağını sıkıyormuş gibi hissetti. Açık kapıya doğru emekledi. Koridorda bir ışık yanıyordu: pis sarı bir ışık. Rosie elini duvara koyup durdu. Kapının kasasına bir şey bulaşmıştı. Parmak izleri. Kan. Rosie'nin içinde bir şey koptu ve düşünmeden koridordan merdivenlere doğru koştu.

Nefes nefeseydi. İçi panikle dolmuştu. Ama sonra kafasını yeniden toparlayarak birkaç basamak aşağıda durdu. Ne yapacaktı? Onlarla savaşacak mıydı? Babası bunu başaramamıştı.

Ya adamlar aşağıda onu bekliyorsa? Kararsızlık içinde, korkudan gerilmiş bir mideyle olduğu yerde durdu. Sonra yangın çıkışını hatırladı. Geri koştu. Lavabonun üstüne tırmandı ve pencerenin sürgüsünü titreyen ellerle açtı. Bir merdiven vardı. Çelikten yapılma, sokak arasına inen, ince yapılı bir merdiven. Rosie dışarı çıkıp merdiveni inmeye başladı. Sokak aralığı blokları çevreleyen duvarın dibine istiflenmiş çöp yığını dışında boştu.

Pencerelerdeki ışıklar insanların çoğunun evde olduğunun göstergesiydi ama Rosie yardım istemek için hiçbirine güvenemeyeceğini biliyordu.

Metal yağlı gibiydi ve sokağa ulaşıp yere atladığı zaman çevresinde ince bir ses duydu. Duvardaki sokak lambalarından biri cızırdayarak söndü ve sokakla birlikte Rosie'yi de karanlığa gömdü. Rosie merdivenin en alt basamağına sımsıkı tutundu. Titriyordu. Karanlıktan nefret ederdi. Karanlık tehlike demekti, bilinmezlik ve ölüm. Yüzünü tekrar eline bastırarak kendine sakin olmasını telkin etti. Korkusu onu yutmak üzereydi.

Merkez tarafından, çok yükseklerden gelen bir helijet sesi duydu. Parlak bir arama ışığı bulutlu gökyüzünü taradı. Beyaz bir ışık kanadı gibi Kıyı'nın üzerinde bir kavis çizerken helijet hemen arkasında görünmezdi.

Rosie yüzünü ışığa çevirdi. Işık onu bir şekilde sakinleştirdi. *Topla kendini, Rosie.* Kendini ileri itti ve duvara yakın durmaya özen göstererek sokağın ağzına doğru iki büklüm yürüdü. Biraz ötede, boyunun iki katı yüksekliğinde bir çöp yığını yolunu yarı yarıya kapatıyordu. Rosie çöp yığınına yaklaşınca diğer tarafından donuk bir kazma sesi duydu ve uzun bir gölge ona doğru yaklaştı.

Rosie duvarın nemli kurumuna yaslanıp donmuş gibi durdu.

"Rosie?" Pip'ti. Çöp yığının arkasından çıkıp ona doğru yürürken, Rosie ona saldıracakmış gibi ellerini havaya kaldırmıştı. "Her şey yolunda, benim."

Başındaki eşarbı çıkarmış, dağınık rastaları ortaya çıkmıştı. Gözlerinin beyazları karanlıkta parlıyor gibiydi. "İyi misin? Dairene girdiklerini gördüm, seni almışlardır diye düşündüm ama..." Elini Rosie've doğru uzattı. "Burada ne arıyorsun?"

Rosie kalbi deli gibi çarparak geri kaçtı.

"Beni atlattın, hatırlıyor musun? Patronum için seni takip ediyordum." Pip omzunun üstünden arkaya baktı. "Büyük olasılıkla iyi de oldu. Haydi gel, burada fazla oyalanmamalıyız."

“Seninle hiçbir yere gitmem.” Rosie bir adım geri çekildi.

“Pekâlâ, başka nereye gideceksin? Arkadaşının evine mi?” Ses tonu alaycıydı. “Nerede yaşadığını bilmediklerini mi sanıyorsun?”

“Çok şey bilir gibi bir halin var,” dedi Rosie. “Onlarla çalışmadığını nereden bileceğim?”

“Çalışıyor olsaydım sence seni çoktan bayıltmış olmaz mıydım? Sana yardım teklif etmezdim, değil mi?”

“Ah, yaptığın bu mu yani?”

Pip elini rastalarının üstünde dolaştırdı ve ağır ağır konuştu. “Rosie, başka seçeneğin yok. Sadece benimle gel. Patron canını yakmayacak. Sadece konuşmak istiyor. Gidecek başka yerin var mı?”

“Sen sadece paranı almaya bakıyorsun,” dedi Rosie.

“Tabii, sen nasıl adlandırırsan.” Pip iç geçirdi. “Haydi artık, gidelim.”

Rosie kararsızdı. Bu fikirden nefret etse de Pip doğru söylüyordu. Nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Essie hala ertesi güne kadar dönmeyecekti ve sokakta uyumak istemiyordu. Ve belki de patron denen adam neler olduğu ve babasını kimin götürdüğü konusunda bir şeyler biliyordu.

“Tamam,” dedi yavaşça. “Seninle geleceğim ama bir komnete ihtiyacım var.”

“Ne için? Babanı götüren adamlar izini sürebilir. Halka açık olanların hepsi bağlantılı.”

“Belki hepsi değildir.” Pip’in üstünlük taslayan ses tonu canını sıkmıştı ve sırf o öyle diyor diye Juli’yle temas kurmaktan vazgeçmeyecekti.

“Tamam. Büyük ihtimalle patronda kullanabileceğin bir komnet vardır. Sen yeter ki gel.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Birazdan öğrenirsin?”

“Araca binecek miyiz?”

“Evet, tabii. Sence seni bir araçta fark etmeleri ne kadar kolay olur?”

Bunu neden düşünmemişti? Rosie dilinin ucuna kadar gelen ukalaca cevabı yuttu. Birden çok yorgun hissetti ve akşamın nemli sıcağına rağmen, içi ürperdi.

Pip başıyla sokağın girişini işaret etti. “Geliyor musun?”

Rosie başını evet der gibi salladı. Pip yürümeye başlayınca peşinden gitti.

Blokların ortasındaki park boştu. Parkın içinden koşarak geçip apartman ve dükkânlardan oluşan labirentin arasından su kıyısına yöneldiler. Pazarlarla iskelelerin arasından geçen sokağa çıktılar. Gececiler yüzünden etrafa karmaşa hâkimdi. Barlar açıktı ve insanlar gürültülü gruplar halinde birinden çıkıp diğerine giriyorlardı. Etrafına böceklerin üşüştüğü holo neon tabelalar geceyi aydınlatıyordu.

“Bu taraftan.” Pip kalabalığın arasına karışıp hızla iskelelere doğru yürüdü.

Rosie ona yetişmeye çalışırken insanlara çarpıyordu. Kalın palto giymiş, leş gibi bayat bira kokan bir adam sokakta yanına tükürdü ve bir grup genç adam yolunu kesip pis bakışlarını üstüne dikince Pip’i gözden kaybetti. Arkasından, “Biraz yavaşla,” diye seslendi.

Pip durup onu bekledi. “Biraz acele et, lütfen,” dedi, Rosie ona yetişince. “Burada oyalanamayız.”

“Elimden geleni yapıyorum.” Rosie dişlerini sıkarak konuştu.

“Daha fazlasını yap.” Pip ona omzunun üstünden baktı. “Babanı götüren adamlar buralarda bir yerde olabilir ve eğer seni görürlerse, nazik davranacaklarını sanmam.” Mavi gözleri koyulaşmıştı ve bakışları Rosie’nin içini ürpertti. Bir şey biliyordu.

“Kim onlar?” diye sordu. “Senato mu?”

Pip’in yüzü asıldı. “Bilmiyorum.” Rosie’nin kolunu tuttu ve onu yanında sürüklemeye başladı. “Ama silahları vardı. Senato’nun lazer silahları da değil. Gerçek silah. Bütün blok neden sessizliğe gömüldü sanıyorsun?”

Rosie cevap vermedi. Bulduğu şeyin nesi bu kadar önemliydi?

“Bu taraftan.” Pip yola saptı. Eli kolundan aşağı kaydı ve trafiği yararak ilerlerken, artık Rosie’nin elini tutuyordu. Bu hareket Rosie’ye fazla samimi geldi. Etraflarından vızır vızır geçen biyobisikletler olmasa kendini geri çekerdi. Daha önce birkaç kez çarpılmıştı; bisiklet sürücüleri yanından hızla geçerken ona bağırıyor ya da ses alarmlarını çalıştırıyorlardı. Pip diğer tarafa ulaşınca da yavaşlamadı. Neredeyse tamamen suyla kaplı bir iskeleye inen köhne görünümlü basamaklara yöneldi.

“Bu taraftan.” Rosie’nin elini bıraktı ve çevik hareketlerle basamakları indi. İskele nehir yatağına sabitlenmemişti, sadece merdivenlere bağlı

olduğu için özgürce süzülüyordu. Rosie aşağı inince nehirdeki kıpırtı iskelenin sallanmasına neden oldu. Rosie sendeledi.

“Dikkat et.” Pip onu tuttu. Sonra döndü ve bacaklarına sular sıçrarken iskele boyunca koştu. Rosie dalgalanan zemin yüzünden temkinli davranarak onu daha yavaş hareketlerle takip etti.

Binecekleri teknenin durumu iskeleden daha parlak değildi. Sadece bir kayıktı. Yan tarafındaki açık yeşil boya soyuluyordu ve direği uzun yıllardır yelken görmemişe benziyordu. Kabin kısmı üç taraflı bir sığınma yerinden başka bir şey değildi ve hangi ırktan geldiği belirsiz zayıf bir adam tepetaklak edilmiş bir varilin üstünde oturuyordu. Yanındaki diğer varilin üstünde geniş bir mum yanıyordu. Adamın cildi renksiz ve kırışıktı ve ayağa kalktığı zaman boyu Rosie’den uzun değildi, ikisine tatsız bir ifadeyle baktı.

“Bir tane daha mı?” Yorumunu Pip’e yapmıştı ama alt dudağını emerken bakışları Rosie’den ayrılmadı.

“Karşı tarafa geçmeliyiz.” Pip cebinden bir kredi banknotu çıkardı. “Patron bunu gönderdi.”

Adam bir banknota bir Rosie’ye baktı ve sonra başıyla Pip’e işaret etti. “Atlayın.” Arkasını döndü, mumu üfleyerek söndürdü ve motora yürüdü.

***

Riley bir ileri bir geri gidip geliyordu. Saat ilerliyordu; Pip yanında kızla çoktan gelmiş olmalıydı. Ne yapıyordu bu çocuk?

Elini saçlarının arasından geçirdi. Bu kız Cassie’nin eşyalarını nasıl bulmuştu?

Bilgisayarda bir tuşa dokundu ve Helios’un gönderdiği mesajı tekrar okudu.

Shore sinyali aktif. Kurtarma ekibi keşif durumuna geçsin.

Mesaj Madrid’den South Bay’deki Libertine City’ye gönderilmişti. Oradan biri ekibi göreve çağırmıştı. Ama hepsi bu muydu? Riley bir şey mi kaçırıyordu?

Bir ileri bir geri gidip gelmeyi sürdürdü. Bulunduğu oda karanlık ve rutubetliydi ve yerde kuruyan nehir çamuru leş gibi kanalizasyon kokuyordu. Merkez’e dönmeden önce çizmelerim yıkaması gerekecekti.

Durdu, kırık pencereden içeri dolan ay ışığı siluetine karışıyordu. Ya yanıldıysa?

Klavyede öfkeyle bir şeyler yazmaya başladı; sayıları döndürüyor, rotaları kontrol ediyor, ağdaki sayfalara izinsiz ulaşıyordu. Düşündüğü gibi olmaması için dua ederken, alnında alnından ter damlıyor, tişörtünün koltuk altında koyu renk ter lekesi oluşuyordu. Ama sonra aradığını karmaşık bir sayı dizisinin arşına gizlenmiş buldu. Akıllıydılar. Başını sallayarak dikkatle baktı. İki mesaj gönderilmişti. İkincisi ilkinden daha da derine gömülmüştü ama oradaydı.

Yaratılış'ı temizleyin.

İki küçük kelime. Riley'nin parmakları titredi. Buydu işte, her şeyi yok edeceklerdi. Onları alaşağı etme şansını kaybedecekti ve Cassie asla geri dönemeyecekti.

Karnında soğuk bir öfke birikti. Pencereye yürüyüp yıldızların en parlak ve en kırmızı olanına baktı. Mars, ailesinin çöküşü ve tek kurtulma umutları. O kızların, ne yaptıkları konusunda en ufak bir fikirleri var mıydı?

Bölüm 10

Rosie çantasını bacaklarının arasına sıkıştırmış, çıplak uyluklarının etrafında vızıldayan böceklere vurarak kabinin iç kısmında oturuyordu. Keşke üstünü değiştirip pantolon giymeyi akıl edebilseydi ama pencereden dışarı atlarken, kıyafetler aklındaki son şeydi. Babası neredeydi? İyi miydi acaba? Çıkardığı ses, çığlıklarının bir anda kesilmesi Rosie'nin kulağından gitmiyor, midesini bulandırıyordu. Başını kısa bir an ellerine gömdü ve avuç içlerini gözlerine bastırıp derin bir nefes aldı. *Toparlan, Rosie. Tükenmek için doğru zaman değil.*

MalX taşıyan bir sivrisinek değil, bir tatarcık olması için dua ederek bacağındaki ısırık izlerinden birini kaşıdı ve Pip'e baktı. Pip elleri ceplerinde, kabinin girişine yaslanmıştı ve nehrin, arkalarında dalgalanan karanlık sularını izliyordu. Acaba patronu, Rosie'yi ona götürmesi için ne kadar para veriyordu ve bu kadar sıkıntıya değer miydi, diye düşündü Rosie.

Yaşlı adam, iki yolcusunu da yok sayarak gözlerini karşılarındaki görünmeyen bir noktaya dikmiş, teknenin arka tarafında oturuyordu.

Rosie parmak uçlarını dizlerine vurdu. Pip'in patronuyla karşılaşmak istemiyordu ama adam bazı sorularını cevaplayabilirdi. Pip kutunun ona ait olduğunu söylemişti. Ama nasıl? Günlüğün bir kıza ait olduğu besbelliydi ve üstünde bir isim yoktu. Sadece sahibiyle ilgili ipucu olabilecek baş harfler vardı. Belki de adamın adının baş harfleri CS'ydi?

Rosie cebindeki kolye ucunu yoklayıp tekrar Pip'e baktı. Bu bekleyişten ve hiçbir şey bilmemekten nefret ediyordu. Ayağa kalkıp oğlanın yanına gitti.

"Ne kadar uzağa gidiyoruz?" diye sordu.

Pip ona bakmadı. "Çok uzak değil."

"Daha net konuşabilir misin?"

Oğlan omuz silkti ve nehre bakmaya devam ederek, "Büyük olasılıkla," dedi.

"Büyük olasılıkla mı?" Rosie oğlana bakarak bekledi ama Pip hiçbir şey söylemeden kolunu kaşımakla yetindi. Günün sıkıntısı, hissettiği korku ve öfke Rosie'nin içinde bir anda saldırıya geçti. Öfkeye kapılarak Pip'i itti.

Sertçe. Kabinin duvarına doğru sendelerken, Pip'in gözleri şaşkınlıktan açılmıştı.

"Büyük olasılıkla mı?" diye tekrarladı Rosie, bu kez daha yüksek sesle. "Babam kayıp, ben kimbilir hangi cehenneme gidiyorum ve senin bana tek söyleyebildiğin, büyük olasılıkla, öyle mi?"

Pip dengesini sağladı ve hızla Rosie'nin üstüne yürüdü. "Ne istiyorsun, harita falan mı?"

"Hayır." Oğlan öfkeli görünüyordu ama Rosie'nin umurunda değildi. Bu tavrından bıkmıştı. "Bana babamı götüren adamların kim olduğunu ve dairemi nasıl bu kadar çabuk bulduklarını söylemeni istiyorum."

Pip ona doğru eğildi ve alçak sesle, "Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?" dedi.

Rosie onu tokatlama isteği duydu. "O zaman neden sen anlatmıyorsun ?"

Pip gözlerinde küçümseyici bir bakışla başını salladı.

"Arkadaşının havalı evindeyken Şebeke'de bir şeye bakmış olabilir misin? Ne bileyim, Orbitcorp personel listesinden halanın adına bakmak gibi mesela?"

"Ne?" Rosie teninin önce karıncalandığını sonra soğuduğunu hissetti.

"Evet. Halanın bir kardeşi, kardeşinin de bir kızı olduğunu çözünce izini sürmeleri daha kolay olmuştur. Demek istediğim, ben seni bu sayede bulmadım çünkü ben senin küçük yüzünü gördükten sonra başka kaynaklara göz attım." Pip başparmağını Rosie'nin yanağında dolaştırdı. "Ama onlar seni kesinlikle böyle buldular."

Rosie oğlanın elini hızla itti. "Kim onlar, Senato mu?"

"Pek sayılmaz." Pip'in gülümsemesi tatsızlaştı.

"O zaman kim?"

"Patron bana söylemiyor, nereden bileyim?"

"Gerçekten mi? Bundan emin misin, çünkü bana sorarsan bir Vahşi için çok fazla şey biliyorsun."

"Öyle mi?" Pip iyice sokulunca yüzü Rosie'ninkiyle aynı hizaya geldi. "Pekâlâ, Kıyı'dan biri olarak hiçbir şeyden haberin yok." Dönüp teknenin arka tarafına yürüdü.

Rosie arkasından bakakaldı.

"Köprü karşıda," dedi yaşlı adam ve teknenin hızını düşürdü. Rosie kabinin arka tarafındaki küçük ve pis camdan dışarı baktı. İleride nehir

daralıyor ve Merkez Köprüsü’nün kocaman kavisli cüssesi büyük siyah bir omurga gibi yükseliyordu.

Köprü nehrin kuzey ve güney tarafları arasında trafiği sağlıyordu ve kuzey tarafındaki Senato’nun kontrol noktalarına gitmediği sürece kimse oradan geçmiyordu.

Köprüye yaklaşırlarken, yukarıdan üstlerine güçlü bir ışık vurdu. Mavi bir lazer teknenin üstünde dolaşıp yan tarafına boyanmış ruhsat numarasını inceledi.

“Eğil.” Pip bir anda Rosie’nin yanında belirdi ve onu tepetaklak duran varilin arkasında yere bastırdı.

“Ama henüz sokağa çıkma yasağı başlamadı,” dedi Rosie.

“Önemi yok. Teknenin sadece balık tutmak için ruhsatı var. Karşıya geçmek istiyorsak, saklanmak zorundayız.”

“Ama...”

“Şişşt...” Pip de yanına çömeldi. Tekne ağır ağır köprünün altından geçiyordu. Arama ışıkları kabinin içine doldu. Rosie ve Pip birbirlerine sokulup arka duvarla varil arasındaki daracık alana sindiler. Pip’in uylukları Rosie’ninkilere yaslanmıştı ve Rosie oğlanın vücut ısısını aradaki tişörtüne rağmen hissedebiliyordu. Işık başının hemen üstünde kalan duvarı tararken, Pip iyice eğilince yüzleri arada sadece birkaç santimlik boşluk kalacak kadar yaklaştı. Pip’in nefesi tarçın kokuyordu ve ışık kabinin etrafında dolaşırken, gözlerini Rosie’ninkilerden bir an ayırmadı.

“Kıpırdama,” diye fısıldadı. Rahatsız olan Rosie bakışlarım kaçırdı ve olabildiğince hareketsiz durdu.

Kabinin dışında yaşlı adam köprünün yürüyüş yolundaki görünmeyen insanlara el sallıyordu. Elinde mavi lazer ışığının taradığı bir plastik kâğıt parçası vardı. Birkaç saniye sonra bir korna sesi duyuldu ve yukarıdan bir erkek sesi, “Balıkçı teknesi D542, geçebilirsin,” diye seslendi.

Tekne köprünün altından geçince arama ışıkları söndü. Yaşlı adam motoru yeniden yükseltti, tekne hızlandı ve kabaran, karanlık nehirde tekrar yol almaya başladılar.

“Kıl payı atlattık,” dedi Pip.

Rosie oğlanın doğrulurken ona uzattığı eli görmezden geldi.

Kalktı, bacaklarına yapışan örümcek ağını Pip’e bakmadan silkeledi. Öfkesi yatışmıştı. Artık sadece gergin hissediyordu. Pip hâlâ fazla yakındı.

“Neredeyse geldik sayılır,” dedi Pip.

“Gerçekten mi? Yani...” Rosie kafasını kaldırıp baktı ama Pip uzaklaşıyordu.

“Yani atlamaya hazırlan.” Pip kabinden çıktı ve teknenin diğer ucundaki yaşlı adamın yanına gidip oturdu.

Rosie onu bir süre seyrettikten sonra kabinden çıktı ama onlara katılmak yerine, teknenin kabine yakın olan yan tarafına yaslandı. Güney kıyısında, Merkez tarafında, gökyüzü şehrin kulelerinin ve asma yollarının yıldızları sönük bırakan parlak ışıklarıyla aydınlanıyordu. Daha yukarıda, Merkez’in ötesinde, Juli’nin oturduğu, Rosie’nin daha o sabah gittiği bölge, Doğu Merkez kalıyordu.

Rosie o yöne baktı ve Juli’nin iyi olduğunu umdu.

Tekne nehir boyunca ilerlemeye devam etti ve kuzey kıyısına gittikçe yaklaştı. Sık bitkilerin arasından dağınık ışık öbekleri titreşiyordu. Rosie Kuzey Sahili’ne hiç gelmemişti ama orada ağırlıklı olarak Senato tarafından yönetilen araştırma istasyonları ve çiftlikler olduğunu biliyordu. Az sayıda yerleşim alanı da vardı ama o alanlarda işçilerin yaşadığını ve orada yaşayanların kendilerine ait bir okullarının bile olduğunu duymuştu. Çiftliklerin ötesinde, kıyı boyunca yukarı Senato’nun kontrolü dışında kalan yerlilere ait bölgeler olan Oğlak Hattı ve Gondwana Ulusu sınırına kadar uzanan Mermi adındaki tren hattı vardı. MaK’ten önce babası orada yaşamak için Newperth’ü terk etmekten bile bahsetmişti. Orada bir genetik çiftliğinin dışında, gerçek toprakta kendi sebzelerini yetiştirebileceklerini söylemişti. Ama MalX gelince bundan bahsetmez olmuştu.

Rosie kıyının yanlarından hızla akıp gidişini yaşlı gözlerle seyretti.

“Biraz yukarıda iniyoruz.” Pip bir anda yine yanında belirdi. Rosie irkildi ve gözlerini, Pip yaşları görmeden kırpıştırdı.

“Nerede?” dedi. “İskele görmüyorum.” Karanlık çalılar dışında pek bir şey göremiyordu ve sıcak havada tuhaf, kükürtsü bir koku vardı.

Pip ona doğru eğilip işaret etti. “Şunu görebiliyor musun?”

Rosie gözlerini zorlayarak tam karşıya baktı ve kıyıyı taradı. Ve sonra suya doğru uzanan karanlık ve yuvarlak kütleyi gördü. Yaşlı adam tekneyi o tarafa yönlendirdi.

“Çantanı al.” Pip onu dürtünce Rosie aralarına biraz mesafe koyacak bahane bulduğuna sevinerek itaat etti. Pip uzun saplı bir zıpkın aldı ve teknenin yan tarafıyla kabin arasında kalan dar çıkıntıya zıpladı.

Rosie yoldan çekilip kıyının yaklaşmasını izledi. Yaşlı adam bir şeyler homurdandı ve tekne ana akıntıdan çıkıp karanlık suda manevra yaparken motor çalışmaya devam etti. Mesafe birkaç metreye düşünce Pip usta bir hareketle zıpkının kancasını bir direğe taktı ve tekneyi iskelenin yanına çekti. İskeleye atlayarak yaşlı adamın attığı ipi yakaladı. Tekne ıslak bir gümbürtüyle iskeleye çarptı.

Rosie'ye, "Atla," derken tekneyi sabit tutmak için harcadığı çaba sesine yansıdı.

Rosie atladı. Pip ipi geri fırlatıp tekneyi itti ve kısa süre içinde balıkçı teknesi D542 suyun üstünde geri geri kayarak uzaklaşmaya başladı. Yaşlı adam bir kez bile arkasına bakmadı.

"Haydi," dedi Pip. "Burada oyalanamayız."

İskelenin biraz ilerisinde yukarı tırmanan ve bir süre sonra gözden kaybolan dik ve engebeli bir patika vardı.

Rosie, Pip'in arkasında patikayı tırmanmaya başladı. Zemin çamurluydu; elleri ve dizleri kısa süre içinde çamurla kaplandı. Pip ondan daha yukarıdaydı. Rosie'nin elini tuttu ve ona sormadan yukarı çekti.

"Teşekkür ederim," dedi Rosie.

Ağaçların arasındaki karanlığa bakarken, Pip onu duymuşa benzemiyordu. Etrafları aralara gür otların ve çalılıkların serpiştiği yüksek gövdeli ağaçlarla kaplıydı ve Rosie burayı Eski Şehir'e benzetti. Sayvanın arasından ay ışığı süzülüyordu ve Rosie sol tarafında, ağaçların arasından biraz uzaktaki ışıkları görebiliyordu. Bir yerlerde bir böcek ötüyordu ama onun dışında yaprak bile kıpırdamıyordu.

"Bu taraftan ve sakın gürültü yapma." Pip nehirden uzaklaşan ve güçlükle seçilen bir patika boyunca yürümeye başladı.

Patika kıvrılıp ağaçların arasına saparak önce nehirden uzaklaştı ve bir süre sonra tekrar nehre döndü. Sonunda açık bir alana çıktılar. Ortasında terk edilmiş bir bina duruyordu. Uzun, alçak ve kare biçimindeki bina koyu renk tuğladan yapılmış ve yarısına kadar toprağa gömülmüştü. Duvarlarının etrafını yabani otlar sarmıştı, eskiden pencerelerin olduğu ve eşiklerin yerin altına saklandığı delikler, kısık, düşmanca gözler gibi onlara bakıyordu. Çatı aralıklı teneke levhalarla kaplı, kubbeli çelik bir kafesten ibaretti ve binanın arka tarafında, Pip ve Rosie'nin durduğu yerin yakınında harap bir hava aracı duruyordu.

“Bu taraftan.” Pip artık gergin görünüyordu ve etrafına bakarken sürekli yumruklarını açıp kapıyordu. Patron onları burada bekliyor olmalıydı.

Rosie sırtında heyecan ve korku karışımı bir ürperti hissetti. Nasıl biriydi acaba? Yaşlı, şişko ve durduğu yerde durmayan kısık gözlü bir adam mı, yoksa çete üyeleri gibi haydut mu?

Pip onu binanın karşı tarafına yönlendirdi ve alçak ve kırık bir pencereden geçip karanlık ve rutubetli bir odaya girdiler. Portatif bir masanın başında, bir kutunun içindeki bilgisayara bakan, kısa kahverengi saçlı bir adam oturuyordu. Bilgisayarın yanında üstü bir kumaşla örtülü ve cılız sarı bir ışık veren bir lamba duruyordu.

Adam, “Geç kaldınız,” dedi.

Bölüm 11

Adam, Rosie'nin hayalinde canlandırdığından daha gençti.

Rosie onun otuzlarının ortasında olduğunu ve çok temiz göründüğünü düşündü. Ten rengi açık, tıraşı pürüzsüzdü. Kahverengi gözleri, düzgün bir burnu vardı ve tatlı bir yakışıklığı olan yüzüne aykırı kaçan yoğunluğu dışında, Merkez'den herhangi birine benziyordu.

Rosie yanında Pip'le birlikte temkinli bir tavırla adama yaklaştı. "Sen Rosie olmalısın," dedi adam. "Sizi takip eden oldu mu?" Bakışları kafasını hayır der gibi sallayan Pip'e çevrildi.

"Hayır, patron, dikkatli davrandım."

"Öyle olduğunu umalım." Adam sandalyesinden kalkıp Rosie'nin yanına gitti ve elini sıkmaya niyetlenir gibi elini uzattı. "Onu bana ver," dedi.

Rosie sırt çantasının askılarını sıkıca tutarak tereddüt etti. Oraya gidince içi kuşkuyla dolmuştu.

"Lütfen, Rosie."

Pip çantasının askılarından birini tuttu.

"Alabilirim." Rosie dik dik bakarak çantasını diğer tarafa çevirdi.

"Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum," dedi Pip, kibirli bir gülümsemeyle.

Rosie çantayı sırtından kaydırıp kutuyu içinden çıkardı. "Alın." Adam Rosie'nin uzattığı kutuyu kendi rızasıyla vermiş gibi aldı.

"Teşekkürler. Nerede buldun?"

"Eski Şehir'de."

"Bunun farkındayım. Eski Şehir'in neresinde?"

Kapaktaki sembole bakarken, adamın yüzünden bir şey anlamak imkânsızdı.

"Bir tünelde, bayağı derinlerdeydi." Rosie adama kutunun neden önemli olduğunu ve daha önemlisi babasına ne olduğunu sormak istiyordu ama adamın tavrı sinir bozucuydu.

Adam kutuyu büyük bir dikkatle masanın üstüne koydu. Rosie Pip'e bir bakış attı ama oğlan pencerenin yanına gitmişti. Gergin görünüyordu.

"Bana tam olarak nerede bulduğunu söyle," dedi adam sakin bir sesle.

“Tam olarak bilmiyorum.”

“Ve nasıl açılacağını bulabildin, öyle mi?” Rosie’ye gözünü kırpmadan bakıyordu.

“Sadece şansım yaver gitti,” dedi Rosie. Adam bir şey demeyince bir soruyla şansını denedi. “Nasıl açılacağını siz biliyor musunuz?”

Adam gümüş düğmelere bastı ve kapak hemen açıldı. İçindekilere bakarken yüzünü kaplayan ifadeyi okumak imkânsızdı.

Adam gri komünü aldı. “Buna baktın mı?”

“Giriş kodunu çözemedik.”

Adam onu dikkatle süzdü. “Çözemedik?” dedi. “Arkadaşının soyadı Shen, değil mi?”

Rosie’nin sırtı korkuyla ürperdi. “Evet. Kullanabileceğim bir komnetiniz varsa onunla temas kurmak isterim.”

“Artık çok geç. Üzgünüm.” Adam bilgisayarını Rosie’ye doğru çevirdi. “Bunu daha önce kaydettim. Pip seni buraya daha erken getirebilseydi bundan kaçınabileceğimizi umuyordum. Onlarla temas kurabilir ve kutunun kızda olmadığını söyleyebilirdim.” Ne diyordu böyle? Mavi ekrana bakarken Rosie’nin nefesi kesildi.

Aile korkunç bir kazada öldü. Haber dalgasını inanamayarak okudu. *Shen ailesinin tamamı hu akşam Doğu Merkez’deki evlerinde ölü bulundu. Olaya jeneratördeki bir kaçağın sebep olduğu düşünülüyor. Patlama evin ana kısmını yok ederken...* Midesi bulanan Rosie daha fazla okuyamayarak kafasını çevirdi. ”O adamlar geldiğinde saklandığın için şanslısın.”

Rosie konuşamıyordu. Bu doğru değildi. Bu gerçekten yaşanıyor olamazdı. Pip seni buraya daha erken getirseydi... Adamın sözleri zihninde yankılanırken, Rosie karnında aside benzer korkunç bir his duydu. Pip’ten kaçmasaydı, Juli yaşıyor mu olacaktı? Tekrar ekrana baktı. Haber yayını eskiden Juli’nin evi olan harabede duraksamıştı. Evin enkazından dumanlar tütüyordu ve etrafını çevreleyen çalılar kararmıştı. Rosie oturmak istedi. Pip’in yanında durduğunun ve adamın onu izlerken kaşlarının çatıldığının neredeyse farkında bile değildi.

“Neden?” dedi.

“Adamların işi bu.”

Rosie kafasını salladı ve kollarıyla kendini sardı. Ağlamak istiyordu. Ağlıyor olmalıydı, değil mi? Ama gözlerinin arkasında donuk bir gerginlik

hissediyordu.

“Sizin feneri devreyi sokmanız, bir zincir reaksiyonun başlaması gibiydi. Ve bunu yapanlar en başından başlayıp sonuna kadar takip ederler. Hiçbir şeyi atlamazlar.”

“Ya babam?” diye fısıldadı Rosie. “Onu bulmaları bizim...” Gerisini getiremedi.

“Evet.” Adamın sesi alçak ve ciddiydi ama suçlayıcı değildi. Sadece gerçekleri aktarıyordu. “Üzgünüm. Halanın adım arattığını çok geç fark ettim. Sonrası onlar için tereyağından kıl çekmek kadar kolay olmuştur.”

“Sizce babam iyi midir?”

“Bilmiyorum. Ama bir teselli olacaksa, bence hâlâ hayattadır. Onu öldürselerdi, büyük olasılıkla cesedini dairenizde bırakırlardı.”

Cesedi. Rosie kusacak gibi oldu. Elini gözlerinin üstünde dolaştırdı. Juli ölmüştü, babası gitmişti ve hepsi Rosie’nin bulduğu bir şey yüzündendi.

Cebindeki kolye ucunu yokladı. Belki de onda kalmamalıydı. Küçük, yeşil yuvarlağı cebinden çıkardı.

“Bu da kutudaydı.” Kolye ucunu adama uzattı. Adamın dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi ve kolye ucunu ondan alırken, yüzü tanımış gibi aydınlandı.

“Ne bu?”

Adam başını salladı. “Hiçbir şey. Bir yadigâr.” Düşünceli gözlerle Rosie’ye baktı. “Al.” Çantasına uzandı ve ucunda bir anahtarın asılı olduğu gümüş bir zincir çıkardı. Anahtarı çıkardı ve kolye ucunu zincire geçirerek Rosie’ye uzattı. “Sende kalsın.”

Rosie ne diyeceğini bilemedi. Kolyenin onun için bir anlamı olduğu besbelliydi. “İstemiyorum.” Ne kadar hoş olsa da kolye ucu da belanın bir parçasıydı. Babasının gitmesinin ve Juli’nin ölmesinin nedenlerinden biriydi.

Adam Rosie’ye doğru bir adım attı ve kolyeyi eline tutuşturdu. “Takmaksın, Rosie. Bazen yaptığımız şeylerin sonuçlarını hatırlatacak bir şeyin olması önemlidir.”

Juli’nin ölümü ve babasının kaçırılması konusunda onu mu suçluyordu? “Ne olacağını bilmiyordum,” dedi. “Kimsenin canının yanmasını istemedim ki.”

Adamın sakin ifadesi hiç değişmedi. "Biliyorum ama gördüğün gibi, etkiler yıkıcı ve bununla da kalmayacak."

Dahası da mı olacaktı? Rosie yutkundu ve cılız bir sesle, "Shore sinyali nedir?" diye sordu.

"Sana söyleyemem. Ne kadar çok şey bilirsen, tehlike o kadar artar."

Rosie suratına bir tokat yemiş gibi oldu. "Tehlike artar mı? Babam kayıp ve Juli öldü! Senato'ya gitmeliyiz," dedi. "Onlara olanları anlatmalıyız."

"Sana yardım edemezler, Rosie. Ve sen de onlara anlatamazsın."

"Neden? Bir şeyler yapmalıyız!" Adamın sakinliği sinir bozucuydu.

"Hayır, ben bir şeyler yapmalıyım. Ve sakın senin izini sürmekten vazgeçeceklerini sanma. Artık kim olduğunu biliyorlar ve Senato'da adamları var. Büyük olasılıkla şu anda seni arayan muhafızlar vardır. Onlara gitmenin seni vuracakları silahı kendi ellerinle vermenden farkı yok,"

Rosie durdu, şoke olmuştu. Bu doğru muydu? "Ama ya babam?" dedi.

"Baban hâlâ hayattaysa, onu yem olarak kullanacaklardır. Hatta büyük olasılıkla senin yardım istemek için Senato'ya koşmanı ve oradaki adamları sayesinde seni avuçlarının için almayı bekliyorlar. Kolayca."

"Ama onlar kim?"

Adam ona bir an baktı. Rosie gözlerinde sempati gördüğünü sandı. "Çok güçlüler ve sen sadece kazınıp atılacak küçük bir kaşıntıdan başka bir şey değilsin."

"Ama..."

"Onlara mesaj göndereceğim ve istedikleri şeyin sende olmadığını söyleyeceğim."

"Ama ya size inanmazlarsa?"

"İnanırlar." Adam kendinden çok emin görünüyordu ama Rosie bunun nedenini anlayamıyordu. Bu adamlar o kadar güçlüyse, ona neden inansınlardı ki?

Pip'e döndü ama o da adam kadar mesafeli görünüyordu. Rosie kendini bitmek bilmeyen bir kâbusun içinde hissetti. Annesinin ölümünü seyrettiği zamanki gibi. İnsan bir şey olmuyormuş gibi davranıyordu ama gerçek olduğunu ve elinden hiçbir şey gelmediğini biliyordu, her an.

Derin bir nefes aldı. "Siz kimsiniz?" dedi. "En azından bunu söyleyin."

Adam bir anlık tereddüdün ardından Pip'e baktı. "Bana Riley diyebilirsin," dedi.

“Riley ne?”

Adam başını salladı. “Sadece Riley.” Başıyla Pip’i işaret etti. “Seni şehre geri götürecek.”

“Ne?” Pip ve Rosie aynı anda haykırdılar.

“Bu mudur?” dedi Rosie adama bakarak. “Ama...”

“Yeter.” Riley’nin ses tonu sertti. “Bu bir tartışma değil. Pip, onu köprüden şehre götür. En güvenli yol orası. Onu yanında ve Senato’dan uzak tut. Ben temas kurana kadar.”

Rosie, “Ama...” diyecek oldu ama adamın yüzündeki ifade sesini kesmesine neden oldu.

“Gidin,” dedi adam.

Rosie kıpırdamadan ve ona bakarak durdu ama adam onu görmezden geldi.

Pip başını salladı ve başparmağıyla pencereyi işaret etti. Rosie daha önce hiç bu kadar çaresiz ya da kayıp hissetmemişti. Sırt çantasını alıp Pip’in ardından pencereden çıktı. Riley bilgisayarının başına dönmüştü. Onlar çıkarken kafasını bile kaldırmadı.

Bölüm 12

Pip ağaçların arasında kıvrılan görünmez bir patika boyunca ilerliyordu. Rosie, Juli'yi hayatta, babasını evde tutmak için neyi farklı yapabileceğini kafasından geçirerek onu takip ederken, nereye gittiklerine bakmıyordu bile. Aklında pek çok keşkeler ve olasılıklar geçiyordu. Eski Şehir'e gitmeseydi. Kutuyu bulmasaydı. Juli'nin anahtarı kullanmasına engel olsaydı.

"Hey," dedi Pip. "O mekik jetonu hâlâ sende mi?"

"Cebimde."

"İyi."

Sözlerinin anlamını idrak ettiğinde bir süre daha yürümüşlerdi. "Jetonu neden sordun?" dedi. "Bu saatten sonra buradan mekik çalışmaz ki."

"Köprü çok uzak değil. Muhafızlara jetonu gösterip son mekiği kaçırdığımızı söyleriz. O zaman neden burada olduğumuzu merak etmezler. Yanımda Gentech Araştırma istasyonunu ziyaret etme hakkına sahip olduğumuzu gösteren evrak var. Bizi çok tuttuklarını söyleriz."

"Bunun için saçlarını falan düzeltmen gerekmez mi?" dedi Rosie. "Gentech'in bir Vahşi'den yardım aldığına kim inanır?"

Pip gücenmiş gibiydi. "Onlar Vahşileri sürekli kullanır. Ayrıca sen de o kadar çekici görünmüyorsun." Rosie'ye sırtını döndü.

Bir yola varmalarına çok az kalmıştı. Yolun donuk ışıltısı çalıların arkasında, birkaç metre ötedeydi. Yolun kıyısında bitmiş bir ot yığının arkasında durdular. Mekik hattı başlarının üstünde vızıldarken, güneş enerjili bir araç, bataryasından mavi ışıklar saçarak hızla geçti.

Pip, "Temizlenmeliyiz," dedi. "Yüzünde çamur var. Şurada..." Rosie'ye doğru eğildi.

"Ben hallederim." Rosie onu geri itti ve çenesindeki kurumuş çamur kalıntılarını ovalamaya başladı. İşi bittiğinde büyük olasılıkla daha beter göründüğünü düşündü; artık çamur lekesinin yerinde kocaman bir kırmızılık vardı. Sonra dikkatini bacaklarına çevirdi ve olabildiğince fazla çamurdan kurtulabilmek için çantasını kullandı.

Saat gece yarısına geliyor olmalıydı. Halasının Dünya'ya ne kadar yaklaştığını ve bütün bunları ona nasıl anlatacağını düşündü. Ne diyecekti

acaba? Ve daha büyük bir sorun vardı. Halasına nasıl ulaşacaktı? Riley, Pip’e onu bir yere götürmesini söylemişti. O yer neresiydi? Ve Rosie’nin orada ne kadar kalması gerekecekti? Halasıyla hiçbir şekilde temas kuramayabilirdi.

Yolu seyreden Pip’e baktı. Onun yanında oturup Riley’yi beklemesi imkânsızdı. Riley’nin Senato hakkında söylediklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Ayrıca babasını kaçıran kişinin Riley olmadığını kim bilebilirdi? Riley yüz yüzeyken çok inandırıcı gelmişti ama Rosie artık o kadar emin değildi. Onu kaçırması için bir oğlan gönderen bir adama neden güvensindi ki? Essie halaya ulaşmalıydı. Buradan Orbitcorp’a nasıl gideceğini bir bilseydi.

“Ortalık temiz, gidelim.” Pip onu dürttü. Yola adım attılar.

Ay ışığı önlerine uzun gölgeler bırakıyordu. Hiç ışık yoktu ama yoldaki sağa keskin bir dönüş biraz ilerideki muhafız istasyonunun ışığıyla aydınlanmıştı. Yakında bir yerde bir böcek öttü ve biraz öteden bir güç kaynağının boğuk homurtusu geliyordu.

Hava durgun ve nemliydi ve Rosie yürürken kendi ter kokusunu duyuyordu. Gözlerinin arkasında bir zonklama başlamıştı ve çok gergin hissediyordu. Kalbi fazla hızlı çarpıyordu ve düşünceler ışığa koşan böcekler gibi, zihninin etrafında dört dönüyordu.

Pip’in ay ışığında onu izlediğini hissetti.

“Ne?” dedi ona bakarak.

Ama Pip bir şey demek yerine elini tutup sıktı.

“Ahh!” Rosie elini kurtarmaya çalıştı ama Pip onu sımsıkı tuttu.

“İşine yarayabilir gibi geldi.”

Rosie ona dik dik baktı. “Ne işime yarayabilir? Kırık bir el mi?”

“Hayır, acı. Bazen insanın odaklanmasına faydası olur.”

“Ben odaklanabiliyorum.”

“Evet, ne demezsin. Kafan bambaşka yerlerdeydi.”

“Değildi. Ben...”

“Sakın bana kaçmak ya da Senato’ya gitmek için kafandan milyonlarca fikir geçirmediğini söyleme.” Pip, pis pis sırıttı.

Rosie’nin elini o kadar sıkı olmasa da hâlâ tutuyor ve sanki randevuya çıkmış iki âşıklarmış gibi hafif hafif sallıyordu.

“Bırak elimi,” dedi Rosie her hecenin üstüne basa basa.

“Emin misin?” Pip kaşını kaldırdı ve Rosie ona zehirli bir bakış attı. Sonunda elini bırakınca parmaklarını sallayarak gevşetti.

Elini bu şekilde tutması tuhaf bir şeydi ve Rosie’yi hazırlıksız yakalamıştı ama faydası olmuştu. Artık daha kolay nefes alabiliyordu ve oğlanın yüzündeki kibirli ifadeye bakılırsa, Pip de büyük olasılıkla farkındaydı. Rosie aralarına biraz daha mesafe koydu. Oğlan onu huzursuz ediyordu. Elini tutmak, yaşadığı zor günün üstüne o kadar da kötü gelmemişti. Ama kendine Pip’in güvenilir biri olmadığını hatırlattı. *Mavi gözleri unut ve istasyondaki bıçağı, tehditler ve Juli’nin ve babanın başına gelenleri hatırla.*

***

Güvenlik istasyonuna vardıklarında muhafızlar onlara aldırmadı bile. Üç muhafız vardı ama sadece biri diğerlerinin diji-tel seyrettiklerini ele veren hayaletimsi mavi bir ışıltının ve cılız bir çığlık sesinin geldiği kulübeden çıkmaya zahmet etti.

Muhafız, Pip’in kâğıtlarım inceledi, Rosie’yi süzdü ve sıkkın bir ifadeyle geçmelerini işaret etti. Lazer bariyeri kaldırmak için kontrol düğmelerine bastı ve esneyerek içeri döndü.

Issız köprüde yürürlerken Pip, “Çok kolay oldu,” diye mırıldandı.

Rosie cevap vermedi. Bacakları ağır tuğlalar gibi gelmeye başlamıştı ve attığı her adım çaba gerektiriyordu. Pip ise hâlâ bütün gece koruduğu uzun adımlarla yürümeye devam ediyordu. Bu çocuk hiç yorulmaz mıydı?

Karşılarında, köprü hafif bir eğimle zirvesine ulaşıyor ve nehrin karşı kıyısında Merkez’in ışıkları yıldızları gölgede bırakıyordu.

Rosie, Pip’in adımlarını izleyerek ve kot pantolonunun yıpranmış paçalarına bakarak arkasından yürüdü.

Pip’in ayakları aniden durdu. “Ne yapıyorsun?” Rosie gözlerini kırpıştırarak ona baktı. “Acele etsene.” Pip bir kez daha elini tutup onu öne doğru çekti. “Hemen karşı tarafa geçmezsek muhafızlar şüphelenecek.”

Rosie karşı koyamayacak kadar yorgundu. “Nereye gidiyoruz?” dedi Pip’le aynı hizaya ulaşınca.

Pip uzun bir nefes bıraktı. “Riley’nin tuttuğu bir yer.” Anlaşılmaz bir nedenden sıkkın görünüyordu. Rosie ona yan gözle baktı. Oğlanın kaşları çatıktı.

Belki de oğlana arkadaş oluyormuş gibi davranırsa, onu halasına götürmeye ikna edebilirdi.

“Söylesene,” dedi zihninde iyi bir başlangıç noktası bulmaya çalışarak. “Şey, annen ve baban nerede?”

“Öldüler.”

Harika bir başlangıç. “Üzüldüm.”

Pip başını salladı ve hüzünlü bir gülüşle, “Hayır,” dedi.

“Ne?”

“Söylemeye çalıştığım şu: Sakın annen öldüğü ve şimdi de baban kaybolduğu için ortak bir noktamız olduğu fikrine kapılma. Hiçbir ortak noktamız yok.”

“Olduğunu söylemedim ki.”

“Evet ama aklından geçiriyordun.”

Rosie kızardığını hissetti. Bir an için geçirmişti. “Senin derdin ne?”

“Hiç.” Pip’in dümdüz karşıya bakması, Rosie’yi iyice öfkelendirdi. Bu çocuk kendini ne sanıyordu? “Aynı olduğumuzu düşünmüyordum,” dedi. “Neden düşüneyim ki? Sen bir Vahşisin ve ne derler bilirsin. Sen Kıyı’da takılırken ve diğerleri gibi yiyecek çalarken, ben uzay istasyonunda çalışıyor olacağım.”

Pip’in adımları tekledi ve Rosie yüzünde yerini hızla tiksintiye bırakan bir kırgınlık gördüğünü sandı. Söylediklerinden büyük bir utanç duydu ama geri almak için artık çok geçti.

“Öyle mi?” dedi Pip buz gibi bir bakışla. “Pekâlâ, o zaman bensiz nasıl idare edeceğini görelim.” Ve bunu söyledikten sonra onu arkada bırakarak köprünün ucuna doğru koşmaya başladı.

Rosie bir an arkasından baktı, sonra aptallığına söverek o da koşmaya başladı. Harika plan, Rosie! Ne sanıyordu? Ondan uzaklaşmak istemişti ama henüz değil. Nerede olduğu konusunda bir fikir edinmeden değil.

Korku dolu gözlerle Pip’in her saniye biraz daha uzaklaşmasını seyretti. Pip muhafız kulübesine ulaştı ve rasta tutamlarını çılgın gibi zıplatarak geçip gitti. Bir muhafız kıkırdayarak Rosie’ye seslendi. “Erkek arkadaşın seni terk etti galiba, ha tatlım?”

Rosie onu duymazdan geldi ve gözlerini Pip’in hızla uzaklaşan karaltısından ayırmadı.

Kubbenin ışıklarının ötesinde, yol daha karanlıktı ve gözleri değişikliğe henüz uyum sağlayamadığı için yavaşlaması gerekiyordu. Her iki tarafta da binalar vardı ama yolun üstüne sıralanmış lambalar köprünün

üstündekilerden daha loştu. Güç kaynağı yetersiz olduğu için düşük voltaj yüzünden sarı ve istikrarsızdılar. Rosie lambaların birinin yanında durup etrafına baktı ama Pip gitmişti.

Bölüm 13

Bir an ne yapacağını bilemeyerek durdu, sonra sırt çantasının askılarını can simidine tutunur gibi sımsıkı tutarak en yakındaki duvara doğru yürüdü.

Kendini, *kusursuz bir plan, Rosie Black,* diye azarladı. *Şimdi ne halt edeceksin*?

Yol, birkaç blok boyunca her biri birkaç katlık karanlık bina sıraları arasında dümdüz uzanıyordu. Işıksız binaların terk edilmiş fabrikalar olmaları olasılığı yüksekti. Kocaman pencereler kısmen tahtalarla kapatılmış ve etraflarını çevreleyen parçalanmış tellerden kaldırıma paslı metal parçaları saçılmıştı. Merkez'in boğuk trafik gürültüsü arka planda kalan bir vızıltı gibiydi ama Rosie'nin yakın çevresi sessizdi. Fazla sessiz.

Pip'e seslenmeyi düşündü ama bu iyi bir fikir olmayabilirdi. Sessiz olmasına rağmen, çevrede insanların olduğuna bahse girebilirdi. Sağ tarafından bir tıngırtı gelince Rosie hızla o tarafa dönüp karanlık binayı taradı ama bir şey göremedi. Ensesi karıncalanıyordu. Bir tıngırtı daha oldu, bu seferki daha yakındı. Rosie yoldan yukarı doğru son hızla koşmaya başladı; adrenalin, bitkinliğinden eser bırakmamıştı.

Bir sokak arasının önünden geçerken, gözüne bir ateşin titrek ışığı takıldı ve bir duvarın dibine çökmüş bir karaltı gördü. Ne olduğunu anlamak için duraksamadı bile. Var gücüyle koşuyordu. Yol, terk edilmiş bir binada son buluyordu. Rosie sağa döndü ve kendi nefesinin ve küt küt atan kalbinin sesine rağmen duyabilmek için kulak kesildi.

Koşmaya ne kadar devam ettiğini bilmiyordu ama sonunda yürüyüş hızına inmek zorunda kaldı. Ciğerleri yanıyor, bacak kasları titriyordu ve sağ tarafına bir sancı girmişti. Sağ tarafını tutarak duvar dibinden yürüdü. Binalar yerini apartmanlara bırakmıştı ve yolun karşısında metal bir kepengin koruduğu küçük bir dükkân vardı. Ama ortalıkta kimse yoktu. Büyük olasılıkla herkes derin uykudaydı.

Bir kavşağa gelince durdu. Sol tarafında binaların tepesinde bir hale gibi duran ışıkların Merkez olması gerektiğinden emindi. Nehirle Merkez arasında sınır oluşturan kısımda, Doğu Kenarı'nda bir yerde olduğunu tahmin etti. Işıklara doğru yürürse, Essie halanın dairesini bulabilirdi ama bu yürüyüş saatler sürerdi.

Bir binanın duvarına yaslandı ve kayarak kaldırıma kadar indi. O kadar yorgundu ki. Ama burada kalamadı. Tek ihtiyacı birazcık dinlenmekti. Ne yapacağını düşünmek.

Yukarıda bir yerde bir kapı çarpılana dek içinin geçtiğini anlamadı ve başını düştüğü göğsünden hızla kaldırdı. Gözlerini kırpıştırarak yukarı baktı. Elbette. Neden bunu daha önce akıl edememişti?

Başının üstünde mekik hattının rayı gece göğünün oluşturduğu fonda, gümüş renginde parlıyordu. Hat doğrudan Merkez istasyonuna gidiyordu. Tek yapması gereken hattı takip etmekti, inleyerek ayağa kalktı; arkasındaki boş sokağa son bir kez baktı ve rayın izinde Merkez'in beyaz ışığına doğru yürümeye başladı.

***

Umduğundan daha zor oldu. Dev gibi apartmanlar yolunu kapatıyor, onu yolu uzatmak zorunda bırakıyordu. Sokaklar o kadar boş ve sessizdi ki Rosie kendini Dünya'da canlı kalmış son insan gibi hissetmeye başladı.

Koloniden çıkınca Mars'ta da böyle mi hissediliyor acaba? diye düşündü, insanın yüzüne bir nefes maskesi takılıp kubbelerden uzaklaşınca Mars da bu kadar sessiz miydi? Arkadaki enerjinin uğultusundan ve insanın kendi nefesinin sesinden başka bir şey kalmıyor muydu?

Apartmanlar yerlerini şirket binalarına bırakmaya başladı. Küçük dükkânların yerini, çoğu elektrikli aletler ve bilgisayar malzemeleriyle dolu mal raflarını aydınlatan soğuk mor ışığın dışarı vurduğu geniş vitrinli, dört katlı mağazalar aldı.

Rosie bazen arkasında bir ses duyduğunu sanıyor ve sırtını duvarlara verip kapı eşiklerine saklanıyordu ama kimseyi görmüyordu.

Bir süre sonra yürümeye devam etmekten başka bir şey yapamaz oldu. Arkasında ne olduğu konusunda endişelenecek enerjisi kalmamıştı; tamamen halasının evine ulaşmaya odaklanmıştı.

Merkez'e vardığında güneş doğmaya başlamıştı ve ilk ışıkları Orbitcorp Kompleksinin devasa cam kubbesinde ışıldıyordu. Rosie yolun karşısında durdu ve yorgun gözlerle komplekse baktı. Kocaman cam kapılar kapalı, ön basamaklar boştu ama içeride devasa fuayenin büyük kısmını kaplayan hareketli güneş sistemi heykelini aydınlatan ışıklar yanıyordu.

Kubbenin ötesinde, yüksek duvarların arkasında, Orbitcorp'un geri kalan binalarının çatıları pembeye çalan göğe uzanıyordu. Çalışanların daireleri, ofisler, atölyeler ve hepsinin ötesinde mekik hangarları vardı.

Orbitcorp, Merkez’in büyük kısmını kaplıyordu ve her yer sıkı kilit altındaydı.

Rosie kapalı bir robot mağazasının derin girişine çekildi. Ağır hareketlerle oturdu, dizlerini göğsüne çekti ve sokağı görebilecek bir pozisyon aldı.

Gözleri ve uzuvları yorgunluktan ağırlaşmış, ağzı kurumuştu ve açlıktan midesi bulanıyordu. Bitkin bir halde başını serin duvara yasladı. Saatlerce bekleyecekti. Essie halanın saat dokuzda gelmesi bekleniyordu. Kamuya açık izleme galerisi saat sekizde açılacaktı ve biraz şansı varsa saat şu anda beş civarı olmalıydı. Her ihtimale karşılık uyanık kalması gerektiğini düşündü. Burada uyumamalıydı. Göz kapakları inip başı göğsüne düşmeden önce aklından geçen son düşünce buydu.

***

Pip onu göz hapsinde tutmak için, saklandığı köşenin arkasından sık sık kafasını uzatıyordu. Kızın buraya kadar gelmeyi başarmasına şaşırmıştı. Bir parça kuru et geveleyerek girişin köşesine çöken Rosie’yi izledi. Kızın berbat hali suçluluk hissetmesine neden oldu. Saçları dağılmıştı ve paçaları hâlâ çamurluydu. Orada tek başına ufacık görünüyordu. Yalnız. Bu hali Pip’e istemediği şeyler hissettiriyordu. İşini zorlaştırabilecek şeyler.

Riley onu hücre evine götürmediği için çok kızacaktı ama Pip onu ikna edebileceğinden emindi.

Kuru eti hırsla ısırdı. Diğer kız neden ölmüştü sanki. Çok gereksizdi. İnsanların öldürülmesinden nefret ediyordu.

Rosie’yi bir süre daha seyrettikten sonra yakındaki bir erişim tüneline çekildi.

Batı Kenarı’ndaki Oyun Alanı’na yöneldi. Yer altındaki oyun salonu, loş ve ucuzdu ve personel ona bazen bira satıyordu. Ayrıca radar dışında kalıyordu -gözetimin tamamen sıfıra indiği bir bölge- ve Senato ya da başkası içeri göz atamıyordu. Saklanmak için ideal bir yerdi.

Pip bir oyun kapsülüne çöktü ve sıcak patates atıştırmaya başladı. Patates yağlı ve bayattı, ağızda kimyasal bir tat bırakıyordu ama düşünmesine yardım ediyordu.

Kızı bir türlü aklında çıkaramaması canını sıkıyordu. Kapı eşiğine çökmüş Rosie, yüzündeki çamuru silen Rosie, ona o sözleri söyleyen Rosie.

Kızın onun hakkında hiçbir fikri yoktu, gerçekten. Ve Pip bunun canını sıkmasından nefret ediyordu.

“Seni burada bulacağımı düşündüm,” dedi bir ses usulca.

Pip dönünce Riley’yi arkasında buldu. Öfkeli görünüyordu. Pip onun kavgaya hazırlanıp hazırlanmadığını anlamaya çalıştı. Kavga Riley’nin tarzı değildi ama birini zorladığın zaman neler olacağını asla bilemezdin. Ve Pip ona açıkça itaatsizlik etmişti. ”Burayı nereden biliyorsun?”

Riley soruyu duymazdan geldi. “Senin başka bir yerde olman gerekmiyor mu?”

Pip omuz silkti. “Beni kızdırdı. Ondan kurtulmak zorunda kaldım. Ama endişelenme. Nerede olduğunu biliyorum. Halasının oraya gitti.”

Riley elini Pip’in omzuna koyup sertçe sıktı ve kulağına eğilip, “Ayağa kalk,” dedi.

“Pekâlâ, pekâlâ.” Pip ayağa kalktı. “Neden bu kadar önemli ki? İstediğin şeyi aldın.”

Riley elini yeniden Pip’in boynuna yerleştirdi ve onu kapıya itti. “Halasının orası neresi?”

“Orbitcorp.”

“Harika.” Riley kendi kendine homurdanarak onu kapıdan çıkardı. “O zaman gidelim.”

***

Rosie sert bir şeyin yan tarafını dürtmesi ve genizden gelen bir sesin, “Ayağa kalk!” demesiyle uyandı.

Gözlerini kırpıştırdı ve kısarak yukarı bakınca terli, pembe suratlı tombul bir adamın onu ayakkabısının ucuyla dürttüğünü gördü.

Adam tekrar, “Ayağa kalk,” diye homurdandı.

Rosie güçlükle ayağa kalktı. Gözleri acıyordu; bir an olduğu yerde sendeledi.

“Ben Senato’yu aramadan kaybol.” Adam sokağı işaret etti. Rosie sığındığı eşikten güneşe çıktı. Adam dükkânın kapısının kilidini açarken arkasından Vahşiler hakkında söyleniyordu.

Rosie üstüne başına baktı. Paçaları kurumuş çamur lekeleriyle kaplıydı, tişörtü kirli ve buruşuktu, üstüne giydiği uzun kollu tişört ise kırışık ve çamur içindeydi. Bir kapı girintisinde çantasını yastık yaparak uyuyan bu haliyle bir Vahşi gibi göründüğünü düşündü.

Kaldırımda durdu. Açılış saati yaklaşmış olmalıydı. Bulanık gözlerle yola adım atınca az kalsın bir kayararabanın altında kalıyordu. Sürücüsünün

ona iklim kontrollü aracından kornaya asılarak dik dik baktığı araba hızla geçip gitti.

Rosie tekrar kaldırıma zıpladı. Artık tamamen uyanmıştı. Sokakta daha fazla insanla doluydu ve yolun her iki yönünde sessizce ilerleyen kayararabalar vardı. Rosie'yle göz göze gelenler sanki o yokmuş gibi bakışlarını hızla kaçırıyorlardı. Rosie rahatsız hissetmeye başladı. Gömleğini tişörtünün üstüne çekti ve trafikte bir açıklık bekleyip ilk fırsatta yolun karşı tarafına, Orbitcorp'a geçti. Saklanacak bir yer olmadığı için kapının yakınında olabildiğince dikkat çekmeden durmaya razı oldu. Camdan içeri baktı, içeride insanlar vardı. Yoksa açılmış mıydı?

Çift kanatlı kapının tam karşısına dikildi ama hiçbir şey olmadı. Hareket sensörüne doğru kollarını salladı. Kapılar açılmadı.

Birkaç basamak indi ve önce sol tarafını, sonra sağ tarafını kontrol etti. İşte. Uzak sol köşede tek kanatlı bir kapı açıktı ve birkaç kişi oradan içeri giriyordu.

Üç adamın arkasında sıraya girdi. Sonuncusu dönüp şaşkın gözlerle ona baktı. "Merhaba. Orbitcorp çalışanı mısınız?" Tek kaşını kaldırmıştı.

"Halamla buluşmaya geldim." Rosie girişin yakınında silahlı, iri yarı bir muhafızın durduğunu fark etti.

"Gerçekten mi?" Adam düşünceli görünüyordu. "O zaman bunlardan birine ihtiyacınız olacak." Plastik bir kartı Rosie'ye doğru salladı. Bir tür kimlikti.

Rosie'nin bütün umudu kırıldı. "Ama ben sadece mekik hangarına gideceğim."

"Yeni kurallar. Kartı olmayan kimse içeri giremiyor." Adam üzgün bir ifadeyle gülümsedikten sonra önüne döndü.

Ne zamandan beri? Her gün yeni kurallar eklenir gibiydi. Essie hala bilmiyor olmalıydı yoksa Rosie'ye bir kart çıkartırdı. Rosie önündeki adamı süzdü. Kırk yaşlarında, siyah dalgalı saçları ve kendinden karamel rengi bir teni olan -yanık tenli değil- bir adamdı.

Adamın koyu mor renkli ceketinin arkasını çekiştirdi. "Özür dilerim," dedi usulca.

Adam tekrar ona döndü. "Hâlâ burada mısınız?"

"Bana yardımcı olur musunuz? Halam bugün uzay istasyonundan dönüyor ve onunla buluşmamı istedi." Rosie duraksadı. "Çok iyi görünmediğimi biliyorum ama bir kaza geçirdim. Bu yüzden bu kadar

pasaklıyım. Ama onunla buluşmazsam, halam çok endişelenir. Bir kimlik kartına ihtiyacımın olacağını bilmiyordu.” Adam bir an düşündü. “Bir Vahşi sanılabileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?”

Rosie başını evet der gibi salladı. “Evet ama...”

Adam, “Ama onlardan çok daha kibarsınız,” diyerek sözünü kesti. “Doğruyu söylüyor olabilirsiniz. Halanızın adı ne?”

“Şey.” Rosie adama halasının adını vermek istemiyordu ama bir isim uydurursa, adam insanları tanıdığı için, yalan söylediğini anlayacaktı. “Essie Black,” dedi. “Pilottur.”

“Black?” Adamın kaşları hafifçe çatıldı. “Tanıdık geliyor.”

“Efendim?” Sıranın en önüne gelmişlerdi ve muhafız kimlik için elini uzatıyordu. Rosie’ye kayan gözleri kısıldı. “O içeri giremez.”

“Buna ben karar veririm,” dedi adam. Sesi sertti ve Rosie içinde minik bir korku kıpırtısı hissetti. Ama sonra adam ona gülümsedi.

“Gel.” Kolunu uzattı. “Sana hangarı göstereyim. Halanın uzay istasyonundan döneceğini mi söylemiştin?”

Rosie başıyla onayladı ve adamla birlikte muhafızı geçti. “On Dört No’lu pist olsa gerek. Bu taraftan.” insanlar ona şaşkın şaşkın bakıyor ama yanındaki adamı görünce hemen toparlanıyordu. Rosie adama güvenmekle doğru olanı yapıp yapmadığından emin değildi. Ama en azından içeri girmişti ve ekrana göre, saat sekizi biraz geçmişti ve çok beklemesi gerekmeyecekti. Adamın peşi sıra parlak gümüş rengi asansöre binip yüzünü kapanan kapılara çevirirken gergindi. Ayrıca ona burada ne olabilirdi ki? Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kat düğmesine basan mor takım elbiseli adama gülümsedi.

Bölüm 14

Yol Rosie’nin hatırladığı iniş pistinden daha uzun sürdü. Asansörden indiler, camla kaplı bir geçitten bir başka binaya geçtiler, sonra tekrar bir yürüyüş yoluna sapıp bahçelerin arasından bir başka binaya, oradan da bir diğerine geçtiler. Piste vardıklarında Rosie yön duygusunu kaybetmişti.

Yürürken adam neredeyse hiç konuşmadı. Bir kez Rosie’ye tuvaletin yerini göstermek için durdu ve ona bir bardak su verdi ama adı dışında hiç soru sormadı.

Rosie yürüdükçe kendini daha bitkin hissediyordu. Mekik bekleme alanına ulaşınca adam Rosie’yi bir koltuğa oturttu, omzunu sıvazlayıp yanından ayrıldı. Rosie adamın adını bile bilmediğini ancak o gittikten sonra fark etti. Bekleme alanı, piste bakan ön cephesi camla kaplı, uzun bir binaydı. Odanın etrafına dörtlü gruplar halinde mavi minderli koltuklar yerleştirilmişti. Rosie’nin arkasında, kapının yakınında küçük bir dükkân vardı.

Daha önce geldiğinde, inişi izlemeye gelmiş yaklaşık yüz kişi vardı. Şimdiyse dükkân kapalıydı ve mekiği sadece beş kişi bekliyordu. Hepsi beyaz önlükler giymişlerdi ve kûmlarından birileriyle konuştuklarına göre bilim adamı olmaları olasıydı. Rosie’yi tartar gibi süzdükten sonra yok saydılar. Rosie kucağında su şişesiyle tek başına oturdu ve gözlerini boş mekik pistine sabitledi.

Zaman çok yavaş ilerliyordu. Açlıktan başı ağrıyordu; dışarıdan gelen parlak ışık yüzünden gözlerini kapadı. Ortalık çok sessizdi ve kısa süre sonra içinin geçtiğini hissetti. Silkinerek uyandı ve daha dik oturmaya gayret etti. Kalbi fazla hızlı çarpıyordu. Başını ellerinin arasına aldı.

Birden oda gürültülü bir bip sesiyle doldu. Rosie irkilerek bakınca bilim adamlarının İniş Alanı: Sadece Personel yazan kapıya doğru yöneldiklerini gördü.

Pencereye gidip göğe baktı. İncecik beyaz bir buhar izi aşağı doğru süzülüyordu. Mekik atmosfere girmişti. Rosie derin bir oh çekti.

Çok geçmeden kontrollü bir düşüşle yeryüzüne doğru alçalan mekiğin siluetini seçebildi.

Mekiğin güneş yelkenlerini kapayıp toplamasını ve iniş için iyon roketini devreye sokmasını izledi. Mekik piste konarken Rosie zemindeki

gürültülü titreşimi hissedebiliyordu. Mekik piste değdiği anda, etrafı her tür tehlikeli partikülü temizleyecek çevresel temizleme aygıtlarıyla çevrildi.

Rosie bekleme alanından mekiğin kapışma uzanan çıkış tüneline kaygılı gözlerle baktı. Tünelde hiç pencere olmadığı için kapının açılıp açılmadığını ve kimsenin çıkıp çıkmadığını göremiyordu. İniş yazan kapıya doğru ilerleyip bekledi.

Birkaç dakika sonra diğer tarafta sesler duydu. Bir kapı kayarak açıldı ve içeriden altı kişi çıktı. Aralarında yeşil bir pantolon ve askılı, siyah dar bir tişört giymiş, kirpi gibi kısacık siyah saçlı bir kadın da vardı.

Rosie rahat bir nefes aldı. Halası onu görünce gülümseyerek el salladı.

“Hey!” Essie hala mürettebatın geri kalanının önüne geçti. “Ne kadardır...” Gülümsemesi silindi. “Berbat görünüyorsun, çocuk? Ne yaptın böyle?”

Ellerini Rosie’nin omuzlarına yerleştirdi. Tanıdık frangipani[2] ve baharat kokusu Rosie’nin burnuna dolarken, burnundaki minik pırlanta hızma ışıkta parladı. Rosie gözlerinin yaşarmaya başladığını hissetti.

“Gidebilir miyiz?” dedi. İnsanların arasında salya sümük ağlamaya başlamak istemiyordu.

Essie hala omuzlarını daha sıkı tuttu. “Elbette. Sen iyi misin?”

Rosie başını hayır der gibi sallayınca halası omzuna sarıldı.

“Peki, tamam.” Essie hala onu çıkışa yönlendirdi. “Çay yapayım, sen de bana neler olduğunu anlat.”

***

Essie halanın dairesi Orbitcorp’un bilimsel komplekslerinden birinin altıncı katındaydı. Açık yeşil duvarları, beyaz bir mutfakla bitişik bir salonu ve bahçe manzaralı minik bir balkonu vardı.

Ayrıca biyobilgisayarlar, aygıt ve araştırma materyalleriyle dolu raflarla kaplı bir kom odası vardı.

Halası çay hazırlarken, Rosie krem rengi kocaman kanepenin ucuna ilişti. Sehpanın üstündeki cam bir kubbenin altında Yaratılış’ın bir modeli ışıldıyor, koloninin minik maketinin etrafında kızıl Mars toprağı uçuşuyordu.

Essie hala mutfaktan, “İçeri nasıl girdin?” diye seslendi. “Dönüş yolunda yeni güvenlik kuralları getirdiklerini öğrendim. Bir giriş kartı gerekiyormuş ve sana ulaşıp haber veremedim.”

“Bir adam bana yardım etti.” Rosie halasının uzattığı fincanı aldı.

Essie hala yanına otururken, “Hangi adam?” diye sordu. “Bilmiyorum.”

“Nasıl biriydi?”

“Şey...” Rosie fincanına baktı. “Siyah saçlı, uzun boylu.”

“Kimdi acaba?” Halası kaşlarını çatarak çayından bir yudum aldı ve omuz silkti. “Önemli değil, nasıl olsa öğrenirim. Öncelikle sana ne oldu böyle, ufaklık? Kötü görünüyorsun. Babanı aramalı mıyım?”

Rosie çayını sehpaya bıraktı. Eli titrediği için fincan az kalsın devrilecekti.

“Rosie.” Halası fincanı tuttu. “Neler oluyor?”

“Babam gitti. Birkaç adam onu götürdü.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Rosie ellerini yüzüne kapadı.

“Rosie?” Halasının sesi sertti.

Rosie halasının gözlerine bakamayarak başını salladı, “içinde bir şeyler olan bir kutu buldum ve...” Rosie halasına anlattığı zaman her şeyin gerçeğe dönüşeceği duygusuyla bocaladı. Juli gerçekten ölecek, babası cidden gitmiş olacaktı. Annesi gibi. Essie hala derin bir nefes aldı. “Rosie,” dedi. “Anlat bana.” Rosie anlattı. Kutuyu, kutuyu bulmasından bu yana olan her şeyi. Kelimeler ağzından kaskatı ve müthiş bir suçluluk duygusuna bulanmış bir halde çıkıyordu ama en azından ağlamadığına sevindi.

Essie hala uzunca bir süre konuşmadı. “Senin hatan değil. Tamam mı?” dedi sonunda.

Rosie başını evet der gibi sallamakla yetindi ama inanmakta güçlük çekiyordu. Kutuyu bulmasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı.

“Pekâlâ, Adam’ı alıp götürdüler ve bulduğun şeyler Riley denen adamda, öyle mi?”

“Evet.”

Halası pencereden dışarı bakıyordu.

“Sence babam hâlâ...” Rosie kelimeleri telaffuz edemedi. “Yaşıyor mudur mu diyeceksin?” diye tamamladı Essie hala. ”Ölmesini isteselerdi, onu dairede öldürürlerdi, orada kimse onlara engel olmazdı sonuçta. Korkaklar sürüsü.”

“Riley Senato’ya gitmemi istemedi,” dedi Rosie. “Orada beni ele geçirmek için bekleyen adamlar olduğunu düşünüyor.”

“Yani babanı götüren adamların Senato muhafızlarının arasına sızdıklarını mı düşünüyor?” Halası düşünceli görünüyordu. “Sanırım mümkün ama... bunu senin aklını karıştırmak için de söylüyor olabilir. Olayın arkasındaki adam Riley de olabilir.”

“Ben de öyle düşündüm ama kutu artık onda,” dedi Rosie. ”Babamı neden götürsün ve Pip’in beni hücre evine götürmesini neden istesin?”

“Seni korkutmak ve nerede olduğunu bilmek için. Ayrıca baban sen onunla görüşmeden önce kaçırıldı. Sonrasında sen doğrudan ona gittin, öyle değil mi?”

Rosie başını evet der gibi salladı. Ama Pip’ten kaçmasaydı, oraya daha önce gitmiş olacaktı. O zaman belki de babası kaçırılmayacaktı. Ya da Rosie bunu çok daha sonra öğrenecekti. Günlük ve anahtar neden o kadar önemliydi acaba?

“Riley, Senato tarafından aranıyor olabilir,” dedi Essie hala. “Bir dostum var. Onunla temas kurup veritabanını kontrol etmesini rica edebilir, yardım alabilirim.”

Rosie’nin kafası karışıktı. Riley de işin içinde miydi? Babasını kimlerin götürdüğünden çok emin görünüyordu. Ancak Rosie halasına karşı çıkmasının doğru olacağından da emin değildi. Essie hala Orbitcorp’a girmeden önce iki yıl boyunca Senato Eliti’nde bulunmuştu. Elit, Senato’nun Birleşmiş Yeryüzü Komisyonu’nun Yeryüzü Barış İttifakı için çalışmaya gönderdiği kuvvetti. Dünya içinde ve dışında barışın sağlanmasına yardım ederdi. Halası bir şeyler biliyor olmalıydı.

“Rosie bana anahtarı komnete taktığınız zaman çıkan mesajda ne dediğini bir daha söyle.”

“Sbore sinyali aktif. Kod girildi. Hedef, belirlendi. Aranıyor... “ diye yanıtladı Rosie. “Neden?”

Halasının kaşları çatılmıştı. “Sahil isminde tanıdık gelen bir şey var.” Kom odasına gitti, holo sürücüsünü çalıştırdı ve aramaya başladı. “Ha! Şuna bak.” Siyah duvarın önünde havada beliren denetim karesinin parametreleri içinde havada asılı duran bir ikonu işaret etti. Halası ikonu seçince kontrol paneli kayboldu ve yerini yeşil renkte bir metin bloğu aldı. “İsmi daha önce gördüğümü biliyordum.”

Rosie halasının kaydettiği haber dalgasını okudu.

Mars raporu: Yaratılış kolonisi laboratuvarlarda yakın zamanda yaşanan patlama nedeniyle geçici olarak kapatıldı. Resmi makamlar patlamalarını nedenini henüz açıklamamakla birlikte, kaza olduğunu belirtiyorlar. Yaratılıştaki laboratuvarların üçünü yok eden patlamada yirmi üç kişi bayatını kaybederken yüzlercesi yaralandı. Ölenlerin arasında, yakın zamanda keşfedilen ve yeryüzünün nüfusun daha yoğun olduğu fakir bölgelerinde ciddi bir can kaybına neden olmasından korkulan ve MalX adıyla bilinen X kuşağı sıtmanın tedavisi üstünde çalışan doktorlar Margaret ve Etban Shore da var.

Metnin yanında harap haldeki laboratuvarın bir görüntüsü vardı.

Rosie, “MalX’e tedavi mi arıyorlardı?” diye sordu.

Essie hala bir anlık tereddüdün ardından dikkatle, “Evet, ufaklık,” dedi. “Biliyorum. Olduğu zamanı hatırlıyorum. Bu haber on yıllık bir haber, sen o zaman altı yaşlarındaydın. Çok büyük bir olaydı. Kubbeler hasar gördüğü için herkesi tahliye etmek zorunda kaldılar. O zaman Elit’teydim ve tahliyeyi denetlememiz için bizi oraya gönderdiler.” Başını sallayarak görüntüye baktı. ”Berbattı. Her şey mahvolmuştu. Bütün araştırmalar kaybedildi; bu olay onları gerçekten geriye götürdü. Orbitcorp’ta çalışmaya başlamam biraz da bu yüzdendi. Yeniden yapılanmalarına yardım etmek için. Ben ve annen bunun için savaştık. Kimbilir...” Halası sustu ve Rosie bir lastik içini sıkıyormuş gibi hissetti. Halasının konuşmaya devam etmesini istiyor ama bir yandan da söyleyeceklerini duymak istemiyordu.

“isimleri neden o mesajda olsun ki?” dedi Rosie. “Shore sinyali. Ne demek bu?”

“Hiçbir fikrim yok.” Essie hala elini bilginin üstünden kaydırınca yansıtma kayboldu. “Ama Riley denen adamın bildiğine bahse girebilirim. Senato’daki arkadaşıma ulaşmalıyız.”

Rosie bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi ama başka ne yapabilirlerdi ki? Eli tişörtünün altındaki kolyeye uzandı.

“Tanrım, ufaklık, bütün bunları tek başına yaşadın,” dedi Essie hala mutfağa doğru giderken. “Neden benimle temas kurmadın?”

“Kuramadım,” dedi Rosie, halasının arkasından giderek. “Daireyi altüst ederken komumu da aldılar.” Bir anda Rosie’nin aklına ürkütücü bir düşünce doldu. “Juli’nin evindeyken Şebeke’de senin adını aradım.”

Essie hala durdu ve dönüp ona baktı. “Ne? Neden bana söylemedin? Tanrı aşkına, Rosie, nerede yaşadığımı öğrenecekler. Orbitcorp’un güvenliği iyidir ama burada güvende olmamız imkânsız. Büyük olasılıkla bizi izliyor ve içeri girmenin bir yolunu arıyorlardır. Ya da bizim çıkmamızı bekliyorlardır.” Bileğinden zamanlayıcıya baktı. “Tamam, şöyle yapacağız. Seni temizleyeceğiz, yanımıza yiyecek bir şeyler ve donanım alıp buradan çıkacağız.”

“Tamam, peki.”

Rosie kalbi küt küt atarak banyoya koştu. Neden daha önce düşünememişti? Elbette halasının adresinin izini süreceklerdi.

Kıyafetlerini çıkarıp sıcak duşun altına girdi. Babasını kaçıran adamların şimdi onun peşinde olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Aptalca hatalar yapmaya ne zaman son verecekti?

Havluya sarınıp duştan çıktığında mutfak tezgâhının üstünde bir sırt çantası duruyordu.

“Bunları giy.” Halası ona bir kot pantolon ve kırmızı bir tişört verdi. “Pantolon biraz uzun gelebilir ama paçalarını kıvırabilirsin. Banktaki ceketi de al.”

“Nereye gidiyoruz?” Rosie kıyafetleri aldı.

“Önce Orbitcorp’tan çıkacağız.” Rosie’ye bir protein bar uzattı. “Bunu ye. Daha sonra adam gibi bir şeyler yeriz. Her ihtimale karşılık bilgisayardaki dosyalarımı sileceğim.”

Rosie heyecan içinde bir yandan giyinip bir yandan barı yedi ve sırt çantasını sırtına asıp halasının peşi sıra daireden ayrıldı.

Bölüm 15

Koridor boştu ve parlak güneş ışığı bej duvarlardan sıçrayarak havayı bir sıcaklıkla dolduruyordu.

Sağa dönüp asansörlerden uzağa yürüdüler. Ancak daha birkaç adım atmadan, asansör kapılarından biri yumuşacık bir *ping* sesiyle açıldı ve bir ses, “Bayan Black?” diye seslendi.

Mor takım elbiseli adamı tanıyınca Rosie’nin içi hopladı. “Bay Yuang.” Essie halanın gülümsemesi zorakiydi. Adam onlara doğru yaklaşırken, elini Rosie’nin omzuna koydu.

“Görüyorum ki genç hanım sizi bulmuş,” dedi Bay Yuang. “Herhalde bu sabah içeri girerken sıkıntı yaşadığından bahsetmiştir.”

“Demek ona yardım eden sizdiniz. Teşekkürler. Onu bir şeyler yemek için dışarı çıkarıyordum.”

“Anlıyorum.” Adam gülümsedi. Gözleri sırtlarındaki çantalara kaydı.

“Halletmem gereken işlerim var,” dedi Essie hala. “Uzayda uzun süre kalınca işler birikiyor. Çamaşır falan.”

“Elbette.”

Rosie gözlerini adamın karamel rengi teninde bembeyaz parlayan dişlerinden alamadı. Asansörün zili bir kez daha çaldı ve siyah takım elbiseli bir Senato muhafızı kabinden çıktı. Adam doğrudan onlara bakınca Essie hala, Rosie’nin elini daha sıkı kavradı.

“Üzgünüm, Bay Yuang, bizim gerçekten...”

“Evet, halletmeniz gereken işler var.” Geri geri muhafıza doğru yürürken, “Sizi tutmayacağım,” dedi. “Son görevinizde iyi iş çıkardınız, Bayan Black.” Arkasına dönmeden önce bakışları bir kez daha Rosie’ye çevrildi. “Sen,” diye seslendi muhafıza. “Sana vereceğim bir görev var. Beni takip et.”

“Gidelim,” diye fısıldadı Essie hala, Rosie’yi kolundan çekerek. Hızlı adımlarla koridorun ucuna doğru yürüdüler. Rosie köşeyi dönerken arkasına baktı ve Bay Yuang’ın muhafızla birlikte asansöre bindiğini gördü. Adam ona göz kırptı ve kapıların arkasında kayboldu.

Essie hala Rosie’yi koşar adım yürütmeye başladı.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Rosie.

“Pek sayılmaz. Orbitcorp’la sözleşmeli çalışır. Bu sabah sana yardım etmesi çok tuhaf.”

“Neden?”

“Ana girişi kullanmaya ihtiyaç duyacağı aklıma gelmezdi.”

“Ne iş yapıyor?”

“Emin değilim. Yaratılış ve dış gezegen programlarıyla ilgileniyor.” Essie hala dudaklarını sıktı. “Ama yüksek mevkidendir. Onu daha önce hiç yerleşim kısmında görmemiştim. Bu taraftan.”

Durdu ve üstünde “merdiven” yazan kapıyı itti. Basamakları koşar adım inerken ayak sesleri merdiven boşluğunda yankılandı.

“Sence gerçekten beni mi arıyordu? Beni bulup bulmadığını mı kontrol ediyordu?” diye sordu Rosie.

“Şüpheliyim. Onu doğru dürüst tanımam. Bir kez, Yaratılış’a son gidişimde pilotluğunu yaptım. Laboratuvarda bir şeyleri kontrol edecekti. Birbirimizle iki kelimeden daha fazlasını etmemişizdir.”

Rosie endişelenmişti. Bir tuhaflık vardı. Adam neden bir çocuğun Orbitcorp’a girmesine yardım etmişti? Ve o göz kırpışı ne anlama geliyordu?

“Çabuk ol, Rosie.” Halası zemin kata çıkan kapıyı itti.

Dışarıda, bahçelerin arasında kıvrılarak yerleşim komplekslerinin ortasındaki bir avluya açılan bir yürüyüş yolu vardı. Hızlı adımlarla yürürken, Rosie, Bay Yuang’ın onları takip ettiğini görmeyi bekleyerek omzunun üstünden arkasını kontrol etti. Ama onları bulan Bay Yuang değildi.

Avluyu neredeyse aşmışken göz ucuna bir hareket takıldı ve bir çalılığın arkasında gözden kaybolan rastalı saçları gördü. ”Essie hala!” Halasının koluna yapıştı ve sesini alçak tutmaya özen göstererek, “Pip burada,” dedi.

“Ne?” Halası derhal dikkat kesildi.

“O...” Rosie durdu. Riley birkaç metre uzağında yürüyüş yoluna çıkmıştı ve hemen arkasından Pip de çalılıkların arasından fırlayıp kolunu yakaladı.

“Hey, Ro...” Sözleri ve nefesi Essie halanın boştaki kolunu arkasına büküp boğazını koluyla sımsıkı sarmasıyla kesildi.

“Ellerini yeğenimin üstünden çek!”

Pip hırıldadı ve Rosie'yi bıraktı. Essie hala, Pip'ten daha kısa boyluydu ama bir şey fark etmemişti. Pip acıyla yüzünü buruşturmuştu ve boğuk sesler çıkarıyordu.

"Sanırım etkisiz hale geldi," dedi Riley sakin bir sesle. Essie hala serbest bıraktığı Pip'i adama doğru itti. Riley sendeleyen Pip'i tuttu ama oğlan silkinerek elinden kurtuldu ve ikisine dik dik baktı.

"Şansın yaver gitti," dedi Pip boynunu ovalayarak.

Essie hala yarım bir gülümsemeyle, "Öyle diyorsan," dedi.

"Sanırım Pip seni bir yere götürmeyi unutmuş, Rosie," dedi Riley, ona bir adım yaklaşarak. Ama Rosie cevap veremeden, Essie hala aralarına girdi.

"Ve sanırım sen de görgü kurallarını unuttun," dedi. "Komplekse girmeyi nasıl başardınız?"

"Sen Essie hala olmalısın," dedi Riley, elini uzatarak.

Essie hala eli görmezden geldi. "İçeri nasıl girdiniz dedim."

Riley elini indirdi. "Konuşmalıyız."

"Bu bir rica mı yoksa emir mi?"

Riley yorgun görünüyordu. "Düşündüğün buysa, babasını kaçıran ben değilim."

"Ah, ne düşündüğümü bilmek isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Riley'nin dudakları gergin bir gülümsemeyle büküldü. "Yeğeninin ne başlattığı konusunda hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Hayır," dedi halası sakin bir sesle. "Ama bulmak niyetindeyim. Bir yere gidip konuşmaya ne dersiniz? Burada görülmeyi isteyeceğinizi sanmıyorum, yanılıyor muyum?"

Riley'nin gözleri parladı, bir saniye sonra başını hafifçe eğerek geri çekildi ve alaycı bir tavırla eğilerek, "Önce bayanlar," dedi.

Pip kişner gibi bir ses çıkardı.

"Haydi." Essie hala Riley'ye soğuk bir bakış attıktan sonra Rosie'nin kolunu tuttu ve önden yürüdü.

Essie halanın onları götürdüğü bina, labirent gibi kesişen beyaz koridorları olan bir araştırma laboratuvarıydı. Numaralandırılmış etiketlerle işaretlenmiş yarım düzine kapının önünden geçtiler. Orbitcorp üniformalı pek çok kadın ve erkek yanlarından geçiyordu ama onları sorgulayan

olmadı ve arka tarafta kapısında hiçbir işaret olmayan bir kapıya ulaşana dek ilerlediler.

Essie hala, Riley ve Pip'e baktı. "Şimdi, sakın hiçbir şeye dokunmayın ve hiçbir şey almayın." Gözleri, ona masum bir ifadeyle bakan Pip'e sabitlendi. Cebinden küçük bir kart çıkarıp bir yuvadan geçirdi. Bir saniye sonra kapı kayarak açıldı ve onlar içeri girdikten sonra, arkalarından kapandı.

Bir tarafına laboratuvar masalarının, diğer tarafına ise bir dizi bilgisayar ve vızıldayan test bölmelerinin sıralandığı uzun bir odadaydılar. Tek ışık test bölmelerinin en büyüğünün ortasında yanıp sönerek dönen turuncu renkli küreden geliyordu.

"Bu taraftan." Essie hala öne doğru bir adım attı ama Riley elini koluna koydu.

"Bir dakika, ben..."

Halası kolunu silkeledi ve onu kapıya yaslayıp kolunun alt kısmını gırtlağına bastırdı. Bir anda ortaya çıkardığı bıçağı boynuna dayadı.

Rosie şaşkınlık içinde bir adım geri çekildi ve Pip genç kızın kolunu tuttu. Rosie onun bunu neden yaptığından emin değildi. Bıçak onda değildi ki.

"Bunu bir daha sakın yapma," dedi Essie hala. Riley direnmediği gibi ona karşı koymak için herhangi bir girişimde de bulunmadı. "Ne senin ne de Rosie'nin canını yakacağım," dedi usulca. "Evet, yakmayacaksın. Bana neler olduğunu anlatacaksın." Essie hala, bıçağı Riley'nin gırtlağına bastırdı.

Riley ona sakin bir ifadeyle bakıyordu. Hakkını vermek gerekirdi çünkü halasının bu hali Rosie'yi bile korkutmuştu. "Sana sadece bilmen gerektiği kadarını söyleyeceğim," dedi. "Beni daha fazlasını anlatmaya ikna edemezsin." Riley, Rosie'ye baktı. "Ona sana söylediğim her şeyi anlattın mı?"

"Onunla konuşma," diye çıkıştı Essie hala. "Adam'a ne yaptın?" Pip Rosie'yi tutan elini daha da sıkmıştı ama Rosie bunu hissedecek durumda değildi. Halasına bakarken kalbi deli gibi çarpıyordu. "Essie hala," dedi. "Babamın onun elinde olduğunu sanmıyorum."

Halası ona bakmadı. "Ben o kadar emin değilim."

"Dinle," dedi Riley. "O insanların babasına ne yapacakları konusunda hiçbir fikrin yok. Senato'ya gidemezsiniz çünkü o adamların her yerde

bağlantısı var. Ve takasa kalkışsak bile artık çok geç. Bir şeyler çoktan harekete geçirildi.”

“Ne gibi şeyler?”

“Bunu bilmeniz gerekmiyor ama bana güven. Kardeşinin canlı dönmesine yardım edebilirim. Nerede olduğunu biliyorum.”

“Essie hala,” dedi Rosie. “Ya doğru söylüyorsa?”

Halası o zaman ona baktı ve sonra tekrar Riley’ye döndü. Ve bıçağı yavaşça indirdi. “Konuş.”

“Rosie’nin bulduğu kutu, günlük ve anahtar, insanlar onları korumak uğruna canlarını verdiler. Kutu, günlük ve anahtar

Rosie’nin babasını kaçıran adamları ortaya çıkarabilecek bilgilere ulaşma imkânı sağlıyor.”

“Kim bu adamlar?” Essie halanın ses tonu şüpheciydi.

“Kendilerine Helios diyorlar.”

“Hiç duymadım.”

“Açıkça kullandıkları bir isim değil ama Yaratılış’ta sembollerini görmüş olabilirsin.”

“Rosie’nin tarif ettiği kutunun üstündeki sembol mü? Yarım güneş ve binici?”

“Evet,” dedi Riley. “Kolonide bazı... kontratları yürütüyorlar.”

“Mars’ta mı?” Rosie kolunu ona sadece bir an bakmakla yetinen Pip’ten kolayca kurtardı. Oğlan da bütün dikkatini Riley’ye odaklamıştı. “Helios ne yapıyor?” diye sordu Rosie.

“Shore adını hiç duydunuz mu?”

“Şu bilim adamlarının soyadı Shore’u mu?” dedi Essie hala.

Riley başını evet der gibi salladı. “On yıl kadar önce, birkaç kişiyle birlikte, Yaratılış’taki laboratuvarlardan birindeki patlamada öldüler.”

“Helios’la ne ilgileri var? Onlar Orbitcorp için çalışıyordu.”

“Öyle mi?” dedi Riley. “Nereden biliyorsun?”

Essie hala kaşlarını çattı. “Yaratılış’ı onlar yönetiyor ve patlamada yok olan laboratuvarlar Orbitcorp’a aitti.”

“Görünüşte öyleydi,” dedi Riley. “Ama Orbitcorp pek çok firmanın birleşmesinden oluşuyor.”

“Shore kodu,” dedi Rosie. “Kontrol ettik ama onlarla ilgisini çözemedik.”

“O kutu Shore ailesine aitti. Ethan ve Margaret Shore, Helios adına yaptıkları işin... sandıkları gibi olmadığını anladılar. Ve onları ifşa etmeye karar verdiler.”

“Ve Helios erken davranıp onları susturdu,” dedi Essie hala.

Riley ciddi görünüyordu. “Evet. O patlama bir kaza değildi. Shorelar patlamadan önce günlüğü ve anahtarı çıkarmayı başardı. Ben bunu iki yıl önce öğrendim ve o zamandan beri kutunun peşindeyim.”

“Helios ne saklıyordu?” diye sordu Pip, yumuşak bir sesle. “Shorelar ne uğruna öldü?”

Rosie ona baktı. Öfkeli hatta üzgün görünüyordu. Belli ki bu, Riley’nin daha önce paylaşmadığı bir bilgiydi.

“Emin değilim,” dedi Riley. “Ama günlük ve anahtar bana öğrenmem gerekene ulaşma imkânı sağlayacak. Başladıkları şeyi bitirebilmem için.”

Pip’in çenesi gerildi ama Riley kafasını çevirdiği için gözlerindeki hüzün ışıltısını fark etmedi. Besbelli Riley ona bu kadarını anlatacak kadar güvenmemişti. Bu onu incitmiş olmalıydı. Pip Rosie’nin onu izlediğini fark etti ve mavi gözlerini kıstı. Rosie hızla başını çevirdi.

“O zaman babam nerede?” diye sordu Riley’ye.

“Onu bütün kayıtların tutulduğu orijinal üslerine götürmüş olmalılar. Oraya Kuşatılmış Bölge diyorlar. Yaratılış’a kırk kilometre kadar uzakta.”

“Mars’ta mı?” Rosie bakakaldı. “O zaman onları nasıl durduracağız? Kutudakilerin bir kısmını onlara geri verebilir misin? Belki babamı bırakırlar.”

“Üzgünüm, Rosie, bunu yapamam. Babanın hayatından daha fazlası tehlike altında.” Riley Essie halaya baktı. “Ayrıca bir faydası olacağını sanmıyorum.”

“Ama neden?” Rosie’nin öfkesi korkusuna ağır gelmeye başlamıştı.

“Çünkü bu insanlar pazarlık sözlerine sadık kalacak insanlar değiller,” dedi Essie hala ağır ağır. Rosie’ye bakışı keyifsizdi. “Onlara elindekini versek bile babanı bırakmaları pek mümkün görünmüyor, tatlım.”

Rosie belkemiğine soğuk bir şey değmiş gibi hissetti.

“Seninle buluştuktan sonra onlara bir mesaj gönderdim, Rosie,” dedi Riley. “Kutuyu bana verdiğini söyledim ama anlaşmayı reddettiler. Artık senin yardım aldığını biliyorlar ve kim olduğumu öğrenmek isteyecekler.”

“Ve öğrenmek için Rosie’nin peşini hiç bırakmayacaklar,” dedi halası. “Hepsi senin yüzünden.” Yüzü tekrar bıçak çekmek istiyormuş gibi

kararmıştı.

“Üzgünüm,” dedi Riley. “Yardım etmeye çalışıyordum. Düşük bir ihtimaldi ama denemeye değerdi.”

“Çok daha önce...”

“Artık bir önemi yok,” dedi Rosie, halasının sözünü keserek. “Babamı kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundayız.”

İkisi de duraksadı.

“Rosie, bunlar tehlikeli adamlar,” dedi Essie hala.

“Hayır, Rosie haklı,” dedi Riley. “Peşlerine düşmeliyiz.”

“Ne?” Essie halanın sesi düz ve sertti. “Bunu beklemeyebilirler. Basına ya da Senato’ya gideceğimizi düşünüyor olmaları daha olası.”

“Yani Mars’a mı gitmeliyiz?” dedi Rosie ve Riley başını evet der gibi salladı.

“Hayır.” Essie hala başım iki yana salladı. “Asla.”

“Burada kalırsa, ona mutlaka ulaşırlar,” dedi Riley. “Saklanabileceği bir yer yok.”

Essie hala, “Eğer söylediklerin doğruysa,” diye karşılık verdi.

Riley uzun bir nefes bıraktı. “Yalan söylemek için bir nedenim yok.”

“Tartışmaya açık bir konu.”

“Essie hala,” dedi Rosie. “Ben ona inanıyorum. Gitmeliyiz.”

“Haklı, biliyorsun,” dedi Pip. “Ortalıkta dolaşması babasını geri getirmeyecek.” Rosie ona şaşkınlıkla baktı ama Pip hemen gözlerini kaçırdı.

Halası Rosie’yi süzdükten sonra Riley’ye döndü. “Gidersek Adam’ı öldürmelerine engel olur muyuz? Ve neden içimden bir ses, bize her şeyi anlatmadığını söylüyor?”

“Çünkü anlatmıyorum,” dedi Riley. “Gitmek için başka nedenlerim var. Parçası olmak istemeyeceğimiz nedenler. Ama Adam’ı geri almanıza yardım edeceğim.”

“Nasıl?” dedi Rosie. “Mars’a ulaşsak bile ne yapabiliriz ki?”

“Onlara reddedemeyecekleri bir şey vereceğim. Çok istedikleri bir şey.”

Rosie ne olduğunu sormak istedi ama Riley’nin yüzündeki kapalı ifade ona engel oldu.

Riley halasını da ikna etmişe benziyordu çünkü Essie hala kısa bir sessizliğin ardından, “Pekâlâ, koloniye şirket mekiğiyle gidemeyiz. Çok fazla soruyla karşılaşırız.”

“Ya senin aracın?” diye sordu Rosie.

“Uzay Adaları’nda hangarda duruyor.” Essie, ona kaşlarını kaldırarak bakan Riley’ye döndü. “Orada bir odam var. Orbitcorp üzerinden indirim alıyorum.”

Riley hiçbir şey söylemedi ama Rosie şaşırdığını anlamıştı. Uzay Adaları, yeryüzünün atmosferi dışında kalan sabit yörüngedeki büyük bir oteldi ve daha çok bir eğlence parkına benzerdi. Ve halası pek eğlence parkından hoşlanacak tiplerden değildi.

“Bir sonraki mekiğe binmemizi sağlayabilirim,” dedi Pip. “Bagaj ekibinde çalışan birini tanıyorum.”

“Ona ihtiyacımız yok,” dedi Riley. “Yeni kimlik kartları çıkarıp biletleri o kimliklerle alabiliriz. Fazla sürmez.”

Essie hala onun dikkatli bakışına sadece, “Beni takip edin,” diyerek karşılık verdi. Aralarından geçip laboratuvarın diğer ucundaki bir kapıya yöneldi.

Rosie ve halası göz göze geldi. Rosie halasının ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Riley burada yolunu nasıl bulacağını nereden biliyordu ve onlara güvenebilirler miydi?

Bölüm 16

Orbitcorp'u personel çıkışından terk ettiler ve Riley onları kompleksin yan tarafında uzanan dar ara sokağa yönlendirdi. Sokağın ucu, güneş enerjisiyle çalışan ve loş ışıkta parlayan tertemiz beyaz arabaların balon gibi yuvarlak tepelerinin sıra sıra dizilmiş tuhaf lolipopları anımsattığı bodrum katı park alanına çıkıyordu. Riley ilk arabada durdu ve cebinden küçük bir aygıt çıkardı.

"Kilit sistemlerini etkisiz hale getiriyor," dedi, Essie halanın meraklı bakışlarına cevap olarak.

"Bu arabayı çalıyor muyuz?" Essie kaşını kaldırdı.

"Ödünç alıyoruz," diye cevapladı Riley. Kapı üstteki menteşesinden tık diye açıldı. Riley, Rosie ve Pip'e, "Siz ikiniz arkaya," dedi.

Rosie peşinde Pip'le arabaya binerken, halası da ön yolcu koltuğuna yerleşti.

Riley kimsenin içeriyi görememesi için camlardaki reflektörleri devreye sokarken, Essie hala, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Kimlikleri almaya."

"Elbette," dedi Essie hala. "Boşuna bana neresi olduğunu söylemeye zahmet etme ve bu arada," diyerek öne eğilip konsoldaki ışıklara baktı. "Turbo hâlâ çalışıyor."

"Biliyorum," dedi Riley gergin bir tavırla ve hareket ettiler.

Rosie ilk kez bir hava arabasına biniyordu. Pip'e baktı ve onun için de ilk olup olmadığını merak etti ama Pip çatık kaşlarla camdan dışarı bakıyordu. Büyük olasılıkla Riley'nin tavrına öfkeli olduğunu düşündü. Pip ona döndüğünde düşünceli, hatta şüpheli görünüyordu. Belki de göründüğü kadar sert değildi. Gözleri yüzünde dolaşınca Rosie midesinde kelebeklerin uçuştuğunu hissetti.

"Ne oldu?" dedi Pip.

"Hiç." Rosie kendine kızarak bakışlarını kaçırdı.

Pip parmaklarıyla aralarındaki boş koltuğa vurmaya başladı. Rosie kendi kapısına doğru kaydı.

Riley bisikletçiler, arabalar ve birkaç toplu taşıma aracının olduğu işlek bir caddeye çıktı. Üstlerinde bir mekik, kendi hattında ilerliyor, caddenin

her iki tarafından ellerinde çantalar olan ya da komlarıyla konuşan insan kalabalıkları akıyordu.

On koltuktaki yetişkinler sessizdi ve Rosie'ye göre araba yeterince hızlı hareket etmiyordu, içi kaygıyla doluydu. Boynundaki kolye ucuyla oynamaya başladı.

Riley arabayı dar bir sokağa sokup yüksek bir binanın önünde durdu. "Pekâlâ, kimlikleri almalıyım. Siz burada beklerseniz..."

"Olmaz," dedi Essie hala sözünü keserek. "Biz de seninle geliyoruz. Oğlan bekleyebilir." Pip kaba bir homurtu çıkardı ama Essie hala onu duymazdan geldi.

"Bu iyi bir fikir değil," dedi Riley.

"Ama geliyoruz."

"Sizi gören olursa ne diyeceğim?"

"bininim bir şey uydurursun. Gel, Rosie." Essie hala araçtan indi ve Rosie için arka kapıyı açtı.

Riley sıkıntılı bir nefes bıraktı. "Pekâlâ. Pip, sen burada kal. Yarım saate kadar dönmezsek..."

"Evet, biliyorum," dedi Pip, kabaca. "Arabayı bırakıp güvenli mekâna gideceğim."

Essie hala arabanın kapısını kapatırken sert bir sesle, "Güvenli mekân mı?" diye sordu.

"Sadece bir önlem," dedi Riley.

Rosie ve Essie hala göz göze geldiler. "Tamam, her neyse. Gidelim." Essie hala ön kapının basamaklarını herkesten önce çıktı.

Bina, bir apartmana benziyordu. Lobisi küçük, aydınlatma yetersizdi ve resepsiyonla kırk yaşlarında bir kadının cevap verebilen hologramı ilgileniyordu. İçeri girince onlara heyecanla baktı. "Yardımcı olabilir miyim?" Olması gerekenden iki oktav daha alçak bir sesle konuşuyordu ve cümlesinin hemen arkasından gürültülü bir karıncalanma sesi geldi. Rosie yüzünü buruşturarak kulaklarını kapadı.

"Daire 452," dedi Riley. Hologram bir görünüp bir kayboldu ve gri, bulanık bir gölgeye dönüştü. Riley elini masanın altına uzanıp biraz arandıktan sonra bir giriş kartıyla diğerlerine döndü. Arkasında hologram tekrar normal görüntüsüne kavuşmuştu ve orada yoklarmış gibi, boşluğa bakıyordu.

"Bu taraftan," dedi Riley ve asansöre yöneldi.

Üçüncü katta insanlarla dolu bir koridora indiler. Karşı duvar yüksek pencerelerle kaplıydı ve asansörlerin iki tarafında, insanlar girip çıktıkça kayarak açılan bir dizi kapı vardı. Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığına rağmen içerisi serindi. Rosie çıplak kollarım ovaladı.

Halasına, “Neredeyiz?” diye fısıldadı.

“Emin değilim ama çalışanların bazılarının gömleklerinde Microcorp logosu gördüm. Bir araştırma tesisi olabilir.”

“Öyle.” Riley onları duymuştu. Arkasına baktı. “Özellikle tabela yok ve rakiplerin koku almak için etrafta dolaşmasına engel olmak için bir apartman seçilmiş.”

“Demek hologram numarası bunun içindi,” dedi Essie hala. “Basit bir kod sapması. Ben tasarladım.”

Demek bir tür güvenlik uzmanıymış, diye düşündü Rosie. Riley kartını bir kapının kilidinden kaydırdı ve hep birlikte bir başka koridora girdiler. Henüz çok fazla ilerlememişlerdi ki biraz ilerideki bir kapıdan kelleşmeye başlayan, kısa boylu bir adam çıktı ve Riley’yi görüp onlara doğru yürümeye başladı. Rosie Riley’nin bir küfür gevelediğini fark etti.

Adam telaşla yanlarına gelirken, “Riley,” diye seslendi. “Sana üç gündür mesaj gönderiyorum. Nerelerdeydin?” Hoşnut görünmüyordu. Rosie ve Essie hala dikkat çekmemeye gayret ederek omzunun arkasında bekledi.

“Özür dilerim, doğuya gitmek zorunda kaldım.”

“Raporu tamamlamanı bekliyorum.” Adam Rosie ve halasına merakla baktı. “Ziyaretçilerimiz mi var?”

“Orbitcorp’tan Doktor Black ve öğrencisi,” diye yanıtladı Riley. “Yeni teknolojimizden örnekler görmek istediler.”

Halasının adı geçince Rosie kaskatı oldu ama adam Essie’ye şöyle bir baktı ve şöyle dedi: “Orbitcorp yeni teknoloji için hafiyelik peşinde demek. Üstlerinize onlara pahalıya mal olacağını söyleyebilirsiniz. Sadece üstünden geçilmiş işler, değil mi Riley?” Riley’ye uyarıcı bir bakış attıktan sonra dönüp bir başka koridora saptı.

Riley bir kapının önünde duraksayıp kartını kaydırırken, Essie hala, “Ona neden adımı verdin?” diye fısıldadı.

“Mecburdum. Her yerde gözetim kameraları var. İçeri gelmenizi neden istemediğimi sanıyorsun?” Onları küf kokulu, küçük bir odaya soktu.

Rosie ofisin Riley’ye ait olduğunu tahmin etti. Sırlı bir pencerenin önünde büyük bir çalışma masası duruyordu ve yüksek raflar çeşit çeşit komlar, dijital kitaplar ve envai çeşit bilgisayar parçasıyla doluydu. Odada, üstüne sabitlenmiş bilgisayar kumandaları dışında bomboş olan masanın arkasındaki koltuk dışında oturacak yer yoktu.

Riley masaya gidip sensör düğmelerine dokundu. Mavi bir Microcorp logosu belirdi ve masanın üstünde dönmeye başladı. Riley parmaklarını kumanda panelinin üstünde dolaştırınca logo kayboldu ve yerini bir metnin satırları ve Senato’nun kenetlenmiş eller biçimindeki logosu aldı.

Riley kadına döndü. “Bana mevcut kimliğini ver.”

Masanın çekmecesinden siyah bir kutu çıkarıp Essie’nin kartını içine koydu.

“Benim kimliğim yok,” dedi Rosie, masanın üstünde havada dönen rakamlar dizisini izlerken. “Süresi doldu.”

Essie hala ona şaşkınlıkla baktı. “Bana neden söylemedin?” Rosie omuz silkti. “Babam söylemek istemedi, bilirsin...”

“Sorun değil,” dedi Riley dalgın bir tavırla. Birkaç düğmeye daha bastı ve Essie halanın holografik fotoğrafı, yanında Alice Branigan adıyla birlikte belirdi. “Bilgilerini nüfus ağından çekip yeni bir kart hazırlayacağım. Mevcut kartını düzenlemekten daha kolay olacak, işte.” Birkaç düğmeye daha bastı ve Essie halaya yeni kimliğini uzattı. “Al bakalım, Alice.”

Essie hala yüzünü buruşturdu. “Alice, uzay istasyonunda kahve servisi yapan kadının adı.”

“iyi o zaman, sen de o işi yapıyor olursun.” Riley, Rosie’ye baktı. “İsim tercihin var mı?”

“Hayır.”

“Alice’in kızı Cate Branigan olmaya ne dersin?”

Rosie omuz silkince Riley hızla birkaç düğmeye dokundu. “Benim eski kartlarımdan birini yeniden kodlayıp senin adım ekleyeceğim.” Biraz daha bilgi girdi ve Rosie’nin yüzü göründü. ”Bu fotoğraf geçen yıl çekilmişti,” dedi.

“Önemli değil, idare eder.” Riley bu bilgiyi bir yerlere kaydırdı ve siyah kutuya yeni bir kart yerleştirdi. Bir dakika sonra Rosie’ye yeni kimliğini veriyordu. “Pekâlâ, haydi gidelim.” Komu kapadı. Rosie karttaki yüzünü inceledi. Saçları kısaydı ama biraz daha tombul olması dışında çok farklı sayılmazdı.

Lobiye ve ön kapıya sorunsuz ulaştılar. Ama sonra en üst basamakta, Riley bir anda durunca Rosie ve halası duramayıp ona çarptı. Araba ve Pip gitmişti.

Bölüm 17

Riley bunu her gün yapıyormuş gibi kolunu Essie halanın omzuna atıp Rosie'nin elini tuttu. Şaşıran Rosie bir şey söylemeye hazırlanınca Riley, "Sadece bana ayak uydurun, yolun karşısında bir Senato muhafızı var," dedi.

Muhafız siyah bir arabaya eğilmiş, içindeki kişiyle konuşuyordu. "Dediğini yap." Essie hala kolunu Riley'nin beline sarıp gülümsedi. Rosie de gülümsemeye çalıştı.

Riley onlara basamakları indirtip rahat tavırlarla ana caddeye yöneldi.

Essie hala, "Durma," diye fısıldadı. "Arkana bakma."

Rosie elinden geldiğince rahat görünmeye çalışarak yürüdü. Ensesi karıncalanıyordu, kendini tutamadı. Köşeyi döndükleri anda arkasına baktı. Yüreği ağzına geldi. Adam sadece yarım blok gerideydi.

"Takip ediyor," diye fısıldadı.

Halası küfür etti ve Riley adımlarım sıklaştırdı.

"Pip hangi cehennemde?"

Rosie paniğe kapılmaya başladı. "Muhafız kim olduğumuzu biliyor mu? Helios'la birlikte olabilir mi?"

"Belki," dedi Riley. "Karşıdaki insan grubunu görüyor musunuz?"

"Evet."

"Onların arkasına geçtiğimiz anda koşacağız."

"Hayır." Halasının fısıltısı sertti. "Şüphe çekeriz."

Riley gergin bir gülümseme eşiğinde, "Kim olduğumuzu bilmiyor olabilir ama eğer bir Helios köstebeğiyse, Rosie'den haberi vardı," dedi. "Onu büyük olasılıkla tanır. Bu riski almak istiyor musun?"

"Onu riske atan sensin!"

Rosie'nin nabzı hızlanmıştı. Daha gezegenden ayrılmadan yakalanacaklardı.

Adamlara ulaştılar ve arkalarına geçtikleri anda koşmaya başladılar. Rosie insanları aşıp halasına yetişmeye çalışırken nefes nefese kaldı. Riley'nin kafasını biraz ileride görebiliyordu. Arkalarında onları takip eden adamı fark eden insanlar çığlıklar atıyordu. Rosie'nin etrafından hava arabaları geçiyordu. Tam tepesinde karşılıklı istikametlerden yan yana

geçen iki mekiğin neden olduğu hava akımı, saçlarının havalanmasına neden oldu. Essie hala arkasına bakıp, “Çabuk!” diye seslendi.

Rosie yaşlı bir kadına çarpmamak için hızla yana çekildi ve bir dükkândan çıkıp ayaklarına dolanan küçük bir robot yüzünden az kalsın düşüyordu. Tökezledi ve kalabalık yüzünden yola doğru itilince panikle çığlık attı. Halasını gözden kaybetmişti ve peşlerindeki adamın yetişmesi an meselesiydi. Bir anda kaldırımın kenarında bir araba durdu. Yan kapısı hızla kalktı ve Rosie direksiyon başında Pip’i gördü.

“Atla!”

Rosie kendini yolcu koltuğuna attı. Pip gaza asılırken, Rosie kapısını çarparak kapadı. Halası ve Riley çok uzaklaşmamışlar ve arabayı görmüşlerdi. Pip ancak kendilerini birbirlerinin üstünde arka koltuğa atabilecekleri kadar yavaşladı.

“Yürü.” Riley kapıyı kapayıp arkadaki muhafıza baktı. Pip trafiğe karışıp hızla uzaklaşırken, adam kaldırımda onları izliyor ve küçük bir komla birisiyle konuşuyordu.

Uzun ve gergin sessizlikte, kimse konuşmadı. Riley arka pencereden dışarı bakıyordu. Bir süre sonra paçayı yırttıkları sonucuna vardılar. Siren sesi yoktu ve trafik aksamadan ilerliyordu.

“Kim olduğumuzu bilmiyor olabilir,” dedi sonunda.

“Öyle olduğunu umalım,” dedi Essie hala.

Rosie konuşmadı. Kalbi koşmanın etkisinden çok korkudan küt küt atıyordu. Yakalansalar neler olurdu?

Pip dikiz aynasından Riley’ye baktı. “Siz içeri girdikten kısa süre sonra geldi. Beni görmesi riskini almak istemedim,” dedi.

“Arabayı bırakmalıydın,” dedi Riley gergin bir tavırla.

“Araba çalıntı, patron. Almanın daha akıllıca olacağını düşündüm.”

Riley cevap vermedi. Öfkeli görünüyordu ama Rosie, Pip’in haklı olduğunu düşündü. Senato muhafızı arabayı kontrol edebilirdi ve işte o zaman gerçekten mahvolurlardı.

“Araba kullanmayı nerede öğrendin?” diye sordu Essie hala.

Pip omuz silkti. “Sağda solda.”

“Uzaylimanımn yerini biliyor musun?”

Pip cevap veremeden Riley araya girdi. “Bir ara sokakta kenara çek. Ben kullanacağım.”

Pip itiraz etmeye hazırlandı ama Riley'nin yüz ifadesini görünce tereddüt etti.

Tek kelime etmeden arabayı durdurdu ve yer değiştirdiler. Riley şehrin etrafını dolaşan yukarı otoyola çıkmak için dik bir rampaya saptı. Motoru hızlandırdı ve saatte 200 kilometre hıza çıktılar. Rosie ön koltukta gergin bir şekilde otururken, halasıyla yer değiştirmiş olmayı diliyordu.

Halka açık uzaylimanına ulaşmaları yaklaşık bir saati buldu. Pist şehrin güneyinde, sahildeydi ve otoyol doğrudan dış kapılara çıkıyordu.

Uzaylimanı devasa bir alanı kaplıyordu. Biri gezegen içi yolculuklar, diğeri gezegenler arası fırlatmalar için iki terminal vardı. Riley arabayı gezegenler arası terminali kısmının uzak ucuna park etti ve terminale gitmek için hava otobüsüne bindiler.

Otobüs tatilcilerle doluydu. Takım valizleri olan çiftler ve gürültülü çocuklu aileler. Dördü, hepsi birbirinden gergin bir halde bir araya toplandılar. Kimse konuşmuyordu. Otobüsün panosu Uzay Adaları'na gitmek üzere kalkışa hazır iki uzay gemisinin olduğunu duyuruyordu. Rosie o gemilerden birine binebilmelerini umdu.

Terminal mekiksiz bir mekiği fırlatma pistine benziyordu. Bir köşede bir dizi otomatik *check-in* gişesi, gişelerin yanında bilet kontuarları ve giysi, yiyecek ile içki satan düzinelerce dükkân vardı. Girişin yakınında uzay seyahatleri için mide bulantısına karşı geliştirilen son ilaçların reklâmını yapan bir holo tabela dönüyordu. Uzay Adaları üniformalı gemi hostesleri yolculara gülümseyerek bagaj teslim noktalarını gösteriyorlardı.

"Gözden uzak durmalıyız," dedi Riley. "Özellikle sen, Rosie. Halan ile Pip'in arasına geç."

Pip'i Rosie'nin yanından yürüyüp bölgedeki pek çok insanın onu görmesine engel olacağı şekilde itti.

"Endişelenme, patron," derken Pip'in sesinde alaycı bir tını vardı. Besbelli araba kullanma meselesi yüzünden hâlâ sıkkındı ama Riley umursamaz görünüyordu.

Riley onları retro-temalı bir kafeye soktu ve yan duvar boyunca sıralanmış taburelere yönlendirdi. Sonra her birine birer içecek alıp ortak kullanıma açık komnetlerden birine gitti. Rosie sentetik kafeinin boş midesinde yarattığı etkiyi hissederek pipetiyle tatlı ve köpüklü içeceğini yudumlarken, gözleri etrafta Senato üniforması arıyordu. Üniformalı kimse göremedi ama bu, orada olmadıkları anlamına gelmezdi. Belki de

Helios'tan birileri onları çoktan görmüştü. Belki de adamlar muhafız kılığında değildi.

Hiçbiri konuşmuyordu. Essie hala kısık gözlerle etrafı süzerken içeceğine el sürmemişti. Pip ise içeceğini birkaç yudumda bitirip pipetini garip şekillerde bükerken Rosie'ye tüpün içindeki birkaç damla içecek kalıntısını sıçrattı.

"Kes şunu," diye tısladı Rosie. Pip gülümsedi ve birkaç damla daha sıçrattı. Rosie Pip'in bir anda neden bu kadar neşelendiğini merak ederek pipetini üstüne attı.

"Çocuklar," dedi halası alçak sesle.

Pip ona kaşlarını kaldırarak muzip bir ifadeyle baktı ve bu kez pipeti ona doğru bükerek koluna birkaç damla sıvı sıçrattı.

"Kes şunu Pipetkafalı!" Essie hala oğlana dik dik bakıyordu.

"Pipetkafalı mı?" Pip sırıttı. "Tanrı aşkına, Halacık, bana isim mi taktın? Yoksa bu benden hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

"Elbette. En az çayıma zehir katmaktan hoşlandığım kadar."

Pip kıkırdadı ve yan gözle Rosie'ye baktı. "Doğru, ben içecekler için tehlikeli bir katkıyım ve üst düzeyde bağımlılığa sebep olurum." Göz kırptı ve pipeti ağzına sokup çiğnemeye başladı. Rosie nutku tutulmuş bir halde bakakaldı. Bu kadar olayın ortasında onunla flört mü ediyordu yani?

Riley yanlarına döndü ve "ikinci gemide üç koltuk almayı başardım. Bir saat sonra kalkacak."

"Üç mü?" Pip'in gülümsemesi kayboldu.

"Senin gelmene gerek yok." Riley, Essie halanın içeceğinden bir yudum aldı. "Ayrıca kimliğin yok."

Pip ayağa kalktı. "Yani ben kıçınızı kurtarıyorum ve sen beni başından atıyorsun, öyle mi?"

"Sesini yükseltme." Riley'nin sesi alçak ve kontrollüydü. "Olaya daha fazla karışmana gerek yok. Burada kalıp Senato'ya göz kulak olman gerek."

"Demek öyle."

Pip pipetini masanın üstüne attı.

"Seni endişelendiren buysa, paranı vereceğim."

Riley'yle birbirlerine bakarlarken, Pip bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra Rosie've baktı ve dudakları gerildi.

"Pekâlâ, sorun yok, patron." Riley'ye alaycı bir selam verdi. "Sonra görüşürüz." Rasta tutamlarını zıplatarak kafeden çıktı. "Gidip salonda

bekleyelim," dedi Riley.

Rosie iki yetişkinin arkasından kafeden çıktı. Pip gelmeyeceği için rahatlamıştı. Can sıkıcı ve sinir bozucuydu ve Rosie'nin yeterince sıkıntısı vardı. Riley kimliklerini çıkarıp *oto-check-in* gişesinden geçirirken, Essie hala kolunu Rosie'nin omzuna attı.

"Bir adım yaklaştık, ufaklık," diye fısıldadı. "Dikkat çekmemeye çalış."

Bekleme salonunda hava kusmuk, yakıt ve oda parfümü kokuyordu ve etraflarındaki insanlar konuşup gülerken çocuklar sızlanıyordu. Rosie Essie halanın yanına oturdu, Riley de diğer yanındaydı. Etraflarındaki mutlu insanlardan ışık yıllarınca uzak gibiydiler.

"Ne kadar kaldı?"

Essie hala saatine baktı. "On dakika kadar. Birazdan çağırırlar." Essie hala dimdik oturuyor, gözleriyle sürekli kalabalığı tarıyordu.

Rosie bir kayaryoyla oynayan oğlanı seyretti. Bir başka çocuk, küçük bir kız, yüzünü cama bastırmış, yerden tavana kadar yükselen pencerelerden açıkça görülen gemiyi seyrediyordu.

D-sınıfı sonik kruvazör olan gemi 150 yolcu ve 20 kişilik mürettebat kapasiteliydi ve sivri burunlu devasa bir hap görünümündeydi. Şu anda toplu duran, atmosfere çıktıkları zaman açılacak ve içeriye düşük bir yerçekimi seviyesi vermek için rotasyona başlayacak uzun kolları vardı. Klasik bir insan taşıtıydı ve Rosie'nin evdeki uzay yolculuğuyla ilgili kitabında da geçiyordu. Rosie Akademi'ye girme umuduyla diğer gemilerle birlikte, bu gemiyi de incelemişti. O kadar çok şey olmuştu ki Dünya dışına ilk çıkışı olacağını unutmuştu. Gerçekten uzaya gidiyordu. Sandalyesinden kalktı ve gemiyi izlemek için pencerenin önündeki küçük kızın yanına gitti. Birazdan o geminin içinde olacak ve Dünya'dan çok uzağa doğru yola çıkacaktı. Bir an için korkusu merak duygusuyla gölgelendi ve kendini yanındaki kız kadar küçük hissetti. Evrenin minicik bir parçası gibi.

"Büyüklerden," dedi yanına gelen Essie hala, "içinde tonlarca yakıt var."

"Ama ışık hızı için yeterli değil," dedi Rosie. Çalışmalarından ezbere öğrendiklerini tekrarlıyordu. "Saatte on bin kilometre hızına ve bizi tavana kadar zıplamaktan alıkoyacak, yeryüzündeki yerçekiminin sıfır nokta sekizine ulaşacak bir füzyon çekirdeği var."

"Sınıfının en iyisi," dedi Essie hala.

Rosie başını kaldırınca halası ona gülümsedi ama bu zoraki bir gülümsemeydi ve gerginliği gözlerinin etrafındaki derin çizgilerden belli oluyordu. Rosie'nin mutluluğu kayboldu. Uzaya ilk yolculuğunun babasının hayatını kurtarmak için olacağı aklına bile gelmezdi.

Bir kadın sesi uçuşlarının yolcu alımına hazır olduğunu anons edince üçü geminin kapısına uzanan uzun bağlantı körüğünün önündeki sıraya girdiler.

Bölüm 18

Yerleri ana kabinde küçük bir pencerenin yanındaydı. Arkalarındaki kapı Yaratılış ve ötesine yapılan yolcuklarda kullanılan uyuma bölümlerine, önlerindeki başka bir kapıysa geminin gövdesinin üçte birinin yıldızları ve artık uzaktaki Dünya'yı gözler önüne serecek şekilde kavis yaptığı gözlem bölmesine açılıyordu.

Koltuğun emniyet takımları otomatik olarak omuzlarını ve karnını sararken, Rosie pencereden dışarı baktı. Yer görevlileri pistteki bagaj arabalarıyla uzaklaşırken, karıncaları hatırlatıyordu. Önündeki koltuğun arkasında duran ekran bir Uzay Adaları reklamıyla aydınlandı ve üç boyutlu hava fişekler sessizce Rosie'nin üstüne doğru patlamaya başladı. Rosie koltuğundaki tuş takımını kullanarak ekranı kapadı. Yanında oturan halası dümdüz karşıya bakıyor, Riley ise ekranını seyrediyordu.

Rosie'nin aklı babasıyla ve Mars'a ulaştıkları zaman karşılarına çıkabilecek olasılıklarla doluydu.

"Essie hala," diye fısıldayarak halasını dürttü. "Sence Riley onlara ne teklif edecek?"

"Burada olmaz," diye yanıtladı halası.

"Ne dedin?" Riley onlara döndü.

"Hiç," dedi halası çabucak. "Rosie'nin tuvalete gitmesi gerekiyor."

Riley'nin bakışları Essie ve Rosie arasında gidip geldi ama hiçbir şey söylemedi.

Rosie tekrar pencereye döndü. Günlük ve anahtar babasını geri almaya yetmiyorsa, Riley neyle pazarlık edecekti? Onların gördüğünden daha fazlası söz konusuydu. Çok daha fazlası. Shoreların ölümüne neden olan sır neydi? Helios onları o sır için öldürmüşse, Riley onlara daha fazla ne verebilirdi ki?

Ani bir gümbürtünün ardından ışıklar kısıldı. Kabin titreşmeye başlarken, Rosie'nin düşünceleri dağıldı.

Koltuk ekranı otomatik olarak aydınlandı. "Hanımlar ve beyler," dedi hoş bir kadın sesi. "Kalkış için hazırız. Bizimle daha önce yolculuk etmemiş olanlar için, başlangıç çıkışı sırasında rahatınızı sağlamak için koltuklarınızdaki oksijen maskeleriniz birazdan serbest bırakılacaktır.

Lütfen maskelerinizi takınız...” Ekranda hortum şeklindeki bir nefes alıp verme aygıtını burnunu ve ağzını kapatacak şekilde yerleştiren bir kadın görüntüsü belirdi.

“Lütfen atmosferi geçiş süresi boyunca maskeleriniz çıkarmayın. Bu süre zarfında emniyet takımlarınız da kilitli kalacaktır. Sonrasında özgürce dolaşabilir ve içecekler eşliğinde yıldızları seyretmek için dinlenme kabininde bize katılabilirsiniz. Yerçekimi azalacağı için lütfen çok hızlı hareket etmemeye özen gösterin. Tahmini yolculuk süresi üç saat on yedi dakikadır. Teşekkürler ve iyi uçuşlar dileriz.” Ekran bir sinyal sesiyle karardı.

Rosie içi içine sığmayarak halasına baktı. Essie hala gülümsedi. “İlk sefer her zaman en iyisidir, ufaklık.”

Rosie gülümsemeye çalıştı ve gemi arkasında bir buhar bulutu bırakarak göğe fırlarken pencereden dışarı baktı.

***

Yeryüzünün atmosferinden çıkmaları on dakika sürdü. Bulutlar bir sis perdesi gibi pencerenin yanından geçiyordu. Oksijen Rosie’nin başını döndürüyor ve kalkış kuvvetinden kaynaklanan titreşimler bütün vücudunu dolaşarak sırt kaslarına masaj yapılıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Kalbi heyecandan küt küt çarpıyordu ve görüşü titrekleşmişti. Kabinin kavisli tavanı sallanıyordu. Ve bir anda atmosferin dışına çıktılar; yerçekimi etkisini kaybetti ve gemi uzayın karanlığına daldı.

Bir an hiç yerçekimi kalmadı. Rosie koltuğundan hafifçe yükseldi ve emniyet takımının kemerlerini zorladığını hissetti. Saç örgüleri havalandı ve saçlarının boştaki tutamları tuhaf dokunaçlar gibi havada süzülmeye başladı. Halasının kirpiyi andıran kısacık saçlarında hiç fark yoktu ama Riley’nin başının etrafına toplanmış koyu renk bir bulut kümesine dönüşen saçları çok daha genç görünmesini sağlamıştı. Gömleğinin cebinden kurtulan bir kalemi yakalamaya çalışıyordu. Yüzünde çarpık bir gülümseme belirmişti. Hemen sonra kabin donuk, mekanik bir sesle doldu ve Rosie dışarı bakınca boşluğa doğru uzanan uzun bir kolun kenarını gördü. Dakikalar sonra gemi dönmeye başlayınca kabinin içinde düşük seviyede yerçekimi oluşmaya başladı. Rosie yeniden koltuğuna inerken saçları çenesine doğru düştü.

“Yerçekimi hâlâ Mars’a göre daha az, Dünya’ya göre çok daha az,” dedi Essie hala.

Rosie gülümsedi. “Uzaydayız.”

“Ah, evet.” Halası gözlerini devirdi.

Riley kalemini kaldırdı ve omuzlarını tutan emniyet atkılarını yavaşça indirdi.

“Hemen mi?” dedi Essie hala.

“Rosie’nin tuvalete gitmesi gerekiyor sanıyordum,” dedi Riley.

“Doğru, gerekiyor,” dedi Rosie çabucak ve atkılarını indirdi.

Riley’nin peşi sıra dinlenme kabinine yürüdüler. Etraflarında düşük yerçekimine alışmaya çalışırken birbirlerine ya da sandalyelere çarptıkları için gülüşen insanlar vardı. Rosie kendini davet almadığı bir partiye gelmiş gibi hissetmekten alamadı. Bütün bu insanlar Uzay Adaları’na tatile gidiyordu; o ise birinin babasını öldürmesine engel olmaya.

Eğlence alanındaki seyir kısmı açılmıştı ve geminin bir yanındaki kavisli duvar tamamen uzaya bakıyordu. Rosie çok uzakta ışıkların parıldadığı ve mavi Dünya’nın göründüğü sonsuz siyah manzaraya baktı. Atmosfer halkası bulutlar ve kirlilik yüzünden hayli yoğun olsa da güzel bir manzaraydı. Neredeyse gerçeküstü bir manzara.

“Bu taraftan.” Essie hala kolunu sarsınca Rosie gözlerini manzaradan güçlükle ayırdı. Geminin geniş alanı içinde ilerleyip Riley’yi kalabalığın arasında yalnız bıraktılar.

“Dikkatli olun,” diye fısıldadı Riley, yanından ayrılırlarken.

Riley’nin sözleri Rosie’nin etrafındaki diğer yolculara şüpheyle bakmasına neden oldu. Ama hiçbiri orada eğlence dışında bir amaç için bulunuyormuş gibi görünmüyordu. Ancak bir köşedeki bir çift gülümsemiyordu; onlar... Rosie durdu, bakakalmıştı.

İnanamıyordu. Gemiye nasıl binmişti? Bir grubun arkasına yarı saklanmış bir halde, arkası dönük duran, Pip’ten başkası değildi.

Rosie halasının elinden kurtuldu ve düşük yerçekiminde tuhaf hareketlerle Pip’e doğru ilerledi. Hızlı hareket etmek zordu çünkü her adımda ayakları niyet ettiğinden biraz farklı bir yere iner gibiydi. Yürümekten çok hoplamak ya da sekmek gibi bir hareketti. Pip döndü ve Rosie’yi henüz bir kol boyu mesafedeyken gördü.

“Rosie.” Şaşırmışa benzemiyordu; üstelik temizlenmeyi de başarmıştı. Üstünde temiz beyaz bir tişört ve sadece birkaç yaması olan bir kot pantolon vardı. Beyaz tişört kahverengi tenini ve mavi gözlerini daha çok

belirginleştirmişti. Kalbinin hızlanması Rosie'nin canını sıktı. Pip bir adım öne çıkıp onu kendine doğru çekerek göğsüne çarpmasına neden oldu.

"Ah!" Rosie, Pip'in elinden kurtulup geri çekildi ve kolunu göğsünün üstüne çaprazladı.

"Özür dilerim."

"Burada ne arıyorsun?" Gözlerini Pip'e dikti.

"Size bagaj kısmında bir kuzenim olduğunu söylemiştim." Sırıttı ama hemen sonra gülümsemesi kayboldu. Rosie'nin halası yanında belirmişti.

"Hey, Halacık," dedi.

"Hey, pipetkafalı. Her yerde karşımızda bitmeyi alışkanlık edindin, değil mi?" Essie hala ona kısık gözlerle bakıyordu. "Gemiye nasıl bindin?"

Pip omuz silkti. "Sanırım sadece yetenekliyim."

"Ya da aptal." Riley de aralarına katılmıştı. "Sana kalmam söyledim."

Pip meydan okur gibi bir ifade takındı. "Sizi uyarmaya geldim, patron," dedi alçak sesle. "Şüpheli görünen birkaç kişinin gemiye bindiğini gördüm. Bir adam ve bir kız, onlarda bir terslik olduğundan eminim. Bir tür kim olduğum malum kişilerden olduğunu düşündüm."

"Onları gördüm," dedi Riley.

Essie hala ona döndü. "Neden bir şey söylemedin?"

"Hepiniz sürekli arkanızı kolaçan edin diye mi? Ayrıca, Pip yanılıyor, Helios'tan değiller. Gemide Helios'tan olabilecek kimseyi görmedim. Tuhaf."

Essie hala parmağını Riley'nin göğsüne bastırdı. "Bu yalnız kovboy havasına son vermelisin, Riley. Unuttuysan diye tekrar ediyorum, burada hepimiz tehlikedeyiz."

"Unutmadım."

"Ah, gerçekten mi? Beni kandırabilirdin. Neler olduğunu bilmem gerekiyor. Her şeyi. Sana ya da bana bir şey olursa ne olacak? Rosie ve Pip ne halt edecek?"

"Ben başımın çaresine bakabilirim," dedi Pip.

"Pekâlâ, Rosie bir Vahşi değil Pipetkafalı," dedi Essie hala. "Ve becerini gözünde büyütüyorsun."

Canı sıkılan Rosie, "Ben de çaresiz değilim," dedi.

"Olmadığını biliyorum," dedi halası. "Kastettiğim bu değildi. Bence ortada neler döndüğünü öğrenmemizin zamanı geldi. Sence de öyle değil

mi?” Tekrar Riley’ye döndü.

“Bilmeniz gereken her şeyi anlattım.”

“Bize söylemek istediğin her şeyi demek istiyorsun.” Essie hala Riley’ye doğru eğildi. “Bazı şeyleri bizden saklayacaksan, neden peşinden gelelim?”

Riley’nin ağzı büküldü. “Pekâlâ ama sadece sen. Siz ikiniz şu tarafa gidip bekleyin.” Birkaç metre ötedeki boş koltukları işaret etti.

Rosie itiraz etmeye hazırlandı ama halası onu durdurdu.

“Sorun değil, Rosie,” dedi. “Ben sana daha sonra anlatırım.”

“Bu konuda fikrini değiştirebilirsin,” dedi Riley.

“Göreceğiz.” Essie Rosie’nin omzuna dokunduktan sonra Riley’yle birlikte birkaç adım uzaklaştı.

Pip’in umurunda değil gibiydi. Gözlerini devirerek koltuklara doğru yürüdü ve oturdu. Rosie de arkasından gitti ama aralarında boş bir koltuk bırakmaya özen gösterdi. Pip, pis pis sırıtırken, Rosie canı sıkkın bir halde ayakta duran halasıyla Riley’yi seyretti. Riley bir elini Essie halanın omzuna koymuştu ve kulağına eğilerek konuşuyordu.

Rosie’nin içi tel gibi gerilmişti.

“Tipik,” dedi Pip. “Bay Esrarengiz yine darbesini indiriyor.”

Rosie onu duymazdan geldi. Halasının yüzünü göremiyordu ama Essie hala Riley’yi hiç kıpırdamadan dinliyordu. Arada sırada başını sallayarak karşılık veriyordu. Riley’nin Rosie’nin bilmesini istemediği şey ne olabilirdi?

Rosie, Pip’in onu seyrettiğini hissetti. Bu onu rahatsız etti ve o yokmuş gibi davrandı ama Pip yanındaki boş koltuğa kaydı.

“Sence ne diyor?” Rosie, Pip’in sıcak nefesini kulağının dibinde hissetti.

“Bilmiyorum.” Ona bakmadı.

“Halan onu çekici buluyor,” dedi Pip.

“Ne?” Rosie ona döndü. “Bulmuyor. Onu neredeyse bıçaklayacaktı.”

Pip omuz silkti. “Kızlar bir adamdan hoşlandıkları zaman tuhaf şeyler yaparlar.” Gülümsedi ve ellerini başının arkasında birleştirdi. “Beni dövmeye, kafama bir şey fırlatmaya, hatta bana isim takmaya çalışan kızlar oldu.” Rosie’ye göz kırptı. “Ama hepsi aynı şeyin peşindeydi.”

Rosie ona inanamayarak baktı. Pip’in hafifçe yukarı sıyrılan tişörtünden yanık tenli karnı görünüyordu ve başının arkasına kenetlediği

elleri yüzünden kol kasları şişkin duruyordu. “Sen hayal görüyorsun,” dedi ve ayağa kalktı. “Ben manzaraya bakacağım.”

Rosie hızlı hareket etmeye çalışınca zeminle gerektiği gibi temas kuramayan ayakları yüzünden tökezledi.

“Dikkat.” Pip kolunu tutup düşmesine engel oldu. “Ben de seninle geleyim de çifte kumrular baş başa kalsın.”

“Hayır, sağ ol.” Rosie uzaklaşmaya çalıştı ama kendini ona daha da yaklaşmış buldu.

“Ah, yapma, Rosie. Böyle olma. Sadece takılıyordum.” Pip kolunu Rosie’nin beline sarmaya yeltendi ama Rosie onu itti.

“Kes şunu, Pip. Hiçbir konuda ciddi olamaz mısın?” Rosie bir anda öfkelenmişti. “Burada ne işin var? Ne ben ne ailem umurundayız. Burada olmanın tek nedeni Riley’den daha fazla para koparmak ya da onun gibi bir şey. Neden defolup gitmiyorsun?”

Pip ona tokat yemiş gibi baktı.

“Ne?” dedi Rosie sert bir tavırla.

Pip’in gülümsemesi kaybolmuştu ve gözleri boş bakıyordu. Bakışlarındaki ışıltı yerini kasvetli bir umutsuzluğa, hüzne bırakmıştı. Rosie bir an gerçek Pip’i gördüğünü düşündü ve bu Pip daha yaşlı ve yıpranmış görünüyordu.

“Biliyor musun,” dedi Pip usulca. “Keşke defolabilseydim. Baban için gerçekten üzgünüm, Rosie. Ben...” Söylememesi gereken bir şeyi söylemek üzereymiş gibi dudaklarını sıktı.

“Ne?” Rosie uzanıp elini tutmaya çalıştı ama Pip başını sallayarak uzaklaştı.

Rosie oğlanın arkasından bakakaldı. Az önce ne olmuştu öyle? Aralarında sohbet eden bir ailenin seyir penceresine doğru ilerlemesiyle Pip’in uzun boylu karaltısı görüş alanından kayboldu. Pip düşük yerçekiminde hareket etmekte zorlanmıyor gibiydi.

“Nereye gidiyor?” Essie hala arkasından yaklaştı.

“Bilmiyorum.”

“Çok uzağa gidemez,” dedi halasının arkasından gelen Riley. “Haydi, bir şeyler yiyelim.”

“Sen ısmarlıyorsan, neden olmasın? “ dedi Essie hala.

Rosie’nin içi heyecanla doldu. Halasının ses tonu değişmişti. Bir anda Riley’ye karşı daha sevecen davranmaya başlamıştı. Riley ona tavrını

değiştirecek ne anlatmıştı?

Rosie huzursuz bir tavırla boynundaki kolyeyle oynayarak arkalarından geminin restoranına doğru yürüdü. Halası ona Riley'nin ne söylediğini anlatacak mıydı? İçinden bir ses anlatmayacağım söylüyordu ve bu, Rosie'nin kendini çok yalnız hissetmesine neden oldu.

Bölüm 19

Pip yolculuk boyunca bir daha görünmedi ve Essie hala Riley'nin ne söylediğini Rosie'ye anlatmadı. Geminin seyir alanında oturup diğer insanları seyrettiler ve halası Rosie'yle baş başa kalmak için bir kez bile girişimde bulunmadı.

Rosie, Pip'i kovaladığına pişman olmuştu; en azından bir şeylerden birlikte habersiz kalabilirlerdi. Ona söyledikleri için kötü hissediyor ve oğlanın yüzündeki kırgın ifadeyi ve söylediklerini aklından çıkaramıyordu. Yaptıklarına rağmen. Gerçi hepsini Riley'nin emirleriyle yapmıştı ve şehirde arabayla paçalarını kurtarmıştı. Pip olmasa yakalanabilirlerdi ve Rosie ona koca bir hiçmiş gibi davranmıştı. Belki de o da bir yerlerde Rosie kadar yalnız hissediyordu.

Ancak boşuna endişelenmişti. Uzay Adaları'na planlanandan on dakika erken indiler ve Pip onları yüzünde aldırmaz gülümsemesiyle iniş salonunda bekliyordu. "İşte buradayım, patron." Essie halaya göz kırptı. "Halacık, eğleniyor muyuz?"

"Pipetkafalı, ne hoş bir sürpriz," dedi Essie hala.

"Beni özledin mi, Elalacık?"

"Kara vebayı özlediğim kadar." Essie öfkeyle gülümsedi.

Pip'in bakışları bir an Rosie'ye kaydı ama herhangi birine bakar gibiydi. Gülümsemesi, hiçbir sorunu yokmuş gibi, rahattı.

Rosie yavaş yavaş açılan kapıya bakarken kendini aptal gibi hissetti. Aptal. Onu üzdüğünü nasıl düşünebilmişti? Belli ki Pip gayet iyiydi.

Bir ses interkomdan geminin indiğini anons ediyor ve yolcuların onarlı gruplar halinde çıkış yapıp otel araçları tarafından alınacaklarını haber veriyordu.

Rosie Uzay Adaları kompleksini en az uzay gemilerini incelediği kadar dikkatli incelemişti. Kompleks kocaman bir tekerlek biçiminde inşa edilmişti. Tam merkezinde, yerçekiminin Dünya seviyesinde tutulduğu ve kenetlenme bölmelerinin olduğu, uzun bir tüp, bunun üstünde ise sıfır yerçekimi olan, insanların sapan-bol oynayabildikleri, fırlatma rampasını sürebildikleri ve hatta kanat takıp "uçabildikleri" şeffaf tavanlı bir kubbe vardı. Merkez çekirdekten, her biri normal yerçekiminin sağlandığı

otelin, odaların, bahçelerin, bir su parkının ve restoranların bulunduğu dış tekerlekle birleşen yedi uzun tüp uzanıyordu.

Gemileri sekizinci seviyeye, tüplerin girişinden iki kat yukarı kenetlenmişti. Gemiden ayrılmak için beklerlerken Essie hala sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. Sonunda Rosie'ye döndü ve "Bekleyemeyeceğim," dedi. Riley'yi dürttü. "Kendi kimliğimi kullanırsam gemiden daha çabuk çıkarız. Burada beni zaten tanıyorlar."

Riley başıyla onayladı.

"Bu taraftan." Halası itirazlara aldırmadan insanları iterek sıranın en önüne kadar ilerledi. Rosie başı öne eğik bir halde onları takip ederken, Pip'in hemen arkasında olduğunun farkındaydı. Halası ön tarafta üniformalı bir adamla konuştu ve ona orijinal kimliğini uzattı. Adam geçmelerine izin verdi.

Geniş bir geçide ulaşınca Pip, "Şuna bakın," dedi.

Kenetlenme bölmesi, havada süzülür gibi duran platformların birbirine çaprazlama metal geçitlerle bağlandığı, neredeyse iki futbol sahası büyüklüğünde, daire biçiminde geniş ve açık bir alandı. Rosie göğüs hizasındaki korkuluktan bakınca aşağıdaki bütün katları ve yüzlerce metre yüksekteki sıfır yerçekimli kubbenin kavisli tabanına kadar görebiliyordu. Başı döndü. İç duvarların etrafına yolcuların dışarıya kenetlenen gemilerden merkeze girmesine imkân sağlayan hava sızdırmaz kabinler yerleştirilmişti. Her kabinin yanında bakım ekiplerinin ve robotik tamir sistemlerinin dış kabinlere ulaşmasını sağlayan daha küçük bir kapı vardı.

Onların kapısının yanında, yanları açık bir vagon usulca homurdanarak yolcularını bekliyordu. Vagonun yan yüzeylerinde Uzay Adaları'nın en cazip noktalarının renkli görüntüleri yanıp sönüyordu ve diğer yolcular vagona yerleşirken, hemen yanında havada asılı duran ve küçük bir kozaya benzeyen robotun mikrofonundan bir bilgi kalabalığı yükseliyordu.

"Beni takip edin." Essie hala ucu merkezin tam ortasına çıkan daha dar bir geçide saptı. Çoğuna vızıldayan robotik kozaların eşlik ettiği beyaz üniformalı insanlar geçitlerde ileri geri gidip geliyordu. Diğer tarafta ve bir seviye aşağıda, vagonlardan inen yolcular bir başka gemiye binmek için sıraya giriyordu.

Merkezi bir platforma varınca sola saptılar ve Rosie'nin asansör olduğunu daha sonra fark edeceği küçük bir kapıya yöneldiler. Hepsi kabine dolunca Essie hala bir düğmeye bastı. "Doğrudan odama çıkmalıyız.

Mekiğimin kalkış için hazırlanmasını oradan talep edebilirim ve servis büfesi odama çok uzak sayılmaz. Oradan yolculuk için oksi tüpler ve biraz yiyecek stoklaya biliriz. Böyle yaparsak yanımda birilerinin gittiğinden kimsenin haberi olmaz."

"Kalkıştan önce güvenlik gemini kontrol etmez mi?" diye sordu Riley.

Essie hala başını hayır anlamında salladı. "Görevim nedeniyle rahat hareket edebiliyorum. Yaratılış ve istasyondaki diğer personel gibi ben de sürekli gidip geliyorum. Artık sadece kruvazörleri ve kolonide yaşayanları kontrol ediyorlar."

"Helios için bu kadar kolay olabilmesine şaşırmamalı," dedi Riley.

Kısa bir zil sesinin ardından kapılar, tüp geçitlerden birine açıldı. Beş metrelik bir yürüyüş yolundan otelin dış tekerleğine ulaşılıyordu. Tavan kavisliydi, yıldızların görünebileceği şekilde şeffaf panellerle kaplanmıştı ve yerçekimi yoktu. Rosie sıfır yerçekiminden bahsedildiğini duymuştu ama gerçeğine hazırlıklı değildi. Asansör kapıları açıldığı anda hepsinin ayakları yerden kesildi ve tüp geçidin içine doğru süzülmeye başladılar. Vücudu bütün ağırlığını kaybederken, Rosie elinde olmadan şaşkınlıkla iç geçirdi. Saç tutamları yüzünün etrafında süzülüyordu ve sırt çantası bir anda kuş tüyü kadar hafiflemişti.

Pip yüksek sesle, "Vay canına!" diyerek asansörden dışarı yuvarlandı ve tavana doğru yükselirken, Rosie'ye çarptı. Rosie bir çığlık atarak zıplayınca halası onu ayağından yakaladı.

"Özür dilerim," dedi Essie hala. "Buraya daha önce gelmediğinizi unuttum. Riley, yardıma ihtiyacın var mı?" Riley havada taklalar atarak ağır ağır dönüyordu.

"Hayır, hayır." Riley vücudunu esnetti ve elini tavana yerleştirerek takla atmasına son verdi. "İyiyim."

Essie hala, Rosie'yi yere doğru çekerken gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Hey, Rosie," diye seslendi Pip, aşağı doğru süzülürken. "İddiasına girerim, seni top gibi fırlatabilirim."

Rosie, "Ne? Hayır!" diye itiraz etti ama çok geçti. Halası durduramadan Pip onu yakalayıp tüp geçitte kendinden uzağa itti.

Rosie takla atarak uzaklaşırken, "Sen öldüreceğim," diye haykırdı. Ama aslında çok eğlenceliydi. Rosie tüp geçitte taklalar atarak ve yumuşak

bir malzemeyle kaplanmış duvarlara zarar görmeden çarparak süzülürken, yıldızlar üstünde, altında, sonra tekrar üstünde dönüyordu.

“Rosie, elini uzat,” diye seslendi Essie hala arkasından.

Rosie onların arkasında süzüldüklerini görebiliyordu ama bir an ona yetişmelerini istemedi. Bu harika bir histi; su altında yüzmek gibi. Ağırlıksız olmak, hissettirdiği özgürlük ve dört bir yanında siyahın içinde ışıl ışıl parlayan yıldızlar. Rosie bir kahkaha attı ama hemen sonra bir çift el belini tutup bacaklar etrafına sarılınca bir çığlık kopardı. Pip onu arkadan yakalamıştı. Pip bir süre onunla yuvarlandı. Rosie vücudunun sıcaklığını, arkasına çarptığını ve belindeki kolunu hissediyordu.

“Yavaşla,” dedi Pip kulağına ve elini uyluğuna yerleştirip uzanmasını sağladı. Rosie’nin midesi yerinden oynadı ve kendini iterek ondan uzaklaştı. O sırada Essie hala ve Riley de yanlarına gelmişti ve halası Pip’e dik dik bakıyordu.

“Yeter, Pipetkafalı,” dedi ama Pip omuz silkmekle yetindi.

“Ne? Ben sadece eğleniyordum.”

“Buraya eğlenmeye gelmedik,” dedi Riley onu tişörtünün yakasından yakalarken. “Gel.” Otel girişine doğru süzülerek uzaklaştı. Riley onu da yanında sürüklerken, Pip Rosie’ye gülümseyerek göz kırptı.

Essie hala yeğenine bilmiş bir ifadeyle bakıyordu. Rosie utanç içinde halasını takip etti ve otel kapısından havadar bir sahanlığa girdi. Kapı arkalarından vakumlanarak kapanınca Rosie tam yerçekiminin sarsıntısıyla nefesi kesilmiş gibi hissetti.

Halasının, “Alışmak için bir iki dakikaya ihtiyacın var,” dediğini duymadı bile çünkü Pip’in Riley’nin yanında bir duvara yaslanmış halde onları beklediğini görmüştü. Oğlan Rosie’ye manidar bir gülümsemeyle baktı. Yanakları ısınan Rosie gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

“Bu taraftan.” Essie hala onları sahanlıktan dışarı çıkardı.

Bir tür bahçe ve gevşeme alanından geçerlerken, Rosie halasının hızına ayak uydurdu. Her yerde bitkiler vardı ve insanlar hafif kıyafetler içinde dolaşıyordu. Hava ılık ve nemliydi, akan sular ile şakıyan kuşların sesi konuşma ve gülüşme seslerine karışıyordu.

“Odan ne kadar uzaklıkta?” diye sordu Riley.

“Çok değil. Karşıda tekerlek içi mekik var.”

“iyi. Şu ana kadar her şeyin çok kolay olması beni geriyor.” Riley’nin sesi alçak ve gergindi. Rosie onun arkalarını kolaçan eden bakışlarını takip

etti. Pip anlaşılmaz bir ifadeyle ona bakıyordu. Essie hala gri bir kapının önünde durunca Rosie hızla başını çevirdi.

"işte." Essie hala kimlik kartını kilitten geçirince kapı duvarın içine kaydı ve karşılarında düz bir pistin üstünde vınlayan, dört koltuklu, dar bir araç buldular.

Halası ve Riley öndeki iki koltuğa yerleşti. Önce Rosie, ardından Pip arka koltuğa bindi. Koridora açılan kapı kapanır kapanmaz tekerleğin kavisini takip eden beyaz bir tüpün içinde ileri doğru harekete geçtiler. Koltuklar birbirine çok yakındı; araç bir köşeyi dönerken, Rosie Pip'e doğru kaydı. Pip farkına bile varmamıştı. Aklı başka bir yerde, vücudu gergin gibiydi.

"Pip?" dedi usulca. "Biraz önce, gemide söylediklerim için özür dilerim."

Pip başını salladı. "Unut gitsin." Parmaklarını aralarındaki kolçağa vuruyordu.

Onu gerçekten duymamış gibiydi. Rosie elini elinin üstüne koydu. "Ben ciddiyim, gerçekten özür dilerim."

Rosie bir an ukala cevaplarından birini vereceğini sandı ama Pip ellerine bakmakla yetindi ve sonra gözlerini Rosie'ye çevirdi. Rosie'nin kalbi bir anda daha hızlı atmaya başladı. Elini çekmeye yeltendi.

"Çekme." Pip diğer elini elinin üstüne koyup parmaklarını parmaklarına kenetledi. "Rosie," dedi ve durdu.

Rosie yutkunurken hâlâ hareket halinde olup olmadıklarının farkında bile değildi. "Ne?"

"Sadece..." Pip ellerine bakmaya devam ediyordu. "Bir şey olursa..."

"Ne gibi?"

Pip durdu, derin bir nefes aldı ve fikrini değiştirmiş gibi, "Hiç," dedi. Rosie'nin elini bıraktı. "Bir şey yok. Endişelenme."

Rosie, Pip'in ona bakmasını diledi ama Pip karşıya bakmaya devam etti. Essie hala "Geldik," dedi. Araba hız kesti ve an geçmiş oldu.

Bir koridora ve Dünya'nın uzayda dev bir Noel süsü gibi göründüğü şeffaf bir duvara açılan bir başka kapının önünde durdular. Ancak Rosie'nin midesi manzaranın tadını çıkaramayacak kadar çok düğümlenmişti. Pip ona ne söyleyecekti? Sormak istiyor, yakınında dururken koluna dokunmak istiyordu ama Pip çok sessizleşmişti. Gözlerini yere dikmiş, Rosie'nin halasının kapıyı açmasını bekliyordu.

Daire ufak ve derli topluydu. Oturma odasında yıldız manzaralı oval bir pencere vardı.

Riley doğruca yatak odası kapısının yanındaki duvara monte edilmiş komnete giderken, Pip pencereye yürüdü. Rosie, Essie halayı Riley'nin söylediklerini anlatmaya ikna edebileceğini umuyordu. Yanından geçip Riley'nin yanına giderken, kolundan yakaladı.

"Essie hala," diye fısıldadı. "Konuşabilir miyiz?"

Halası gözlerini otelin ağma bağlanmakla meşgul olan Riley'den ayırmadan duraksadı.

"Şimdi zamanımız yok," dedi. "Bekleyebilir mi?"

Rosie iç çekti. "Evet, tamam. Banyo nerede?"

"Yatak odasının içinde." Essie hala, Riley'ye yardım etmeye giderken Pip'e seslendi: "Hey, Pipetkafalı. Bir işe yara. Mutfakta yiyecek bir şeyler var, bize bir şeyler hazırla."

"Oradan şef gibi mi görünüyorum?" Pip pencereden onlara döndü.

"Dediğimi yap."

Rosie yatak odasına girip kapıyı kapadı ve banyoya geçti. İşi bitince yatak odasının kapısına geldi ve tam açmak üzereyken kendi adını duyup duraksadı. Halası ve Riley'nin alçak ve zor duyulur bir sesle konuştuklarını duyabiliyordu. Kapının hemen dışındaki komnetin başındaydılar. Rosie sırtından aşağı bir ürpertinin indiğini hissetti. Ondan bahsediyorlardı.

Kulağını kapıya dayadı. Tartışıyorlardı. Essie hala, Riley'nin söylediği bir şeye itiraz ediyordu.

"Ona Yaratılış Projesi'nden bahsedemeyiz," dedi. "Onun için çok fazla. Zaten yeterince suçlu hissediyor."

"Bilmeye hakkı var," dedi Riley. Sonra sesi duyulmaz oldu. Rosie duymak için kulak kesildi.

Halası bir şeyler daha söyledi. Öfkesi sesine yansımıştı. "Hayır! Yeterince şey yaşadı! Arkadaşı öldü, babası kayboldu. Sence daha ne kadarını kaldırabilir? Ona o kahrolası fener yüzünden yüzlerce insanın öleceğini söylemeyeceğim."

Rosie önce ısındı, sonra buz kesti. Kapıdan geri geri uzaklaşıp yatağın kenarına oturdu.

Onları doğru duymuş olamazdı. Dirseklerini dizlerine, başını ellerine dayadı. Kolye tişörtünün yakasından sarktı ve ileri geri gidip gelmesini

izledi. Yüzlerce kişi ölecekti. Nefes alamıyordu.

Halası ona seslendiğinde, ne kadar zamandır orada oturduğunu bilmiyordu. Yüreği ağzındaydı. Kapı açıldı ve halası kafasını içeri uzattı.

“Demek buradasın. Senin neyin...” Rosie’nin yüzündeki ifadeyi görünce cümlesini yarım bıraktı. Omzunun üstünden, ”Hemen gelirim,” diye seslendi. Odaya girip kapıyı arkasından kapadı. “Rosie, ne oldu?”

Rosie sesi titreyerek, “Neden bana söylemedin?” dedi. Bir an halasının inkâr edeceğini sandı ama sonra yüzü yenik bir ifadeyle kaplandı.

“Dinliyor muydun?”

Rosie başını evet der gibi sallayınca halası derin bir içe çekerek yatakta yanına oturdu. “Rosie...” Tekrar ayağa kalktı ve odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye başladı. “Bu işte iyi değilim...” dedi. “Ne kadarını duydun?”

“Yüzlerce insan. Yaptığım şey yüzünden yüzlerce insanın öleceğini söyledin.”

“Ölebilirler. Bir ihtimal,” dedi halası. “Arada fark var.”

“Riley’ye öyle demedin. Ölecekler dedin. Riley’nin sana gemide anlattığı bu muydu? Benim hatam olduğu ve benim...”

“Hayır, işte bu yüzden sana anlatmak istemedim. Kendini suçluyorsun.”

“Ama benim hatam. Kutuyu ben buldum. Juli kod anahtarını koma taktı.”

Halası tekrar yatağa oturdu ve eliyle yüzünü ovaladı. “Tatlım, bu insanlar. Yani Helios, bütün bunları onlar başlattı. Sen değil.”

“Evet ama ben kutuyu bulmasaydım olmayacaktı. Şimdi Juli öldü ve babam yok. Babam da ölmüş olabilir. Ben sadece... “ Rosie ağlamak istiyordu ama kendini tuttu. *Ağlamanın faydası yok, Rosie Black.* Bir anda içinde müthiş bir boşluk hissetti. “Bilmeye hakkım var, Essie hala. Artık çocuk değilim.”

“Hayır, sanırım değilsin.” Halası iç geçirdi. “Pekâlâ, Riley’nin Helios’un yeni bir kompleks inşa ettiğinden bahsettiğini hatırlıyor musun? Anklav.” Rosie başını evet der gibi salladı. “Pekâlâ, Yaratılış Projesi adını verdikleri bir proje yürütüyorlar. Orada deneyler yapıyorlar, testler. Senato bunu yaptıklarını öğrense, pek hoşnut kalmaz.”

“Yasadışı şeyler mi?” dedi Rosie. “Shoreların öğrendiği gibi.”

“Belki, büyük olasılıkla onların yaptıklarının üstüne kurulmuş yeni nesil deneyler. Bilmiyorum ama fener devreye girdiğinden beri, gerginler.”

“Çünkü Riley’nin benim kutuda bulduklarımla onları ifşa edeceğini düşünüyorlar.”

“Evet ve Riley bu yüzden Yaratılış’ı temizlemek için emir yayınladıklarını söylüyor.”

“Ne demek bu? Koloniye saldıracaklar mı?”

Essie hala hemen cevap vermedi. “Hayır, koloniye değil. Bu, laboratuvarlarını, Anklav’ı, içinde onlar adına çalışan herkesle birlikte yok edecekleri anlamına geliyor.”

Rosie bir an hiçbir şey hissetmedi. “Yüzlerce insan,” diye fısıldadı.

“Evet,” dedi halası usulca.

Rosie gözlerini ellerine dikti. “Riley ne yapacak?”

“Onları durdurmaya çalışacak.”

“Nasıl?”

“Emin değilim. Sürekli olarak pazarlıkta ortaya süreceği şeyin babanı kurtaracağını ve Helios’a erişimine imkân sağlayacağını söylüyor. Onlara bu şekilde ulaşacağını. Bir planı var ama ne olduğunu bana söylemiyor.”

“Bizim işe bulaşmamızı istemiyor,” dedi Rosie. Tuhaf hissediyordu; korkunun yanına derin bir netlik hissi eklenmişti. İlk fen derslerinden birini hatırlıyordu. *Her eyleme, denk ya da zıt bir tepki vardır.* Bunu kim söylemişti? Kim olduğunu hatırlamıyordu ama bir önemi de yoktu. Bütün bunlar Juli’yle birlikte yaptıklarının sonucuydu.

“Ona yardım etmeliyiz,” dedi. “Babamı geri aldıktan sonra, ona yardım etmeliyiz.”

Halası ona cevap vermedi. Yüzü hüzünle kaplanmıştı. Rosie korkuyla ve anlayışla doldu. Gırtlağına bir yumru oturdu. “Babamı kurtara bileceğimizi düşünmüyorsun.”

Essie hala gözlerini kaçırdı. “Bu insanlar...” Başını salladı. “Kendilerini korumak için yüzlerce insanı öldüreceklerse...”

Rosie halasının dile getirmediği şeyin ne olduğunu biliyordu. Neden tek bir adamı öldürmesinler ki? İçine biriken acı kabardı; taşması ve annesi öldüğünde olduğu gibi onu kederden felç etmesi an meselesiydi. Ama Rosie buna inanmayı reddediyordu. Mutlaka bir umut olmalıydı.

Halasının elini tuttu. “Hala, biz...” Sözleri diğer odadan gelen gürültülü bir şangırtıyla kesildi. Birbirlerine baktılar.

“Kulağa hiç hoş gelmiyor.” Halası hızla kapıya yürüdü. Riley elini başının yan tarafına bastırmıştı ve arkasında dış kapı kayarak kapanıyordu.

Yerler kalın cam kırıklarıyla kaplıydı.

“Ne oldu böyle?” dedi Essie hala Riley’nin yanına koşarken. “Başın kanıyor.”

“Evet, tahmin etmiştim,” dedi Riley.

“Otur.” Essie hala kanepeyi işaret etti. “İlkyardım kutusunu alayım.” Yatak odasına döndü.

Riley beceriksiz hareketlerle oturdu. Yüzünün yan tarafından kan süzülüyordu ve şakağı daha şimdiden morarmaya başlamıştı. Rosie etrafına baktı. “Pip nerede?”

“Bütün iyi köpekler gibi efendisine gitti, sanırım.”

“Ne?”

Riley ona buruk bir gülümsemeyle baktı. “Öyle görünüyor ki Helios’un içeride adamı varmış. Gerçekten takip ediliyormuşuz.”

Essie hala geri geldi ve Riley’nin yanına oturdu. “Bir bakayım.” Riley elini kaldırdı. Saç diplerinden yanağına doğru bir kesik iniyordu. Essie hala kesiği temizleyip kanı durdurmaya çalışırken Riley yüzünü buruşturdu.

Rosie kanepeye çöktü. Midesine yumruk yemiş gibiydi. Pip onlardandı. Başından beri Helios için çalışıyordu.

“Kod anahtarını aldı,” dedi Riley.

“Ne?” Halası kam temizlerken durdu. “Onu senden nasıl alabildi?”

“Dikkatsiz davrandım.” Essie kesiğin üstüne CİLT tamir köpüğü sıkınca yüzünü buruşturdu.

“Ya günlük?” dedi Rosie.

“Hayır.” Riley başını salladı ve eliyle gömleğindeki ağzı kapalı cebe vurdu. “Burada.”

Rosie rahat bir nefes aldı. “O zaman sorun yok, değil mi?” dedi.

“Anahtar olmayınca günlükteki bilgi işe yaramaz, içinde sadece Anklav’ın iç laboratuvarlarının kodları var. Bizi komplekse sokar ama sistemlerinden Shoreların bilgilerini almak için anahtara ihtiyacımız var.” Ama emin görünmüyordu. Essie hala ilkyardım kutusunu alıp Rosie’ye uzattı. “Bunu yerine kaldır.”

Rosie kutuyu otomatik olarak alıp banyoya gitti. Pip’in onlara ihanet ettiğine inanamıyordu. Kutuyu tekrar dolaba itti ve kapıyı çarptı. Nasıl Pip’in onu önemsediğini düşünecek kadar aptal olabilmişti? Salak. Dolaba bir tekme attı ve aynadaki görüntüsüyle göz göze geldi.

Berbat durumdaydı. Yüzü solgun ve kirli, saçları dağınıktı. Halasının tarağıyla saçlarını düzeltti ve tutamları sertçe tutup çekerken kendine gittikçe daha büyük bir öfke duyarak ağlamaya başladı. Bütün saçları açılınca tek bir atkuyruğuyla topladı ve gözyaşlarını kuruladı. Yüzüne soğuk su çarptı.

“Rosie?” Essie hala kapıda belirdi. “Gitmeliyiz.”

Rosie başını sallayarak yüzünü sildi. Halası onu izliyordu.

“Acele et,” dedi usulca. “Araca dönmeliyiz. Pip onlara nerede olduğumuzu söylemiş olmalı.”

Rosie salona döndü. Sırt çantasını omzuna asarken başı zonkluyordu. Essie hala ve Riley de sert ve kararlı yüzlerle kendi eşyalarım aldılar. Pip’in gülümseyen yüzü gözünün önünden gitmiyordu. O manidar gülümseme. Kalbine saplanan bir çivi gibiydi. En azından artık ona ne söylemek üzere olduğunu biliyordu: *Ah, bu arada, Rosie, olur da size ihanet edersem, çıldırma. Kişisel değil.* Ya da onun gibi bir zırvalık. Büyük olasılıkla o el tutma olayı da bir numaraydı.

Halası gidip elini kanepenin altına soktu. İki silah çıkardı. Birini Riley’ye verdi. “Her ihtimale karşı.”

Riley silahı pantolonun beline taktı.

“Haydi.” Halası önden yürüdü. Rosie onu takip ederken, Pip’in yakışıklı ve yalancı yüzünü tokatlamayı ne kadar istediğini düşünüyordu.

Bölüm 20

Koridor boştu ama Essie hala işi şansa bırakmıyordu. Rosie'yi Riley'yle aralarına itip koşar adımlarla koridorun ucuna götürdü ve durdu. "Bir dakika," diye fısıldadı. "Duydunuz mu?" Rosie köşenin diğer tarafından titreşimli bir gümbürtü duydu. "Ağır çizmelere benziyor," dedi Riley.

"Arkamdan diğer köşeye gelin." Halasının yüzü ciddiydi. Essie hala tekrar elini kaldırana dek koridorda sessizce ilerlediler. Rosie, Riley'nin yanında duvara dümdüz yapıştı.

Essie hala köşeden kaçamak bir bakış attı. "Çoktan gelmişler," dedi.

"Aracın ne kadar uzakta?" diye fısıldadı Riley.

"Köşeyi dönünce koridorun sağa kıvrıldığı yerde tüp geçidin altında kenetlenme bölmesine çıkan bir erişim kapısı var. Araç üçüncü kat, beşinci bölmede."

"O adamların diğer tarafında yani," dedi Rosie. Düşüncesi bile midesinin düğüm düğüm olması için yeterliydi.

"Evet."

Essie hala yere çöküp bir bakış daha atma riskini aldı. Hızla geri çekildi. "Üç kişiler. Geçebilmek için dikkatlerini dağıtmamız gerek. Buradan araca gitmenin tek yolu bu." Alt dudağını ısırdı. "Rosie aracı nasıl uçuracağını hatırlıyor musun?"

Rosie'nin kalbi sıkıştı. "Evet." Halası ne planlıyordu?

"iyi. Gaza fazla abanma yoksa yalpalar ve gözün hücrelerde olsun, eskiyorlar."

"Essie," dedi Riley. "Ne yapıyorsun?"

Essie hala ona sert bir gülümsemeyle baktı. "Sizi Yaratılış'a ulaştırıyorum. Harcanması en kolay olan benim. Sizi ele geçirirlerse ağabeyimin hiç umudu kalmaz."

Rosie bir anda halasının ne yapacağını anladı. "Hayır." Koluna yapıştı ama Essie hala kolunu çekip kurtardı.

"Korkaklar Akademi'ye giremez, Rosie," dedi sert bir sesle. "Ben iyi olacağım. Endişelenme."

Halasına bakarken, Rosie'nin içi korkuyla doldu. Riley onu durdurmayacak mıydı? Ama kıpırdamıyordu ve Essie hala cebinden çıkardığı kenetlenme bölmesi anahtarını Rosie'nin eline tutuşturdu. "Bu erişim kapısını açacak. Şifre 563. Şimdi bağırdığımı duyunca arkanıza bakmadan koşun, tamam mı?" Rosie başını evet der gibi eğdi ve göz göze gelince halasının gözlerinde bir korku ışığı gördü. "İyi olacaksın, Rosie. Bunu yapabilirsin." Sonra yerden doğrularak Rosie'nin başının üstünden Riley'ye baktı.

"Ona iyi bak, yoksa boynunu kırarım," dedi. Silahını çekti, derin bir nefes aldı ve gitti. Rosie'nin kalbi küt küt atıyordu ve Riley onu tekrar duvara itene kadar yerinden kıpırdadığını fark etmedi bile. Bir erkeğin şaşkınlık homurtusunun ardından akım darbeli bir silahın sarsıcı gürültüsü geldi.

"Haydi!" diye haykırdı Essie hala.

Rosie ve Riley koridor boyunca koştu. Karşılarında bir adam yerde yatıyordu; başındaki kesikten kan süzülen bir diğeri dizlerinin üstüne çökmüştü ve Essie hala bir üçüncüsüyle boğuşuyordu.

Essie hala, "Koşun!" diye bağırırken, adamın suratına dirseğini indirdi. Diz çöken adamın kafasına tekme atmak için döndü ama adam onu çizmesinden yakalayıp duvara savurdu.

"Essie hala!" Rosie yavaşladı ama Riley onu koridorun ucundaki kapıya doğru sürükledi.

"Anahtar, Rosie!" diye bağırdı.

Rosie elleri titreyerek ince metali yarıktan geçirdi ve kapıyı itti. Arkalarından boğuk bir silah sesi yükseldi. Rosie arkasına bakınca halasının elinde silahıyla tepesine dikilmiş bir adamla yerde yattığını gördü. Halası karnını tutuyordu. Duvarda kan vardı. Zaman yavaşlamıştı sanki. Kıpırdayamıyor, nefes alamıyordu.

Halasının ötesinde iki kişi onlara doğru koşuyordu.

"Rosie, bekle!" Ona seslenen Bay Yuang'dı ve Pip arkasındaydı. Rosie'ye solgun bir yüzle bakıyordu. Rosie'nin içi öfkeyle doldu ve geri gitmeye çalıştı ama Riley onu tuttu, dışarı itti ve kapıyı arkalarından çarptı. Essie'nin akım darbeli silahıyla kilidi vurdu.

"Koş!" diye bağırdı ve Rosie'yi geçitten aşağı sürükledi.

Geçit dardı. Bir köşeye kadar aşağı doğru bir eğimle devam ettikten sonra tekrar düzeliyordu. Doğrudan üstünde üç rakamı olan bir kapıya

açılıyordu. Tüp geçidin altındaydılar. *Essie hala.* Anahtarı kilitten geçirip kenetlenme bölmesine çıkarken Rosie'nin eli titredi. Metal ızgaradan yapılma geçitler her iki yana ve karşıya doğru uzanıyordu. Rosie duraksadı. Beşinci bölme ne taraftaydı ki? İşte, biraz yukarıdaki bir tabela solu işaret ediyordu.

Döndü ve dış kısma doğru koştu. Metal ayaklarının altında titriyor ve köprü boyunca koşarlarken, insanlar dönüp onlara bakıyordu. Arkalarında, hangarın boşluğunda sesler yankılandı.

"Diğer taraftalar," dedi Riley.

Rosie arkasına bakmadı. Uyuşmuş hissediyordu. Korkusu tek bir odak dışında her şeyi alıp götürmüştü: kaçmak. Riley'yi kapılar boyunca uzanan dış yürüyüş yoluna götürdü. Kabuktaki aralıktan üç gemi görüyordu. Sonuncusu halasının aracıydı.

"Kapı," dedi araca doğru koşarken. Yere vuran ayak seslerini duyabiliyordu ama arkasına bakmadı.

"Geliyorlar," dedi Riley.

Çizmelerin geçitlerde bıraktığı ses bir zincir orkestrası gibiydi. Riley nişan alıp tetiği çekti. Sarsıcı patlama sesleri duvarlarda yankılandı.

"Rosie!" Riley'nin sesinde bir uyarı saklıydı.

Rosie kodu hızla tuşlayınca kapı tıslayarak açıldı.

Dış kabuğun üstünden aracın içine atladılar ve Riley kapıyı arkalarından kilitlerken akım darbesi metale çarptı.

Rosie aracın kapılarını vakumladı ve küçük kargo bölmesini geçip merdivenlerden yukarı, köprüye koştu. Halasının gemisini iyi tanıyordu. Gemiyi eve her getirişinde, Rosie'nin pilot koltuğuna geçmesine izin verir ve onu yüzlerce farklı uçuş planı konusunda eğitirdi. "Orbitcorp'ta pilot olmak istiyorsan, her şeye hazırlıklı olmalısın," derdi.

Ama Rosie uçağı hiç gerçek anlamda uçurmamıştı. Kalbi küt küt atıyordu ama pilot koltuğuna, navigasyon konsoluna ve kumanda düğmelerine odaklanmıştı.

"Şuraya otur." Riley'ye yardımcı pilot koltuğunu işaret etti. Kemerlerini bağladıktan sonra, sekansı kontrol etmeye koyuldu. Essie hala gemisine iyi bakıyordu; bütün kumanda düğmeleri yeşil renkte, kalkışa hazırdı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Riley, kemerini bağlarken. "Yuang'dı."

Ama Rosie uçuşa konsantre olduğu için onu doğru dürüst duymuyordu bile.

“Pekâlâ, “ diye fısıldadı. “Navigasyon komu yeşil. Ateşleme.” Titrek parmağıyla düğmeye basınca motor çalışmaya başladı. ”Rıhtımdan kop.” Riley’ye baktı ve nasıl yapıldığını bilmediğini fark etti. “Mavi kolu kendine doğru çek.” Rosie işaret edince Riley kenetlenme kolunu geri çekti. Kenetlenme kolları otele doğru geri çekilip araç özgürce süzülmeye başlayınca Rosie kumanda kollarını sımsıkı tuttu.

İletişim aygıtı bir anda devreye girdi ve bir ses onları selamladı. Hışırtılı bir ses, “Burası Uzay Adaları kumanda birimi, araç sınıf yirmi üç, kalkış izniniz yok,” dedi. “Motorlarınızı hemen kapatın. Rıhtımdaki diğer araçları tehlikeye atıyorsunuz. Tekrar ediyorum, motorlarınızı derhal kapatın. Burası...”

Rosie iletişim aygıtını kapatıp aracı yavaş yavaş geri kaydırdı ve kitaplarda gördüğü dönüş manevrasını yapmak için sancak tarafındaki motoru sabitledi. Yıldızların serpiştirildiği simsiyah boşluk artık karşısındaydı.

Karşıdan devasa bir kruvazör geliyordu ve sol taraflarında bir eğlence mekiği yukarıdaki rıhtıma yanaşıyordu.

“Sıkı tutun.” Kumanda kollarını öne doğru iterken aynı anda çekirdeği ateşledi. Araç öne doğru fırlayarak ikisini de koltuklarına yapıştırdı.

Kruvazörün sol yanına doğru son hızla ilerlerlerken Riley, “Kruvazöre dikkat et!” diye haykırdı.

Adrenalin damarlarından soğuk bir ateş gibi akarken Rosie kumanda kolunu sertçe yana yatırdı. Araç otuz beş derecelik bir açıyla yana yattı ve mekiğin yan tarafına neredeyse sürtünerek geçti. O kadar yakındılar ki araç yanlarından hızla geçip uzaya doğru yol alırken, mekiğin pilotunun yüzündeki şaşkın ifadeyi görebilmişti.

Kumanda kollarına sımsıkı yapışmıştı.

“Mars’ın koordinatlarını biliyor musun?” diye sordu Riley.

“Evet.” Rosie başını evet der gibi salladı. Başı kaskatıydı. “Programlanmış olmalı.” Navigasyon aygıtına döndü ve halasının giriş bilgilerini tuşladı. “İşte.” Bilgiyi uçuş planına aktardı.

“Artık bırakabilirsin,” dedi Riley, sakin bir sesle. Rosie ellerini gevşetti ve bilgisayar ekranındaki arka görüş portunu devreye soktu. Yeryüzü

gittikçe küçülüyordu. Ve ancak o zaman, yeryüzünün uzaklaşmasını izlerken yakıt takviyesi için zamanları olmadığını hatırladı.

İçinde kötü bir hisle yakıt tanklarını kontrol etti. Mars'a yolculuk kırk sekiz saat sürecekti. Yeterince yakıt yoktu.

***

Pip, Rosie'nin halasının yanına diz çöktü. Gorillerin vurduğu yerden kan süzülüyordu ve Pip elini yaranın üstüne bastırırken, Essie titriyordu.

Pip'e kısık gözlerle baktı. "Yoksa yarım kalan işi bitirmeye mi çalışıyorsun, Pipetkafalı?"

Pip onu duymazdan geldi. "Yanında nanoplast olan var mı?" dedi gorillere.

"Ne yapıyorsun?" Yuang onu izliyordu.

"Kanamayı durdurmam gerek."

"Fark ettim ama neden?" Yuang yere çöktü. Essie'ye bir müzedeki özgün bir esere bakar gibi bakıyordu.

Pip dikkatle düşündü. Dikkatli davranması gerekiyordu. Yanlış bir şey söylerse, Yuang, Essie halayı ölüme terk ederdi. Rosie'nin bakışlarını görür gibiydi. "Çünkü bu kadın Rosie'nin babasından daha iyi bir pazarlık malzemesi," dedi. "Rosie ve Riley onun ölmesini istemez. Onun için planlarından vazgeçebilirler."

Yuang parmağıyla Essie'nin yanağına dokununca Essie öfkeli gözlerini ona çevirdi. "Çocuk, şey, evet, göreceli olarak, bu kadın çocuğun hayattaki tek akrabası ama Riley..." Kişisel bir espri yapmış gibi soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Hayatının yarısını bunu bekleyerek geçirdi. Bu tek şansı."

"Riley'nin ona nasıl baktığını gördüm," dedi Pip, çaresizlikle. "Onu önemsiyor."

Yuang ayağa kalktı. Pip elini Essie'nin karnına bastırmaya devam ediyordu. Yuang'ın ona inandığından emin değildi. Hatta haklı olduğundan bile emin değildi ama halası ölürse, Rosie'nin onu asla affetmeyeceğini biliyordu. Ve bu düşünceye dayanamazdı. Essie'nin gözleri kapanmış, nefesi güçsüzleşmişti.

"Pekâlâ, şimdilik senin dediğin gibi olsun." Yuang işaret verince adamlarından biri cebinden küçük bir ilkyardım seti çıkardı. "Yarasını kapat. Hayatta kalırsa haklı olup olmadığını anlarız."

Pip gorilden bandı aldı ve nanoplastın iyice yapışmasına ve kanamayı durdurmasına özen göstererek yaranın üstünü dikkatle kapadı. Ayağa kalktı

ve adamlardan birinin Essie'yi yerden kaldırmasını izledi.

"Gel." Yuang elini omzuna koydu. "Yakalamamız gereken bir gemi var."

Bölüm 21

Rosie kapağı çarptı ve kapanması için ayağıyla vurduktan sonra emekleyerek erişim tünelinden çıktı.

"Yeterli yakıt yok. Bizi oraya yaklaştırır ama yolu tamamlamaz. Şansımız varsa Mars'a on dört saat kalana kadar idare eder. Lanet olsun!"

Köprüye çıkan basamaklarda Riley'nin yanına oturdu ve başını ellerine dayadı. Başı ağrıyordu ve daracık alanda bir oraya bir buraya sürünmekten ter içinde kalmıştı.

"Erzağı kontrol ettim," dedi Riley. "Biraz protein bar, bir miktar vitaminli içecek tozu ve birkaç paket çorba var. Müthiş değil ama bizi idare eder. Robot ekipleri su tanklarını doldurmuş olmalı çünkü iyi durumdalar."

"Bir gemi yanaştığı zaman suyun doldurulması protokol gereği," dedi Rosie. "Ama yakıtımız biterse bir faydası olmaz. Yakıt olmadan güç de olmaz ve güç olmazsa yaşam desteği sağlamaz."

Riley bir süre sessiz kaldı. Rosie ayakkabılarına bakıyordu. Bir süre sonra Riley, "O adam, Yuang," dedi. "Onun işin içinde olduğunu bilseydim..." Başını salladı. "Onun olması işi değiştiriyor."

İlk kez kendinden emin görünmüyordu ve bu hali Rosie'yi endişelendirmişti. "Seni tanıyor mu?" diye sordu.

"Öyle de denebilir." Riley yüzünde kasvetli bir ifadeyle karşıya bakıyordu. "Beni fark etti. Belki fark etmez diyordum ama... her zaman akıllı bir piç oldu. Büyük olasılıkla şu ana kadar ben olduğumun farkında değildi; yoksa bu kadar yol katetmemize asla izin vermezdi."

"Kim o?" diye sordu Rosie.

"Gerçek bir fanatik."

"Neyin fanatiği?"

"Helios'un yaptıklarının."

"Yani Yaratılış Projesi'nin mi? Halamla konuştuklarınıza kulak misafiri oldum," dedi Riley'nin yüzünün aldığı şekle cevap olarak. "Bana senin söylediklerinden bahsetti."

Riley bir süre hiç konuşmadı, sonra sakin bir sesle, "Kutuyu senin bulmaman için neler vermezdim, Rosie. Bulan ben olmalıydım." Riley'nin yeryüzündeyken yaptığı şeyi hep hatırlamak için kolyeyi takması gerektiği

konusunda söylediklerinden sonra, Rosie her şey için onu suçladığını sanmıştı. “Senin suçun değil ki,” dedi beceriksizce.

“Benim suçum, Rosie. Daha fazla gayret etmeliydim. Daha çok aramalıydım.”

“Ama nereden bilebilirdin ki?”

“Çünkü kutu benim aileme ait. Adım Riley değil. Simon. Simon Shore. Margaret ve Ethan annem ve babamdı.”

Rosie bakakaldı. Parçalar yerine oturmaya başlıyordu: Riley’nin gizli saklanma yerleri, Senato’yu izlemesi, Helios hakkında bildikleri.

“Bize söylemeliydin,” dedi.

“Bilmemeniz daha güvenliydi. Her ihtimale karşı.”

Rosie’nin yakalanması ihtimaline karşılık demek istiyordu. Rosie öfkesinin yeniden su yüzüne çıkağını hissetti. Bunun halasına bir faydası olmamıştı. “Yani senin peşindeler?” dedi.

“Evet.”

“Nasıl oldu da seni bulmadılar?”

“Buldular. Bir kez. Ama o zaman kutudan haberim yoktu. Kutu kız kardeşimdeydi. Öldüklerinde bir süredir annem ve babamla konuşmamıştım. Senin anlayacağın, birbirimizden uzaklaşmıştık.” Rosie’ye buruk gülümsemesiyle baktı. “Ben Asya Ülkeleri’ndeydim. Yuang beni orada buldu. Daha büyük olduğum için istediklerinin bende olduğunu sandılar. Benimle işleri bittiğinde, kız kardeşim kutuyu da yanına alarak ortadan kaybolmuştu. Sadece dokuz yaşındaydı. İki sene önce bana bir mesaj iletmeyi başarana kadar hayatta olduğundan bile haberim yoktu.” Gözleri öfkeli bir hayal kırıklığıyla doldu. “Neden bir şey yapmadığımı bilmek istiyordu. Kutunun bende olduğunu sanıyordu. Kutuyu vermek için gönderdiği her kimse, yakalanmış falan olmalı; bu yüzden kutuyu saklamışlar.” Başını sallayarak gözlerini kaçırdı. “Kız kardeşimin hakkımda ne düşündüğünü Tanrı bilir. Ona cevap gönderemedim.”

“Şimdi nerede?” diye sordu Rosie.

“Güvende ama onunla temas kurmak çok tehlikeli. O zamandan beri kutuyu arıyor ve Helios’tan saklanıyorum.” Riley başını salladı. “Yuang’ın öldüğünü sanıyordum.”

“Yaratılış Projesi nedir?” diye sordu Rosie.

“Helios’un büyük sırrı.” Riley’nin bakışları yorgundu. “Yaratılış Projesi onların MalX’e tedavi bulma yolları. Ama bunu insanların üstünde deneyler yapıp DNA alarak ve denekler edinerek yapıyorlar. Yaşadıkları sürece yani.”

Rosie kötü hissetti. “Essie hala Yaratılış’ı temizleyeceklerini söyledi.”

“Evet.” Rosie’ye baktığında Riley’nin yüzü ifadesizdi. “Denekleri ve geride kalanlarını öldürecekler. Bizim başarmamız ve Senato’ya ve BYK’ya yaptıklarıyla ilgili kanıtlar ulaştırmamız ihtimaline karşılık, kanıtları tamamen yok edecekler. Görünecek bir şeyin olmamasının söyleyecek bir şey olmadığı anlamına geldiğini düşünüyorlar. Ama en büyük sırları bu değil.”

“Değil mi?” Yüzlerce insana yaptıklarından daha kötü ne olabilirdi ki?”

“Hayır,” dedi Riley yumuşak bir sesle. “En karanlık sırları sadece birkaç Helios üyesinin bildiği bir şey. MalX’i onlar yarattı, Rosie. Ailem bu sır yüzünden öldü. Ortaya çıkaracakları sır yüzünden.”

Rosie bakakalmıştı. “Nasıl?”

“Bir deney. DNA’yla oynuyorlardı. Bir virüsle. Sivrisineklerin ürettiği, yeryüzündeki her tür hastalığı iyileştireceğine inandıkları bir kimyasalı elde etmeye çalışıyorlardı. Ama bir kaza oldu, bir hata. Yeryüzüne gönderilen bir yüklemede yanlış kargo vardı. Hastalık taşıyan böcekler atmosfere kaçtılar ama Helios kazanın sonuçlarını tamir etmeyi denemek yerine üstünü örtmekle yetindi.”

“Ve sivrisinekler üredi,” dedi Rosie cılız bir sesle.

“Annem ve babam bunu öğrendi.” Riley omuz silkti.

Ve öldürüldüler, diye düşündü Rosie. “Kod anahtarı olmadan uğruna öldükleri bilgiye ulaşmamız imkânsız.”

“Evet, her şeyi yok edecekler. Kanıt kalmayacak.”

“Tabii biz onları durdurmazsak,” dedi Rosie. “Ama Mars’a ulaşacak kadar yakıtımız yok.”

“Yok.”

İkisi de sessizliğe gömüldü. Rosie, Riley’nin anlattıklarını sindirmeye çalıştı. Bütün bunlar onun ailesi için ne anlama geliyordu? “Babamla değiş tokuş etmeyi umduğun şey nedir?”

Riley cevap vermedi ama Rosie ona bakınca vermesine gerek olmadığını anladı. Elbette, günlük onun kadar değerli olmanın yakınından

bile geçemezdi. Rosie yapılacak en doğru şeyin itiraz etmek, kendini feda etmesine engel olmaya çalışmak olduğunu biliyordu ama dili dönüp sözcükleri söyleyemedi. “Nasıl?” diye sordu.

“Halanın yardımıyla yapacaktım. Kendimi babanla değiş tokuş edecektim. Haklarında bir şeyler biliyorum ve sessizliğimi sağlamak en çok istedikleri şeylerden biri. Dikkatleri benim üzerimdeyken, halan da kod anahtarıyla sisteme girip ailemin dosyalarını alacaktı. Ama artık, bilmiyorum, çok...” derin bir nefes alıp ayağa kalktı ve sıkıntıyla dolaşmaya başladı. “Onları alaşağı etmek, aileme yaptıklarım ispatlamak ve kız kardeşime normal bir yaşam fırsatı sunmak için elimdeki en iyi fırsat buydu. Ben...” Besbelli kendini kontrol etmek için çaba harcayarak arkasını döndü. “Kod anahtarı olmadan sistemlerine nasıl girebileceğimi bilmiyorum. Ve halan elinde... onu durdurmalıydım. Pip’in bizden olmadığını bilmem gerekirdi.”

“Hepimizi kandırdı.”

Riley tekrar ona döndüğünde bakışlarında buruk bir kararlılık vardı. “Aptal yerine konmaktan hiç hoşlanmam.”

“Bu durumda ne yapacaksın?”

Riley başını salladı ve tekrar Rosie’nin yanına, basamağa oturdu. “Bilmiyorum.”

Bir süre sadece motorun gürültüsünün bozduğu bir sessizlikte oturdular.

“Sence Essie hala iyi midir?” diye fısıldadı Rosie. “Ona yardım ederler mi? Onu ölüme terk etmezler, değil mi?”

Riley ona bakmadı. “Bilmiyorum.”

Rosie ağlamamak için gözlerini sımsıkı kapadı.

“Mars’a gidiyorlar, değil mi?”

“Evet, öyle olduğunu sanıyorum.”

“Mars’a ulaşmalıyız,” dedi Rosie. “Otele dönemeyiz.”

“Hayır, dönemeyiz. Ama ben...” Riley durdu ve kaşlarını çatarak, “Bir dakika,” dedi. “Aracın bir iyon çekirdek sürücüsü var, değil mi?”

“Evet.”

“Onu tam kapasite çalıştırırsak bizi Mars’a ulaştırabilir mi?”

“Mümkün. Ama bunu yapmak için bütün gücü yönlendirmemiz gerekir. Yaşam desteğini çalıştırmak için lazım olan enerji de dahil.”

Riley parmaklarını dizine vurdu. “İyon çekirdek sürücüsü tam kapasite çalışırsa, Mars’a yolculuk süremiz ne kadara düşer? Otuz iki saate mi?”

Rosie aklından hesap yaptı. “Yaklaşık olarak ama gezegenin atmosferine giremeyebiliriz. Sadece atmosfer dışına ulaşabilir ve düşebiliriz.”

“Ama Mars’ın atmosferi yeryüzününkinden daha ince ve orada daha az yer çekimi var. Hayatta kalma ihtimalimiz çok yüksek.” Rosie ne diyeceğini bilmiyordu. Riley haklı mıydı? Essie halanın kanlar içinde yerde yatan görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu. Kollarıyla kendini sararak gözlerini aracın karı duvarında bir yere dikti. Halasının uzay tulumlarından biri askıdaydı ve bacakları yere sürünüyordu.

“Rosie,” dedi Riley. “Yola devam etmek zorundayız. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum.” Korku midesine bir yumru gibi oturmuştu ama Rosie korkunun ya da *onların* kazanmasını istemiyordu. Derin bir nefes aldı. “Tulumları kullanabiliriz,” dedi.

“Ne?”

Uzay tulumunu işaret etti. “Başka da var. Essie halam nefes maskelerini de her zaman dolu tutar.” Yüzünde gülümsemeye benzeyen bir ifade belirdi. “Her zaman hazırlıklı olmalı derdi. Ama her biri sadece yirmi dört saatlik oksijen barındırıyor. On saatlik açığımız olacak.”

“Kaç tulum var?”

“Üç.”

“Üçüncüdeki havayı paylaşabiliriz.”

Mümkündü. Bütün havayı tüketip Mars’a varamamaları da mümkündü. Orada, uzayda bir yerde ölebilirlerdi. Yakıt öyle ya da böyle bitecekti.

Riley onu dikkatle süzüyordu. “Bence denemeliyiz. Havayı paylaşabilmemiz için tulumları modifiye edeceğim.”

“Tamam.” Rosie ayağa kalktı ve köprüye çıkan basamaklara yöneldi.

Riley arkasından, “Ailen bu işe karıştığı için üzgünüm, Rosie,” diye seslendi.

Rosie duraksadı, bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı. O da üzgündü. Kutuyu gördüğü için üzgündü. Ayaklarını sürüyerek basamakları tırmandı ve pilot koltuğuna oturup iyon sürücü ayarlarını kontrol etmeye koyuldu.

Gözlerinin arkasına bir ağrı oturmuştu. Günlerdir hiç uyumadan yapay zekâ oyunları oynuyormuş gibi hissediyordu. Biraz su içti ve bütün gücün iyon çekirdek sürücüsüne yönlendirilmesi için ayar yapmaya başladı.

Çalışırken, aklı sürekli Helios’un yaptıklarına kayıyordu. Helios, ailesini tek tek öldürüyordu. Sürücülerin ayarlarını yenileyip enerji akışının yönünü değiştirirken elleri titriyordu. Pekâlâ, onu öldürmeyi başaramayacaklardı.

Kendini düşüncelerine öylesine kaptırmıştı ki az kalsın konsolda yanıp sönen kehribar rengi ışığı fark etmeyecekti. Suyuna uzanırken ışık son anda gözüne takıldı. Donup kaldı. Bu uzun menzilli fenerdi.

Rosie görüş portuna kayıp ekranı açtı. Arkalarında bir gemi vardı. On bin kilometre kadar gerideydi ve onlardan daha hızlı hareket ediyordu.

Geminin ses sisteminden, “Riley!” diye seslendi. “Arkamızda bir gemi var.”

“Büyüklüğü ne kadar?”

“Bizden daha büyük? Sanırım F-sınıfı bir gemi.”

Riley kucağında tulumlarla merdivenleri koşarak tırmandı. “Helios gemisi olduğu kesin.” Rosie’ye bir tulum uzattı. “Ne kadar gerideler?”

“Belki beş dakika. Helios gemilerinin çekirdek sürücüsü var mıdır?”

Riley ekrana dikkatle bakarak gergin bir sesle, “Bazılarında var,” dedi. “Enerjinin yönlendirilmesi ne kadar sürer?”

“Yaşam desteğini elle devre dışı bırakmam gerek.”

“Durma, git. Onları geçmeyi başarabiliriz.”

Rosie bacaklarım tulumun içine soktu ve basamakları koşarak inerken kollarım da geçirip fermuarı çekti. Yaşam destek sistemi, halasının geminin karın kısmındaki uyku bölmesinin arkasındaydı. İçerisi loştu ve motor ve kükürt kokuyordu ama Rosie dar alandan geçip emekleyerek sisteme ulaştı. Kumanda düğmelerini söküp manuele geçiş yaparken dakikaların su gibi aktığının fazlasıyla farkındaydı. *Lütfen doğru yapayım,* diye dua ederek fişi çekti. Sürekli vızıltı sesi bir anda kesildi. Bir nefes maskesi takmak zorunda kalmadan önce on dakikalık havası vardı. Emekleyerek dışarı çıktı ve geri köprüye koştu.

Riley kendini yardımcı pilot koltuğuna bağlamakla meşguldü. Rosie tereddütlüydü. Daha önce tam çekirdek sürümünde pilotluk yapmayı denememişti. Bir simülatörde bile.

Riley ona bir başlık uzattı. “Rosie, al.”

Rosie irkildi. Konsola dalıp gitmişti.

Başlığı alıp kafasına geçirdi. Eldivenleri takıp kollarına tutturdu. Sonra oturup kendini koltuğa bağladı. Yer çekimi kaybolunca kemerler onu koltuğuna sabitleyen tek şey olacaktı.

“Hızı yükselt,” dedi Riley. “Geliyorlar.”

Helios gemisi *arayı* hızla *kapatıyordu.* Rosie nefes maskesini açtı, kumanda kollarını tuttu ve her şeyi iyon çekirdek sürümüne geçirerek sekansı başlattı. Bütün enerji büyük enerji girdabına emilirken, araç altında sarsılmaya ve homurdanmaya başladı. Yerçekimi kayboldu ve Rosie çekirdek sürücüyü tam kapasiteye aldı.

Bölüm 22

Pip, Rosie'nin halasının yanındaki masanın üstünde dizlerini göğsüne çekmiş, onu izliyordu. Kadın solgun ve hareketsizdi. Yaşadığına dair tek belirti göğsünün hafifçe inip kalkmasıydı.

Nanoplast kanamayı durdurmuştu ve Yuang bir miktar kan ve doku yenileyici enjekte edilmesine izin vermişti; hepsi o kadardı. Onu revir yatağına bağlatmış ve izlemesi için Pip'i başında bırakmıştı. Essie ölürse, Rosie onu asla affetmezdi.

Pip küçük ilaç tabancasını alıp bir doz daha nano-yenilenme hücresi zerk ettikten sonra monitörden nabzının ağır sinyallerini izledi.

Yuang ona emirlerini verdiğinde, bunların hiçbirini tahmin etmemişti.

Yuang ona Riley'yi izlemesini ve yaptıklarını rapor etmesini söylemişti. Ama Yuang, Riley'nin kim olduğunu bilmiyordu. Onu sadece önemli olabilecek ya da olmayacak her şeyi kurcalayan herifin teki sanıyordu. Oysa şimdi her şey birbirine girmişti.

Pip sırtını geminin soğuk duvarına yaslayıp gözlerini kapadı. İki gündür uyumamıştı ve her şey puslanmaya başlıyordu. Rosie kafasını karıştırıyordu. Mantığıyla oynuyordu. Onlara ihanet etmek, Pip'in sandığından daha zor olmuştu. Onu yolunda tutan tek şey, bunları yapma nedeniydi. İşi bitirirse eve dönebilirdi.

Anklav'ı hâlâ evi olarak görüyordu. Büyüdüğü, güvende hissettiği yer. Ya da öyle sandığı. On yaşından beri oraya hiç gitmemişti. Sekiz yıldır yeryüzündeydi. Mars'ı özlemişti, kükürtsü havasını, kırmızı toprağı ve Anklav'ın temiz ve sıcak koridorlarını. Geri döndüğüne sevinmesi gerekirdi; yeryüzünün pisliğinden, MalX tehdidinden kurtulduğu için rahatlamalıydı. Ama bir yanı huzursuzdu.

Anne ve babası ölmeden önce, bildiği tek yer Anklav'dı. Ama şimdi farklıydı. Yeryüzünde, ona öğretilenlerle örtüşmeyen şeyler görmüştü. Helios'un alıp geri getirmediği Vahşiler. Riley'nin, Helios hakkında kendisinin bile bilmediği şeyler olduğunu söylemesi. Ve şimdi Rosie'nin ailesine olanlar.

Gözlerini ovaladı. Başı ağrıyordu ve açlıktan midesi bulanıyordu. Yiyecek bir şeyler aramalıydı; büyük olasılıkla geminin mutfağında protein

barlar vardı. Ve kendini garantiye almak için Yuang'dan ona antiviral iğne yapılmasını istemeliydi. Gerçek bir tedavi değildi ama Yuang yeryüzündeyken MalX'i kapmasına engel olacağını söylemişti. Artık eve dönüyordu ve her ihtimale karşılık Yuang ona bir doz daha vermeliydi.

Essie yumuşak bir ses çıkardı ve kemerlerin altında eli seğirdi. Pip ona bir nano hücre iğnesi daha yaptı. Boş ilaç kutusunu atmaya hazırlanırken, Helios'un askerlerinden biri, onun deyimiyle bir goril, aniden eşikte belirdi.

"Hop." Yapılı ve kızıl saçlı adam çıkışı kaplamıştı. "Yuang seni yukarıya çağırıyor." Diğer bütün goriller gibi bu da gömleğinin yakasına altın rengi bir Helios arması işlenmiş, simsiyah bir üniforma giymişti. Ve yine bütün goriller gibi, kas geliştiricilerle o kadar şişirilmişti ki boyunsuz bir çuval taşa benziyordu. Tehlikeli ve aptal sayılabilecek goriller emirlere kuduz köpekler gibi itaat ederdi ve beyin zarlarına bilgi ileten implantlar sayesinde ellerine geçen her tür silahı kullanabilirlerdi. Günlerce koşabilir ve bir şeylere vurmaktan hoşlanırlardı: hayvanlara, duvarlara ve Pip'e.

Pip ilaç tabancasını Essie'nin döşeğinin altına itti. "Geliyorum," diyerek askerin arkasından yürüdü.

"Hâlâ yaşıyor mu?" Goril başıyla revir bölmesini işaret etti.

"Evet."

"Yazık, cevizlerimi tekmeledi."

Pip, "Ne cevizi?" diye karşılık verince kafasının yan tarafına yediği tokatla duvara doğru savruldu.

"Aptallık etme." Goril onu kolundan sertçe tuttu. Pip'in başı dönüyordu ve bir an gırtlağından safra yükseldiğini hissetti. Goril sendelemesini görmezden gelip onu geminin asansörüne itti.

Köprüye vardıklarında Pip'in kulakları darbenin etkisiyle çınlamaya devam ediyordu. Gerginlikten içi boşalmış gibiydi. Yuang şimdi ne istiyordu?

"Kıpırda." Goril onu arkadan itti.

"Çek elini." Pip, gorilin elinden kurtulmaya çalıştı ama bir kahkaha atıp onu tekrar itti. Pip'in içi öfkeyle doldu ama karşılık vermemesinin daha akıllıca olacağını biliyordu. Bacağında son seferden kalma yara izini taşıyordu. Alçak sesli tacizle yetindi. Kendi kendine, *"Küçük cevizli ucube,"* diye fısıldadı.

Yuang geniş izleme portunun önünde arkası dönük duruyor ve akan yıldızlara bakıyordu.

Kozmik Denizci paranın satın alabileceği en iyi teknolojiye sahipti. Yuang'ın köprüsünde düğme ya da şalter yoktu; bütün kumandanın tamamı üç boyutlu ya da yapay zekâ ile bütünlenmişti. Yuang'ın pilotu Nerita, yarı kaykılmış bir halde, şeffaf bir kubbenin içinde dinleniyordu. Tıraşlı koyu renk kafasında incecik tellerin çıktığı zarif bir miğfer vardı ve onu geminin işletim bilgisayarına bağlayan tek şey parlayan bir göz bandıydı. Havada hareket eden elleri, yerden yansıyan kehribar renkli ışığın sürekli değişen görüntülerini idare ediyordu.

Yanındaki yardımcı pilot ince bir platformun önünde oturuyordu ve onun yanında da geminin silahlarını kontrol eden yarım daire biçimindeki bir konsolun içinde bir başka adam oturuyordu. Goril, Pip'i odaya itince Nerita dönüp bakmış ama gülümsememişti. Pip'e diğerleri kadar pis davranmazdı ama yine de temkinle yaklaşılması gereken biriydi.

"Yanıma gel." Yuang arkasına dönmeden seslendi. "Bizi yalnız bırak, Reave. Çıkarken kapıyı da kapa." Goril homurdandı ve Pip'i son bir kez öne doğru ittikten sonra çıktı.

"Arkadaşına yetiştik," dedi Yuang sonunda ona dönerek.

"O benim arkadaşım falan değil."

Yuang gülümsedi. "Elbette arkadaşın. Sadece, sen iyi bir arkadaş değilsin. Hastamız nasıl?"

Pip omuz silkti. "Nereden bileyim. Doktor değilim ki."

"Hâlâ nefes alıyor mu?"

"Evet." Rosie'nin halasından bahsetmek Pip'i rahatsız ediyordu. Ya Yuang ona fazladan bir şeyler verdiğini tahmin etmişse? Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Rosie ve Riley konusunda ne yapacaksın?" diye sordu.

"Sen her şeyi ele geçirmeyi başaramadığın için, istediğim bir şey hâlâ ellerinde," dedi Yuang ve Pip'in iyice gerilmesi için bir süre bekledi. "Ama onları korkutmak istemiyorum," diye devam etti. "Shore bu geminin neler yapabileceğini bilir. Onları Mars'a varana dek mesafeyi koruyarak takip edeceğiz, sonra onlara bir seçim şansı sunacağım."

"Ne seçimi?" Pip, Yuang'ın ses tonundan hoşlanmamıştı.

Yuang ona baktı. "Bazen insanların bir şeyi yapmak için bir nedene ihtiyacı olur. Onlara iki alternatif önereceğim. Bu alternatiflerden biri, aslında senin ele geçirmen gereken günlüğü bana teslim etmek."

Pip yutkundu. Diğer alternatifin ne olacağını biliyordu. Bu gemideki silahların neler yapabildiğini görmüştü. Bir keresinde bir avuç Vahşi, Anklav'dan firar etmek için bir mekik çalmıştı. Atmosferin birkaç kilometreden daha uzağına ulaşamamışlardı. Ölümleri bir ışık ve sıcaklık yumağının ortasında, sessiz olmuştu.

Yuang hepsinin MalX kaptığını söylemişti. MalX'in Tanrı tarafından yeryüzünü arındırmak için gönderilmiş bir salgın olduğuna inandıkları için, hastalığı yeryüzünde olabildiğince çok sayıda insana bulaştırmak niyetinde olduklarını söylemişti. Yuang, MalX'in onları delirttiğini de eklemişti. Kendi sonunun öyle olmasını istemiyordu. Test yaptıkları bazı Vahşilerin aksine, Pip bağışıklık kazanmamıştı. Yuang testi bizzat yapmıştı. Pip sonuçları görmüştü. O da herkes kadar kolay ölebilirdi.

Pip kayıp giden yıldızlara bakarak Rosie ve Riley'nin ne kadar önde olduğunu merak etti. Keşke Yuang'a kulak verselerdi. Pip onu çocukluğundan beri tanıyordu. Anne ve babası öldüğünden beri Yuang onun için bir amca ya da bir ağabey olmuştu. İhtiyaç duyacağı her şeyi sağlamıştı. Yatakhanede bir oda, yiyecek. Kimsesi yokken, Pip'i o ziyaret etmişti. Yeryüzüne gönderildiği zaman darbeyi yumuşatan yine Yuang olmuştu. Herkesin sınanması gerektiğini söylemişti; bu da onun sınavıydı. Herhalde Rosie ve Riley'yi gerçekten öldürmezdi, değil mi? Yuang istediğini aldığı anda onları bırakacaktı. Ve Pip Anklav'da kalabilir ve her şey eskisi gibi olabilirdi.

Yuang ona bakıyordu. "Yaptığımız şeye engel olmalarına izin veremeyiz, Pip," dedi. "Bunu sen de biliyorsun. Yeryüzünün geri kalanıyla birlikte onları da kurtarmaya çabalıyoruz. Bunu anlayamıyorlarsa..." Omuz silkti ve elini Pip'in omzuna koydu. "Birkaç değil, pek çok hayatı kurtarmaya çalışıyorum. Annen ve babanı hatırlıyor musun? Keşke onları da kurtarabilseydim."

"Biliyorum." Pip gerildi. "Belki onunla konuşabilirim," diye şansını denedi. "Beni dinleyebilir. Mars'a inmelerine izin ver, yanlarına gideyim. Günlüğü alayım."

"Sen hiçbir şey alamazsın. Onlara ihanet ettin, Pip. Cazibeni gözünde büyütüyorsun. Ayrıca seni kaybetme riskini almak istemem." Pip'in omzunu neredeyse şefkatle sıktıktan sonra, ellerini arkasında birleştirdi. "İstediğim şeyi bana teslim etmezlerse, başka seçeneğim kalmayacak."

"Peki ya günlük?" dedi Pip.

“Belki de elden çıkarılması daha güvenlidir. Her neyse, bu kadar sohbet yeter.” Yuang seyir portuna arkasını döndü ve yumuşak bir dokunuşla Pip’i kapıya yönlendirdi. “Revire git ve kadına göz kulak ol. Onları cesaretlendirmesi için kadına ihtiyacımız olabilir. Gerekmediği sürece, şiddete başvurmak istemiyorum. Bunu neden yaptığımızı unutma, Pip. Anneni ve babanı hatırla.” Pip’i çıkışa doğru itti. “Mars’a ulaşınca Reave’i sana gönderirim.”

Bölüm 23

Rosie gözlerini yıldızlara kapayıp kesintisiz ışıktan bir süre uzaklaşmaya çalıştı. Tulum fazla şişkindi, Rosie klostrofobiyle boğuşuyordu. Başlık hafifti ama o kadar rahat değildi ve bayat lastik kokuyordu. Kafasından söküp atmamak için kendini zor tutuyordu. Gemide hiç hava kalmamıştı ve vakuma dönüşmesinin önündeki tek engel, temel sistemlerin çalışmaya devam etmesiydi. Ayrıca geminin içi buz gibiydi. Yaşam desteğinin dengeleyici etkisi olmadan, geminin ısısı eksi otuza kadar düşmüştü ve Rosie soğuğu tulumuna rağmen hissedebiliyordu. Paylonik iplikçikler, onu donarak ölmekten koruyordu ama otuz iki saat boyunca giyilmek için üretilmemişlerdi. Mars'a vardıklarında kim bilir daha ne kadar üşümüş olacaktı.

Tabii eğer varırlarsa.

Gözünün önünde geminin rotasından çıkıp doğrudan yakıcı atmosfere sürükleniși ve Mars toprağına çarparak infilak edişi canlandı. Yaralı halasının, karnını tutuşu. Babasının asla gerçekleşmeyecek bir kurtuluşu bekleyişi ya da daha kötüsü çoktan soğumaya başlamış bedeni.

"Rosie." Riley'nin sesi kulağında çınladı. "Yakıt hücrelerini döndürme zamanı."

Rosie cevap vermedi. Şu anda kıpırdamak istemiyordu.

"Rosie!"

"Pekâlâ, pekâlâ, gidiyorum." Geminin bütün bilgisayar sistemleri açık olmadığı için, yakıt hücrelerini elle döndürmek zorundaydılar; aksi takdirde aşırı yüklenip içeri doğru patlarlardı. Rosie kemerlerini çözdü ve bulabildiği her tutunma yerinden kendini iterek köprüden dışarı, erişim tünellerine doğru süzüldü. Pip gözünün önünden gitmiyordu; halasını bir kan gölünün içinde yatarken gördükten sonra yüzünde acıklı bir ifadeyle ona bakışı aklından çıkmıyordu. Şaşırmış gibiydi. Kendisinin sorumlu olduğunu düşünmüyor gibi. Ne büyük bir aptallık ettiğini fark edince Rosie'nin içi bir kez daha utanç ve aşağılanma hissiyle doldu. Elini tutması, mavi gözlerine bakarken aptal bir kız gibi içinin erimesi, onun da aynı şeyleri hissettiğini sanması. *Aptal.*

Kısa merdiveni inip tünele ulaştı. Hücreleri çevirme işini tamamlamak üzereyken, iletişim aygıtından Riley'nin sesi duyuldu. "Rosie, burada konsolda bir şeyler oluyor. Bazı ışıklar yanıp sönmeye başladı. İşin bitti mi?"

"Sayılır." Rosie son hücreyi de yerine itti. "Işıklar yanıp sönüyor derken?"

"Bilseydim sana soruyor olmazdım. Hemen buraya gel."

Rosie sıkıntıyla iç geçirdi ama ukala çıkışını kendine sakladı. "Hemen geliyorum." Hücre operasyonlarını geri açıp dışarı çıktı.

"Dönmen uzun sürdü." Rosie koltuğuna doğru süzülürken, Riley kaygılı görünüyordu. "Bu ışıklar son birkaç dakikadır yanıp sönüyor."

"Dört hücre değiştirmem gerekiyordu," dedi savunmaya geçerek. "Biraz zaman alıyor."

"O kadar da değil. Bu ışıklar ne?"

Rosie konsola baktı ve telaşla, "Düşük frekans sensörü. Arkamızda hareket eden bir kütleyi algılıyor," dedi.

Rosie'nin keyfi tamamen kaçtı. "Emin misin? Bir göktaşı ya da uzay atığı olabilir mi?"

Rosie seyir portunu sensör taramasına çevirdi.

Riley ekrana ve sensörün yakaladığı küçük noktaya baktı. "Öngörülebilir bir rotayla ilerliyor. Yuang olmalı. Bize yetişti; çekirdek sürümü ya da benzer başka bir şeyi olmalı. Mars'a vardığımızda hemen arkamızda olacak." Rosie'ye bakarken, yıldızlar miğferinin ön panelinde yansıyordu. "Ne kadar iyi bir pilot olduğunu düşünüyorsun, Rosie?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bu ilk gerçek uçuşum."

"Pekâlâ, elinden gelenin en iyisini yapmak zorundasın çünkü bizi Mars'a ve yere Yuang bize yetişmeden inmemizi sağlayacak bir plan yapacağız."

"Ama onunla konuşmak istemiyor musun?"

"Evet ama kendi şartlarımla konuşmak istiyorum. Onunkilerle değil," dedi Riley. "Yuang'ın gemisinin silahlı olduğundan emin olabilirsin."

"O zaman ne yapacağız?"

"Mars'a iyice yaklaşmamızı bekliyor."

"Neden?"

"Hiperuzayda ateş edemiyor olmasının yanı sıra, Yuang'ı tanıyorsam, diğerlerine ibret olmamızı isteyecektir. Vahşilerin Helios'a kafa tutanlara ne

olduğunu görmeleri için, Anklav'ın gözetleme sisteminin menziline girmemizi tercih edecektir."

Rosie ürperdiğini hissetti. "Sence ne yapacak?"

"Büyük olasılıkla motorlarımıza ateş açacak ve bizi etkisiz hale getirip aracı ona teslim etmeye zorlayacak ya da geminin patlaması riskiyle karşı karşıya bırakacak."

"Emin misin?" diye sordu Rosie.

"Yüzde yüz değil, hayır ama esir alındığım zaman onu tanıma fırsatım oldu, tanımak isteyeceğimden çok daha fazla."

Sesinde Rosie'yi, "Hepsi bu kadar değil, değil mi?" diye sormaya iten bir şey vardı.

Riley tereddüt etti. "Hayır. Essie hâlâ hayattaysa onu yem olarak kullanması mümkün."

Rosie göğsü sıkışıyormuş gibi hissediyordu. "Ama pes edersek, o zaman hepimizi ele geçirecek," dedi.

Riley başını ağır ağır salladı ve birden bütün taşlar yerine oturmaya başladı. Eğer vazgeçerlerse laboratuvarlardaki insanlara yardım etme ve Helios'u ifşa etme umutlarını tamamen kaybederlerdi. Halasının fedakârlığı boşa giderdi.

"Essie hala bunu istemez," dedi titrek bir sesle.

"Evet. İstemez."

Rosie göğsünde yükselen bir panik dalgasıyla konsola baktı.

"Rosie." Riley'nin sesi sakin ve durgundu. "Yavaşla. Fazla havamız kalmadı."

Rosie hızlı nefes almaya başladığını fark etti ve nefesini yavaşlatmaya çalıştı. "Bir fikrin var mı?"

"Henüz yok."

Rosie kendini zorladı ama halasından vazgeçme kısmını bir türlü aşamıyordu.

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Ta ki Riley onu tutup kendine çevirene kadar. "Pekâlâ. Birinci seçenek, geminin acil durum kaçış aracı var mı?"

"Bir tane," diye yanıtladı Rosie. "Ama bütün enerjisini sürüme yönlendirdim. Hiç enerjisi kalmadı. Onu kullanamayız. Hayatta kalamayız. Atmosfere giriş bizi öldürür."

"Yazık." Riley uçuş konsolunun kumanda düğmelerini inceliyordu.

Rosie’ye döndü. “Tamam, sence bir serbest düşüş sırasında aracı nasıl kontrol edersin?”

“Ne!”

“ilk planımız Mars’a maksimum hızla ulaşıp enerjiyi tüketmek ve geri kalan az miktardaki enerjiyi iniş için kullanmaktı. Ama şimdi gücün bir kısmını korumaya başlasak ne olur?”

“Yavaşlarız ve bize yetişirler.”

Riley başını olumsuz anlamda salladı. “Yuang istese bize çoktan yetişirdi. Oraya ulaşmamızı bekliyor. Sürümü biraz yavaşlatırsak, oraya vardığımızda az miktarda enerjimiz kalmış olur.”

“Ne yapmak için?”

“İticilerimizi yakıp tüketmek için kullanacak ve füzelerin aklını karıştırmak için bir ısı kalkanı yaratacağız. Yuang bize kenetlenemeyecek. Ve bunu doğru zamanda, tam atmosfere çarparken yapmayı başarırsak, atmosfere giriş sırasındaki yanışımız bizi yere inene kadar saklayacaktır.”

Rosie, Riley’nin bunu söylemesinden korkmuştu. “Ama inişi kontrol etmek için yeterli enerjimiz kalmayabilir.”

Riley hiçbir şey demedi. Gerek de yoktu; ısı kalkanının işe yaramaması durumunda zaten öleceklerini ikisi de biliyordu.

“Ama ya babam ve halam? Bunu başaramazsak...”

“Bizimle birlikte günlük de yok olursa, Yuang onları serbest bırakabilir.” Ama bunu söylerken Rosie’ye bakmadı.

“Evet, tabii,” dedi Rosie yumuşak bir sesle.

Riley uzun bir nefes aldı. “Üzgünüm, Rosie, başka seçeneğimiz yok.”

“Evet.” Rosie tuhaf ve kopuk hissediyordu.

“Benimle konuşmaya karşı koyamaması her zaman ihtimal dahilinde,” dedi Riley. “Bizim... ortak bir geçmişimiz var. Büyük olasılıkla mecbur kalmadığı sürece ateş açmayacaktır. Bu da bize zaman kazandırabilir. Ve başarabiliriz. İşte o zaman, yere indiğimiz zaman, seni Yaratılış’a ulaştıracağız. Kolonide yardım edebilecek dostlarım var. Sen saklanırken ben Anklav’da Yuang’ı görmeye gidebilirim. Onu halanı ve babanı serbest bırakmaya ikna edebilirim.”

Tabii, her neyse. Rosie gözlerini yıldızlara dikti. Riley bunu çok kolay bir şeymiş gibi söylüyordu. Rosie de kolay olsun istiyordu. Halasının iyi olmasını, babasının yanında olmasını ve annesinin geri dönmesini. Ama o

bir masaldı, bu ise gerçeğin ta kendisi. Gerçek Helios ve MalX'ti, Pip'in ona ihanet etmesi ve Yuang'ın onları öldürmek için tetikte beklemesi. Ve bütün bunların bir hiç uğruna olmasına asla izin vermeyecekti.

"Bunu başarır ve hayatta kalırsak," dedi, "seninle geleceğim. Helios'u durdurmana yardım etmek istiyorum."

Riley ona uzun bir bakış attı. "Rosie."

"Hayır." Rosie de gözlerini ona dikti. "Annem MaK'ten öldü, arkadaşım öldü, büyük olasılıkla halam da öldü ve eldeki verilere bakılırsa, babam da öyle. Helios sevdiğim herkesi öldürdü. Sen gidip kendini öldürtürken kolonide saklanmaya hiç niyetim yok. Ayrıca, tek başına nasıl yapacaksın?"

"Bir yolunu bulurum."

"Nasıl? Kendini ortaya sürdüğün anda, seni büyük olasılıkla öldürecekler. Benim içeri girmemin bir yolunu bulabilirsek, Yuang seninle meşgulken, ihtiyacımız olan bilgilerin bir kısmına ulaşmaya çalışır ya da en azından Yaratılış'ın kendini imha etmesine engel olabilirim. Kodlar elimizde." Rosie haklı olduğunu biliyordu. Üstüne tuhaf bir pervasızlık çökmüştü. Ölebileceğini biliyordu ama hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu. Sadece rol yapması gerekiyordu.

"Rosie, bu fazla..."

"Tehlikeli mi? Riley, onca insanın ölmesine izin veremeyiz. Bilgisayarlarla aram iyidir, son iki yıldır sınıfımın en iyisiyim, içeri girebilirim. İmhayı durdurabilirim ve hatta belki de laboratuvar dosyalarına kod anahtarı olmadan ulaşmanın bir yolunu bile bulabilirim."

"Yakalanırsan ne olacak?"

"O zaman sanırım ben de ailemin geri kalanına katılırım," dedi Rosie açık açık. "Ama sen bana kodları söylersen ve Anklav'ın planı hakkında fikir verirsen, belki de yakalanmam." Riley'nin bakışlarına aynı inatla karşılık verdi. "Başka kimin var, Riley?"

Riley'nin çenesi kasıldı. Cevap hiç kimseydi ve Rosie bunu Riley'nin de bildiğini görebiliyordu.

Riley ağır hareketlerle kız kardeşinin günlüğünü cebinden çıkardı.

"Nasıl aktive edeceğimi bilmiyorum," dedi Rosie.

Riley şifreyi tuşladı. "Anklav'ın planı bende yok ama kabaca bir fikir verebilirim. Biraz biliyorum." Rosie günlüğü alıp kodları tararken onu

izledi. İmhayı etkisiz hale getirme sekansı da dahil sekiz taneydiler. Rosie onları ezberleyebileceğini düşündü.

“Kolonide bir başkasını bulursam, anlaşmamız geçersiz olur,” dedi. “Orada dostlarım var.”

“Tamam,” dedi Rosie ama gerçekten Riley kimi kandırmaya çalışıyordu? Bu işte yalnızdılar. Rosie nasıl bir işe girdiğinden emin olamadığı için bir an duraksadı, sonra gemiyi hazırlamaya ve kod sekanslarını içinden tekrarlamaya başladı.

Bölüm 24

Pip, oturduğu yerde parmaklarını dizine vurarak Essie'yi izliyordu . İlk kez yeryüzünde olmayı diledi. Burada aklım başına toplayıp düşünemiyordu.

Yuang aklını karıştırmıştı. Bazen ondan hoşnut olduğunu düşünüyor ama sonra ondan nefret ettiğinden emin oluyordu. Artık onu anlayamıyordu sanki.

Pip küçük bir çocuk, Yuang sadece bir asistanken, ona karşı nazik davranırdı. Onu sık sık ziyaret eder ve MalX öncesi, Erime ve Dünya'nın suyla kaplanmasından önceki zamanlar hakkında hikâyeler anlatırdı. Bazen çikolata getirirdi. Ama bir gün gelmeyi kesmişti ve sonra Pip onu iki yıl boyunca görmemişti. Tekrar gördüğünde farklı biriydi.

Sonrasında Helios, Pip'i yeryüzüne Vahşilerle birlikte yaşamaya göndermişti. Temiz ve kuru Kuşatılmış Bölge'den, nehir kıyısındaki pis kokulu barakalara gitmek, Pip için şok etkisi yaratmıştı. Pip o ilk yolculuğu hatırlamaktan hiç hoşlanmıyordu. Sıska, açık kahverengi tenli, rutubetli ve böceklerin üşüştüğü nehrin kendisinden daha pis kokan bir grup insanla yalnız kalmış bir oğlandı. Onu orada MalX kapıp ölmeye terk edecekler diye ödü kopmuştu. Yuang sürekli olarak onları geri dönmesine izin vermeleri için ikna etmeye çalıştığını söylemişti ama Pip şimdi gerçekten deneyip denemediğini merak ediyordu.

Essie yatakta kıpırdanarak bir şey mırıldandı.

Pip yakınlarda goril var mı diye kapıyı kontrol ettikten sonra Essie'nin üstüne eğilip kapalı gözkapaklarına baktı. Essie'nin gözleri bir anda açıldı.

Gözlerini kısarak ona baktı. "Pip?" Sesi çatlak bir fısıltıdan farksızdı.

Pip ne yapacağını bilemedi. Sadece baktı.

"Neye bakıyorsun?" Essie yüzünü buruşturarak hareket etmeye çalıştı. "Hey, neler oluyor?" Sesi daha güçlü çıkmış ve kemerlerden kurtulmak için kıvranmaya başlamıştı.

"Şişşt!" Pip koridoru kontrol ettikten sonra kapıyı kilitledi. Ne yapması gerektiğini bilemeyerek Essie'nin yatağının yanında durdu. Yuang'ı çağırmalıydı.

"Çöz beni."

"Yapamam."

Essie iç geçirdi. “Rosie nerede?”

“Riley’yle birlikte gittiler.”

Bunu duymak onu biraz rahatlatmış gibiydi. “Ben neredeyim?”

Pip ona Rosie ve Riley’nin gerçekten kaçamadıklarım, Yuang’ın planları olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu ama söylemedi.

“Yuang’ın gemisi *Kozmik Denizci*’desin.” Essie’nin yan tarafındaki, beyaz bantla kapatılmış yaraya baktı. “Acıyor mu?”

“Bana bir silah ver, acıyıp acımadığını göstereyim. Nereye gidiyoruz? Mars’a mı?”

“Evet.”

Essie gözlerini yumdu ve Pip’e tekrar uykuya daldığını düşündürecek kadar uzun bir süre boyunca geri açmadı. Ama dalmamıştı.

“Pipetkafalı.” Gözlerini açtı. Beyazları, yaptığı onca iğneden sonra bile donuktu.

“Bana böyle seslenme.”

“Ama öylesin. Bizi arkadan bıçaklayan küçük pisliğin tekisin. Ne zamandır Yuang için çalışıyorsun?”

“Onun için çalışmıyorum.”

“Evet, tabii.” Essie hafifçe öksürdü. “Kendine bunu söyleyip durabilirsin, işini kolaylaştırıyorsa.”

“Hiçbir zaman kolay olmadı,” diye mırıldandı Pip.

“Ne?” Essie dönmeyi denedi ama göğsündeki kemerler engel oldu.

“Hiç.”

“Dinle Pipetkafalı, pis kokulu küçük bir Vahşi olabilirsin ama işlerin bu kadar kötüye gitmesini planladığım sanmıyorum, yanılıyor muyum?”

Pip cevap vermedi. Essie’nin ne yaptığını biliyordu. Anklav’da dersler almışlardı. Onlara yakalanacak olurlarsa ne yapmaları gerektiği öğretilmişti. *Düşmanla arkadaşlık kur.* Rosie’nin halasının yaptığı da tam olarak buydu. Bunu Elit’te öğrenmiş olmalıydı. Ama Pip onu düşman olarak göremiyordu. O Rosie’nin halasıydı. Ölmesi olası Rosie’nin. Yuang bunu gerçekten yapar mıydı? Bazen şimdiki Yuang’ı çocukluğundan hatırladığı Yuang’la bağdaştırmak o kadar zor oluyordu ki.

“Ne kadar öndeler?”

“Ne?” Pip aklını işine vermeye çalışarak kaşlarını çattı. Essie’yi izliyor olması gerekiyordu.

“Rosie ve Riley bizden ne kadar önde?”

“Bilmiyorum,” diye yalan söyledi.

“Pipetkafalı, seni görebileceğim bir yere geç.” Pip kıpırdamayınca Essie iç geçirdi. “Ne yapabilirim ki? Seni konuşarak öldürecek miyim?”

Pip isteksiz bir tavırla Essie’nin onu görebileceği tarafa kaydı. Essie berbat görünüyordu. Ama konuşabildiğine göre, Pip’in yaptıkları işe yaramış olmalıydı.

“Biliyorsun, Rosie senden hoşlanmıştı, Pip. Dostu olduğunu sanmıştı.”

“Onun hatası,” dedi Pip.

“Suçlu hissettiğin için öyle olduğuna inanmak istiyorsun. Ona nasıl baktığını gördüm.” Essie yüzünü buruşturdu ve canı yanıyormuş gibi, kısa bir süre, gözlerini kapalı tuttu. Pip ona bir iğne daha yapsam mı diye düşünürken tekrar gözlerini açtı. “Ne olacak sanıyorsun? Beni serbest bırakacaklarına gerçekten inanıyor musun? Beni Senato’ya teslim edemezler, değil mi? Burada bağlı da tutamazlar.”

Pip omuz silkti. Yuang’ın ne yapmayı planladığından emin değildi. Ama olsa bile, bu konuda ne yapabilirdi ki?

“Bildiğin bir şey var, değil mi, Pipetkafalı?”

“Hayır.”

“Yalancı. Yüzünden okunuyor. Nedir? Rosie’yle ilgili mi?”

Pip sessiz kalınca Essie’nin yorgun yüzünde tiksinti dolu bir bakış belirdi. “Demek bir şey yapmayacaksın. Vurulmamız ya da daha kötüsü için hepimizi ortada bırakacaksın. Lanet olası Vahşiler.” Essie kafasını diğer tarafa çevirdi.

“Pekâlâ ne yapmam gerekiyor?” diye sordu Pip.

“Bilmiyorum, Pipetkafalı” dedi Essie, yenilgiyi kabul etmiş gibi. “Canın ne isterse onu yap. Kendi kıçını kurtar. En iyi yaptığın şey bu.”

Pip öfkeyle kafasını çevirdi. Odanın içinde dolaşmaya başladı. Essie hayatta kalmak için neler yapmak zorunda kaldığını biliyor muydu? Kendi kıçını kollamasa, yıllar önce ölmüştü.

“Aynen öyle,” dedi Essie alaycı bir sesle. “Sen sadece kendin için endişelen. Anklav’da ölecek insanları düşünme bile. Onlar için endişelenme.”

Pip yatağın yanına geri döndü. “Ne demek istiyorsun?”

Essie ona gözlerini kısarak baktı ve sonra yüzünden eğlenir gibi bir ışıltı geçti. “Bilmiyorsun, değil mi?”

“Neyi bilmiyorum?”

Essie alçak sesle, boğuk bir kahkaha attı. “Ne planladığını. Yuang’ın. Günlüğü Riley’den alıp onu durdursa bile, o yeri imha edecek.”

“Ne?” Pip kötü bir hisse kapılmaya başlıyordu.

“Zavallı küçük Pipetkafalı. Helios oradan herhangi bir bilgi sızması riskini alır mı sanıyorsun? İhtiyaç duyduğu şeyi aldıktan sonra bütün tanıklarla birlikte orayı ortadan kaldıracak.”

Pip aynı anda hem ısındığını hem de üşüdüğünü hissetti. Yuang Anklav’ı yok mu edecekti? “Yalan söylüyorsun,” dedi.

“Evet, emin ol yalan söylüyorum.” Sesi iğneleyiciydi. “Çünkü eski dostun Yuang sana asla yalan söylemez, değil mi?”

Pip yatağın kenarını öyle bir sıktı ki ellerinin boğumları bembeyaz kesildi. Essie’nin söylediklerinin büyük olasılıkla doğru olduğunu biliyordu. İç sesi ona görmemek için çaba harcadığı gerçeği fısıldıyordu.

“Seni çözsem bile, onu durduramazsın,” dedi. “Bu gemide yüzden fazla goril, bir de mürettebat var. Daha köprüye yaklaşamadan seni yakalarlar ve sonra silahlara ulaşman gerekir ve...” Pip durdu. Gereğinden fazlasını söylediğini fark etti. Essie onu bilerek kızdırmıştı.

“Silahlar mı?” dedi Essie bakışlarıyla onu tartarak. “Neden silahları ateşlemeye ihtiyaç duysunlar ki? Onları hedef aldı, değil mi?”

Pip arkasını döndü ve elini rastalarının arasında dolaştırdı. Onu delirtmesine neden izin vermişti sanki?

“Pipet kafalı! Bana bak! Yuang onlara yetişti. Onlara ateş açacak, değil mi?”

Pip uzun bir nefes bıraktı. “Sadece durmazlarsa.”

“Ve Rosie’yi durmaya zorlamak için beni kullanmayı planlıyordu.”

Pip cevap veremedi. Ama zaten gerek yoktu.

“Demek,” dedi, “Rosie ve Riley’yi vazgeçirmem için beni minik parçalara ayırmakla tehdit ediyor. Ya Adam, Rosie’nin babası? Ondan haberin var mı?”

“Hayır.”

Essie bir an sessiz kalınca Pip önce yarasının acıyıp acımadığını, sonra da bunu neden önemsediğini merak etti. Ama o bir şey diyemeden, Essie alçak sesle konuştu. “Hiç birini öldürdün mü, Pip?”

Pip kollarını göğsünde kavuşturarak kısmen ona döndü. Bir keresinde çok yaklaşmıştı ama hatırlamak istemiyordu. Karnı açtı ve çocuk onunla defalarca alay etmişti.

Cevap gelmeyince Essie, “Öldürdüğünü sanmıyorum,” diye devam etti. “Ve tetiği çekenin ya da düğmeye basanın sen olmayacağını düşünüyorsan bile, olmasına göz yummak da aynı şeydir. İnsanı değiştirir, Pip. Sen o insan olmak istiyor musun?”

Pip yere bakarken Essie’nin gözlerini üstünde hissedebiliyordu. Revir çok sessizdi. Tek ses geminin yıldızlar arasında yol alırken çıkardığı kesintisiz homurtuydu. Pip çocuğun karanlıkta ona bakan gözlerinin beyazlarını hatırladı. Ay ışığında bıçağın nasıl parladığını ve nehrin leş gibi kokusunu. Rosie’nin öfkeli ve suçlayıcı bakışlarım düşündü.

Pip uzun bir nefes aldı ama kıpırdamadı. Rosie'nin halasını serbest bırakırsa, Yuang ona ne yapardı?

Bölüm 25

Rosie'nin tulumunun içindeki hava gittikçe inceliyordu.

Artık üçüncü tulumdaki son nefes maskesine geçmişlerdi ve Rosie fazla derin solumamak için çaba harcıyordu. Her şey plana uygun giderse atmosfere girerken ve serbest düşüş sırasında sağ kalma şansları en az yüzde kırktı. İşler kötü giderse, hayatta kalma şansları teneke bir kutu içinde güneşe tam gaz dalmakla aynı seviyede olacaktı.

Rosie dikkatini aracı düz tutmaya ve Mars'a ulaştıkları zaman gerçekten büyük kayalara çarpmamaya odaklamaya çalışıyordu.

"Rosie, yaklaştığımız zaman arka tarafa yakıt hücre bölmesine gitmene ihtiyacım olacak." Aygıttan Riley'nin duygusuz sesinin yanı sıra miğferinin içine hava salan nefes maskesinin hışırtısı duyuluyordu.

"Ne kadar yaklaşınca?"

"Atmosferi görecek kadar."

Rosie hızlı bir nefes aldı. Köprüye dönmek için çok az zamanı kalacaktı.

Navigasyon kontrol düğmelerinin ayarlarını yeniledi. "Düzensizleştirmek için, hücrelerin yerlerini değiştirmemi mi istiyorsun?"

Riley başını eğdi. "Basıncı iticileri yakacak kadar artırmamız gerekiyor."

Kendimizi havaya uçurmadan, diye düşündü Rosie. Ya da Yuang'ın füzelerine hedef olmadan.

Pip'in Yuang gibi biriyle çalışmasını anlayamıyordu. Neler olduğunu bile bile, nasıl çalışabiliyordu? Yoksa gerçekten Helios'un doğru olanı yaptığını mı düşünüyordu?

Birden Riley boğuk bir ses çıkardı. Karşısındaki seyir ekranına dikkatle bakıyordu.

"Ne?"

"Yuang bize ulaşmaya çalışıyor."

Rosie'nin içi hopladı.

"Holo projektöre yansıtabilir misin?" diye sordu Riley.

"Evet."

"Yansıt."

Rosie dokunmatik tuşlara bastı ve Bay Yuang'ın yeşilimsi görüntüsü aralarındaki konsolda belirdi. Rosie'yi görünce gülümsedi.

Rosie hızlanan nabzını yavaşlatmaya çalıştı. Arkasında siyahi bir kadının kumanda ettiği süper ileri teknoloji görüntülü bir köprü vardı. Rosie aptal gibi halasını ya da sırf hâlâ hayatta olduğunu kanıtlamak için Pip'i görmeyi beklemişti.

"Yuang," dedi Riley.

"Simon Shore," diye yanıtladı Yuang. "Seni tekrar görmek ne güzel. Hayatta kalma konusunda her zaman yetenekliydin."

"Selefine teşekkür borçlu olduğumu sanmıyorum."

Yuang kaşlarını çattı. "İnan bana, Simon, söz hakkım olsaydı sana o şekilde işkence etmelerine izin vermezdim."

Riley'nin nefesi hızlanınca Rosie telaşla ona baktı. "Söylemesi kolay," dedi Riley. "Ne istiyorsun, Yuang?"

"Herkes ne ister? Konforlu bir yer, korkunun son bulması ama bunların konumuzla ilgisi yok. Asıl soru şu, Simon." Riley'nin gerçek adını özellikle vurgulamıştı. "Amacına ulaşmak için bu genç kadını öldürmeye razı mısın?"

Riley duraksadı ve Rosie'ye baktı. "Planın bu mu? Bizi vurmak ve ölmek ile teslim olmak arasında bir seçim yapmaya zorlamak."

"Sana kalmış, Simon," dedi Yuang. "Benim kontrolümden çıktı."

"Suçu üstünden atıyorsun demek," dedi Riley, tekrar Yuang'a bakarak. "Eskiden daha iyi bir adamdın."

"Olaylar değişir, zaman değişir. Şu anda çok fazla şey risk altında, Simon."

"Ama silahın üstündeki benim değil, senin elin. Ayrıca, hiçbir şey kesin değildir. Sanırım bir zamanlar ünlü bir adam böyle demişti."

"Ünlü ve ölü," diye yanıtladı Yuang.

"Essie nerede?"

"Şimdilik hayatta ama dediğin gibi, hiçbir şey kesin değil. Güvenliğini sen sağlayabilirsin."

"Peki ya diğerleri? Anklav'daki canlar? Onların güvenliğini kim sağlayacak?"

"İstersen, sen sağlayabilirsin." Yuang duraksadı. "Ne diyorsun, Bayan Black? Ona güveniyor musun?"

"Sana güvendiğimden daha fazla," dedi Rosie.

Yuang gülümsedi. “Oysa hakkında ne kadar az şey biliyorsun. Amacı uğruna ne çok insanı feda ettiğini.”

“Bana ulaşmak için tuzağa düşürdüğün insanlar demek istiyorsun,” dedi Riley.

“Teslim olarak onları kurtarabilirdin.”

“Şimdi olduğu gibi mi?” Riley’nin sesi şüpheciydi.

“Rosie ve halasının beni sana yönlendirmelerine izin verdin,” dedi Yuang. “Neden daha fazla insan zarar görmeden, yol yakınken dönmüyorsun?”

Demek Orbitcorp’ta onu gördüğü zaman Rosie’nin gitmesine bu yüzden izin vermişti. Rosie göz kırpışım hatırladı ve adamın soğuk gülümsemesine kızgın bir bakışla karşılık verdi. Riley, Yuang’la konuşmayı sürdürdü; geçmişle ilgili bir şeyler söylemeye devam ediyor ve daha büyük bir iyilikten bahsediyordu. Sonra Rosie’ye dönmeden bir parmağını hafifçe konsola vurdu.

Sinyalin yanıp söndüğünü görünce Rosie’nin kalbi duracak gibi oldu. Mars çok yakındı. Yarı kopuk bir kefen gibi tutunan, insan yapımı atmosferiyle yamalı küresel biçimini artık görebiliyordu. Rosie köprünün kapısına dek geri geri süzüldükten sonra dönüp kendini kapı çerçevesinden dışarı itti ve kapıya doğru yöneldi. Hücreleri değiştirmek için üç dakikası vardı ve ona yirmi dakika sürmüş gibi geldi. Hücre bölmelerinden o kadar ağır süzülmüştü ki köprüye geri döndüğünde sıkmaktan dişleri yassılaşmış gibi hissediyordu.

Riley ve Yuang konuşmaya devam ediyorlardı ama sesleri sertleşmişti. Rosie pilot koltuğuna yerleşirken bir şok yaşadı. Pip, Yuang’ın yanında duruyordu. Rosie yüzünün sadece bir tarafını görebiliyordu. Gergin, neredeyse korkmuş görünüyordu. Rosie, Pip’in onu görebildiğini sanmıyordu; en azından göremiyormuş gibi davranıyordu. Yuang konuşuyordu ve Rosie neler kaçırdığını anlamak için kulak kesildi.

“Ona yardım edebilirsin, Riley. Teslim olursan konuşabiliriz. Beni ateş açmaya mecbur etme.”

Riley buruk bir kahkaha attı. “Essie’yi alt etmenin düşündüğünüz kadar kolay olacağını sanmam. Gergin görünüyorsun, Yuang.”

“Ve sen zaman kazanmaya çalışıyorsun.” Yuang gülümsedi. “Yine de senden bir adım öndeyim, Simon. Gidecek bir yeri yok ve onu yakaladığım

zaman ne yapacağımı biliyorsun. Bu gemi sonsuz değil. Essie senin için yeterince şeye katlanmadı mı?”

Rosie’nin kalbi yerinden oynadı. Essie hala ellerinden kurtulmuş muydu yoksa?

Riley konuşmaya ve Yuang’ın dikkatini üstünde tutmaya devam ediyordu. “Bu oyundan zevk alıyorsun, değil mi?”

“Hayat bir oyun, kardeşim,” diye yanıtladı Yuang.

“Ve parçalar kadere göre yerlerine oturuyor, değil mi? Elimde Senato ya da haber kanallarına gitmeye hazır laboratuvar sonucu olmadığını nereden biliyorsun? Kutuda başka ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Belki de bana bir şey olması ihtimaline karşılık birine bilgi akışını sağlaması için gerekli talimatı bırakmışımdır.”

Yuang gülümsedi ama Rosie gözlerine yansıyan gerilimi görebiliyordu. “İyi bir blöf, Shore ama kız kardeşin hâlâ duruyor. Onu bulabilirim.”

“Hayır, bulamazsın. Kız kardeşim Helios’un bile elini uzatamayacağı bir yerde.”

“Hiçbir şey elimizi uzatamayacağımız kadar uzak olamaz.”

Riley bozulur gibi oldu ama şaşırmamıştı. “Bakıyorum da tam bir Helios klonuna dönüşmüşsün. Pekâlâ, sanırım sonraki hayatta görüşürüz dışında söyleyecek başka bir şey kalmadı.” Bir şalteri kaldırdı ve hologram gözden kayboldu.

Rosie’ye döndü. “Hazır mısın?”

“Hayır.” Rosie titreyen ellerini aracın kumanda düğmelerinin üstüne koydu, sonra emniyet kemerlerinin sıkıca bağlı olup olmadığım kontrol etti ve iticilerin numarasını tuşladı.

Kabinin içi boğuk bir vınlamayla dolarken, gemi ileri doğru atıldı. Mars bir anda korkutucu bir hızla üstlerine gelmeye başladı. Dondurucu soğuğa rağmen Rosie’nin miğferinin bant kısmında ter birikmeye başlamıştı ve nefes alıp almadığını bile bilmiyordu. Sonra konsolda ışıklar göz kırpmaya başladı ve Rosie silah kilidi uyarısının yanıp söndüğünü gördü. Kabinde bir alarm sesi çınlamaya başladı. Yuang ateş açacaktı. Rosie aracın kumanda kolunu sımsıkı tutarak Riley’ye baktı. Yüzü kararlı ve sert, gözleri ışıl ışıldı.

Riley, siren sesinde kendini duyurmak için, “Şimdi, Rosie!” diye bağırdı.

Rosie sağ kumanda kolunu bırakıp motor gücünü ters çeviren düğmeye bastı.

Güç onu koltuğuna yapıştırınca kısa ve şaşkın bir çığlık kopardı. Gürültülü bir kükremenin ardından araç öyle bir sarsıldı ki kumanda kolları az kalsın kontrolünden çıkacaktı. Birden araç sola sert bir dönüş yaptı. Gürültü ve kaosun ardından kabinin içi parlak bir ışıkla bembeyaz oldu ve Rosie yanlarından hızla geçen bir füzeye bakakaldı. Iskalamıştı. Yuang ıskalamıştı. Isı kalkanı işe yaramış olmalıydı. Rosie'nin içi zafer hissiyle soldu ve sırıtarak Riley'ye döndü ve sonra Mars'ın atmosferine çarptılar.

Gezegenin yerçekimi devreye girerken, araç gıcırdayarak sarsıldı.

“Sıkı tutun!” Riley'nin sesi boğuk bir haykırıştı. Rosie kumanda kollarını sımsıkı kavradı. Titreşim vücudunda nöbet geçiriyormuş gibi bir etki yaratıyordu. Kaskının içindeki hava azalmış, başı dönmeye başlamıştı. Bir yerlerden tuhaf bir sürtünme sesi geliyordu. Konsolun her yerinde ışıklar yanıp dönüyordu ve atmosfere girişlerinin neden olduğu kuvvet onu koltuğuna bastırıyordu. Gezegenin kabuğuna doğru hızla düşerken, Rosie'nin seyir portundan görebildiği tek şey gri bir şerit oldu.

Giriş açıları tamamen yanlıştı. Parçalanıyorlardı.

Kaskındaki ses aygıtından Riley'nin titrek ve hışırtılı sesi geldi. “Açı. Rosie, açıyı değiştir.”

“Biliyorum!” diye bağırdı. Riley onu aptal mı sanıyordu? Kollara asıldı. Çamura saplanmış bir fili çekmekten farksızdı. ”Bana yardım et.”

Riley elini koltuğundaki yardımcı pilotun kumanda kollarını konsoldan çıkaran düğmeye vurdu. Hiçbir şey olmadı. Küfür ederek tekrar tekrar bastı ama kumanda kolları çıkmak bilmiyordu. ”Kahretsin.”

Rosie gittikçe artan paniğini yatıştırmaya çalıştı. Gemi şiddetle sarsılıyordu ve kumanda kollarının titreşimi, kollarındaki kemikleri gevşetir gibiydi. Riley'nin yardımına ihtiyacı vardı. “Manueli kullan,” diye haykırdı. “Onları dışarı çek.” Dirseğiyle konsolun ortasındaki levyeyi işaret etmeye çalıştı. Riley anladı ve o tarafa doğru uzandı. Ama koltuğunun kemeri onu yerine kilitlemişti. Yetişemiyordu. Sensörler ikinci pilot olarak yerine sımsıkı bağlı kaldığı sürece daha güvenli olacağına karar vermiş olmalıydılar. Riley tereddüt etmedi. Gürültüyle homurdanarak kemerini çözdü ve koltuğuna bir eliyle tutunarak diğer eliyle kumandanın açılma koluna uzandı. Aracın yoğun sarsıntısının onu duvara savurması an meselesiydi ama kararlı bir ifadeyle sımsıkı tutunarak kolu çekti.

Bir anda koltuğunun iki yanından bir çift ekstra kumanda kolu yükseldi. Riley o kolları sımsıkı tutarak var gücüyle geri çekti.

Az kalsın çok geç olacaktı.

Rosie dış kabuğun basınçla bükülmeye başladığını duydu ve sonra aracın burnu ağır ağır dönüp düzelince sarsıntı yatıştı. Başarmışlardı. Riley gemiyi hizada tutmasına yardım etmek için kollara sımsıkı asılırken ona zafer kazanmış gibi baktı. Rosie içi sevinçle dolarak sırıttı. Ama sonra atmosferden dışarı fırlarken seyir ekranını gördü.

Her şey sanki bir anda olup bitmişti.

Bir alarm ötmeye ve çarpışma ışıkları hızla yanıp sönmeye başladı. Gördüğü şeyin kızıl bir kayanın yüzeyi olduğunu idrak edince Rosie'nin içi korkuyla doldu.

Çığlık atacak vakti bile olmadı, içgüdüsel olarak aracın burnunu düzeltmeye çalıştı ama çok geçti.

Gemi kayaya kırk beş dakikalık bir açıyla bindirdi. Rosie göz ucuyla Riley'nin koltuğundan fırladığını gördü. Riley konsola çarpıp arkaya savrulurken, Rosie emniyet kemeri sayesinde koltuğuna bağlı kaldı ama çarpmanın gücüyle boynu öne doğru fırladı ve takviyeli atkıların göğüs kafesini sıkıştırmasıyla nefesi kesilir gibi oldu.

Kabinin içi yırtılan metal sesiyle doldu. Dış kabuk yırtılıp açılırken, seyir camında kocaman bir çatlak oluştu.

Mıcırların üstünde sekerken ve taşlar dört bir yana sıçrarken Rosie kontrolü kaybetmemek için umutsuzca çaba harcıyordu. Sonra birden kaya son buldu ve havadan başka bir şey görünmez oldu.

Araç bir saniye boyunca yerçekiminden bağımsız şekilde havada kaldı. Sonra alçaldı ve derin bir kanyona doğru hızla düşmeye başladı.

Rosie dipte gümüş rengi bir su ışıltısı ve hızla sütüne doğru gelen yeşil lekeler gördü. İçeri kay! Beyni avaz avaz haykırıyordu. Acil iniş kayma kanatlarını açmak için kumanda düğmelerine bastı ama hiçbir şey olmadı. Dış kabuk parçalanırken, onlar da kopmuş olmalıydılar. Sonra motor sustu. Bir an kendi hırıltılı nefesinden ve hızla geçen havanın ıslığından başka hiç ses kalmadı. Hızla nehre doğru dalarlarken Rosie korku ve şaşkınlıktan donakalmış bir halde sadece baktı. Gördüğü son şey hızla çarptığı konsol olacaktı.

Bölüm 26

Rosie gözünü açığa çıkmış teller ve tavandan sarkan panellere açtı. Koltuğuna hâlâ bağlıydı ama koltuğun kendisi yerinden sökülmüştü ve Rosie artık köprünün zeminindeydi.

Kaskı başındaydı ama yüzünü kapatan levha yoktu, Rosie cılız ve soğuk Mars havasını soluyordu. Mucize eseri, kaskı hâlâ aktif durumdaydı. Rosie göz ucuyla yanıp sönerek nefes maskesinin boşaldığını haber veren kırmızı ışığı gördü. Yavaş hareketlerle eldivenlerini çıkarıp kaskını açtı. Her yeri acıyordu. Elinden bıraktığı kask gürültüyle yere düşerken başı zonkluyordu ve ağzında kan tadı vardı. Kendini çelikten kollar tarafından sıkılıyor gibi hissediyordu. Yüzünün derisi gerilmişti. Yüzünün yara aldığı yerlerde minik kesikler canını acıtıyordu ama kırığı olduğunu sanmıyordu. Koltuğun emniyet kemerleri hayatını kurtarmıştı.

Bir saniye kadar sadece nefes alarak yattı ve sonra Mars havasının oksijen açısından Dünya’nınki kadar zengin olmadığım hatırladı, insan sersemlik baş gösterip arkasından ağır bir ölüm gelmeden önce, kırk beş dakika kadar dayanabilirdi. Rosie emniyet kemerlerini çözmek için uğraşmaya başladı. Kemerleri fırlattığı gibi, sendeleyerek ayağa kalktı. Daha aynı anda bir baş dönmesiyle ellerinin ve dizlerinin üstüne çöküp öğürmeye başladı. Başını öne eğdi ve ışık noktacıklarıyla birlikte kısma dürtüsü de kaybolana dek gözlerini kapalı tuttu. Dayanabilir hale gelince başını kaldırdı.

Köprü bir borular ve paramparça olmuş ekipmanlar mezarlığına dönmüş, sistem tamamen ölmüştü. Işık yoktu, soğuk hava ensesini okşuyordu ve dışarıdan akan su sesi geliyordu. Seyir penceresi artık yoktu ve Rosie delikten bir kaya yüzeyi, birbirine dolanmış sarmaşıklar ve çok uzakta bulutla kaplı mavi bir gökyüzü görebiliyordu. Delikten gelen cılız ışık tek aydınlık kaynağıydı.

Rosie sürünerek kapının yanındaki duvarın alt kısmındaki dolaba gitti. Daha şimdiden düşen oksijenin etkisini hissedebiliyordu. Bir yarış koşmuş gibiydi; ciğerlerini havayla doldurmaya çalışıyordu ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın yetmiyordu. Ne kadar zamandır baygın yattığını merak etti. Kapıyı koparırcasına açıp etrafı, dolabın içini karıştırdı ve aradığı şeyi bulana dek

eline geçen tel ve bantları dışarı fırlattı. Kapağı yırtarak açıp nefes maskesini çıkardı. Maskeyi burnuna takıp ince hortumu ve ayarlama aygıtını kulağının üstüne tutturdu. Uzun bir nefes alınca maske hava bileşiminde değişiklik yapmak için nefesinin ve vücudunun elektrik enerjisini kullanarak devreye girdi. Burun kanallarından ciğerlerine oksijen doldu. Zihni açıldı ve kendini daha iyi hissetmeye başladı.

Bir nefes maskesi daha çıkarıp cebine koydu. Sonra etrafta Riley'yi aradı. Çarpma anında savrulduğunu hatırladı.

"Riley?" diye seslendi. Yanıt yoktu. Bulabileceklerinden korkarak köprünün geminin içine açılan kapısından geçti.

Yoluna enkaz parçaları saçılmıştı ve gemi kısmen yana yatık durduğu için ayaklarının altındaki zemin nehre doğru eğim kazanmıştı. Rosie suyun ne kadar derin olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

Geminin gövdesinin karanlığında görmek zordu ama Rosie Riley'yi sonunda uyku odalarına inen basamakların dibinde buldu. Bir bacağı korkuluklara asılı halde yüzüstü yatıyordu ve sağ kolu olmayacak bir açıyla bükülmüştü. Kıpırdamıyordu. Rosie titreyen bacaklarla basamakları indi. Yaşıyor muydu acaba? Kaskının tokasını çekiştirmeye başladı ama yerinden bile kıpırdatamadı. Panik halde bileğinden nabzını yokladı ve parmağının altında minik bir zonklama hissetti. Cılız da olsa atıyordu.

Rosie kaskı çıkarmasına yardım edecek bir şey bulmak için karanlık güverteyi taradı. Eğri büğrü, metalik bir parça buldu ve kaskın tokasına olabildiğince sert şekilde vurdu. Metalin keskin kenarları parmaklarını kesti ama toka açılmıştı. Kaskı büyük bir dikkatle çıkardı.

Riley çok solgundu ve gözleri kapalıydı ama nefes alıyordu. Rosie nefes maskesini taktı ve loş ışıkta kan var mı diye vücudunu taradı. Riley'nin bacağı kesilmiş, tulumunun dışına kan sızmıştı ama kurumuş gibi görünüyordu. Belki de sadece sıyrılmıştı. Ancak kolu kırılmışa benziyordu.

Rosie ne yapacağından emin değildi. Onu kıpırdatmayı denemeli miydi? Ya iç kanama geçiriyorsa? Kulağının dibine eğildi. "Riley?" dedi çekinerek. "Beni duyabiliyor musun?"

Ama Riley kendinde değildi. Rosie çarpılmış kolundan uzak durmaya özen göstererek yan tarafına geçti ve onu sırtüstü çevirmeye çalıştı ama çok ağırdı. Vazgeçti ve koltuğundan fırlayan köpük parçalarım altına itip en azından başını yerden kaldırmakla yetindi. Sonra eğrilmiş bir yük konteynerine yaslanıp oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Mide bulantısı geri dönmüştü. Hava gittikçe soğuyordu ve kararmasına az kalmıştı. Kalkıp biraz su bulması ve dışarıyı kontrol etmesi gerektiğini biliyordu ama vücudu kurşundan yapılmış gibiydi. Gözlerini bir dakikalığına da olsa kapatmaya ihtiyacı vardı. Mide bulantısı geçene kadar.

***

Uyandığında hava zifiri karanlıktı ve yerde yatıyordu. Rosie bir şey, herhangi bir şey görmeye çalışarak gözlerini iyice açtı ama zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu. Çok hızlı soluyarak ve ne yöne gideceğini bilemeyerek ayağa kalktı. Neredeydi? Yüzündeki nefes maskesini fark etti ve tam çekip çıkaracakken bir anda her şeyi hatırladı: çarpma, nehir, Mars.

Bir adım attı ve Riley'nin üstüne düştü. Riley inleyince canını daha fazla yakmış olmanın dehşetiyle hızla ayağa fırladı. Hiçbir şey göremiyordu. Çok karanlıktı. Işığa ihtiyacı vardı. Işık ve havaya. Titreyerek basamaklardan köprüye çıktı. Eskiden seyir penceresinin olduğu yerden cılız bir ay ışığı süzülüyordu. Rosie öne doğru hamle yapınca enkaz parçalarından birine takılıp bir sarhoş gibi tökezledi.

Harap haldeki konsolun üstüne eğilip gece göğüne baktı. Mars'ın iki ayı Phobos ve Deimos'tan siyahlığın üstüne loş bir ışık vuruyordu. Onları görmek Rosie'ye iyi geldi. Birkaç dakika durup uzun ve derin nefesler aldı. Paniği yatıştı ve kendini biraz aptal gibi hissetti. Çocukluğundan beri bu kadar korkmamıştı.

Derin ve uzun bir nefes daha aldı; kendini toparlaması gerekiyordu. Yere oturup yıldızlara baktı.

Çok sessizdi. Yeryüzünün aksine vızıldayan sivrisinekler, sesler yoktu ama dışarıda bir yerde bir su akıyordu. Gözlerini bir an için yumdu. Başı fena zonkluyordu ve susamıştı; içme suyu bulsa iyi olacaktı.

Araç kıpırdayan metalin gıcırtılı inlemesiyle çatırdadı. Rosie gözlerini açtı ve ne olduğunu anlamak için hiç kıpırdamadan kulak kesildi. Bir an sonra ses yine duyuldu ve gemi hafif, çok hafif yana yattı ve Rosie dışarıda bir taşın kopup suya düştüğünü duydu.

Ayağa kalktı. Bu kötüydü. Araç soğumaya başlamıştı, metal büzülüyordu. Kayıyorlardı.

Korku Rosie'yi ayıltmıştı. Pilot konsolunun altına daldı ve döküntüleri karıştırmaya başladı. Bir kablo karmaşasının arasından bir ışık çubuğu çekti ve kimyasalların birleşmesi için uçlarını büktü. Çubuk soluk beyaz bir ışıkla parladı. Çubuğu bir eliyle tutarak beceriksiz hareketlerle konsolun üstüne

çıktı, eğimli ekranların üstünden yukarı tırmandı ve kolunu seyir penceresindeki boşluğa kancalayıp dışarı baktı.

Araç bir kanyon duvarındaki bir çatlağa burun üstü sıkışmıştı. Gemi kayaya doğru hafifçe yatmıştı ama görünüşe bakılırsa büyük kısmı suyun içindeydi.

Görünürde gemiden üstüne geçebilecekleri bir kıyı yoktu. Sadece oluklu bir kaya vardı ve yukarıdan karanlık bir şeyler sarkıyordu. Kaya duvarlarındaki uzun çatlaklar içinde tutam tutam ot bitmişti.

Rosie sola döndü ve suyu görmek ve derinliği hakkında bir yargıya varmak için çubuğu yukarı tuttu. Işık geminin biraz uzağında hızla dönerek akan siyah suyu aydınlattı. Kanyon yaklaşık elli metre genişlikteydi. Rosie gri ay ışığında ancak uzak kenarını seçebiliyordu ve sağ tarafta görüş alanından çıkmadan önce nispeten düz bir çizgi halinde devam ettiğini görebildi.

Görebildiği kadarıyla aracın neredeyse yarısı suya gömülmüştü. Daha aşağı kayarsa, akıntıya kapılabilirdi ve çatlağın içinden çekilip gömülmesi an meselesiydi. Gemiden çıkmalıydılar.

Rosie tekrar içeri kaydı ve eskiden pilot koltuğunun durduğu yerin arkasında bir dolabı karıştırmaya başladı. Elde taşınabilir bir jeo-pusula ve bozuk bir kom buldu. Pusulayı denedi. Minik bir ping sesiyle ekran aydınlandı. Çalışıyordu. Rosie rahat bir nefes alarak Mars'ta çalışmasına olanak sağlayacak ayarları bulmak için veritabanını taramaya başladı.

Görebildiği kadarıyla Mars'ın en uzun ve en derin su yolu olan, Marineris Nehri'ne bağlanan bir kola inmişlerdi. Marineris 4000 kilometre uzunluğunda ve yer yer yedi kilometre derinlikte devasa bir kanyon sisteminin arasından kıvrılarak akıyordu. Yaratılış kolonisi nehrin Tharsis Dağları'nın eteklerindeki kollarından birinin yakınına inşa edilmişti. Fakat dağlara ne kadar uzaklıktaydılar? Atmosfere kötü bir açıyla girmeleri onları rota dışına atmıştı. Koloniye birkaç ya da yüz kilometre arası bir mesafede olabilirlerdi.

Rosie pusulanın konumlarını sabitlemesini bekledi. Yaratılış, Mars'ın işler durumda bir toplumu olan tek yerleşim yeriydi. Birleşmiş Yeryüzü Komisyonu Kristaller Gölleri yakınında yeni bir şehir inşa etmeye başlamıştı ama Rosie'nin seyrettiği son haberlere göre orada henüz su ya da yiyecek üretimi yoktu. İnsanların bulunduğu diğer tek yer madenlerdi ama

güneyde, kutba yakın bir yerdeydiler ve Rosie Yaratılış'a çok daha yakın olduklarından emindi. En azından öyle olduğunu umuyordu.

Jeo-pusula elinde vınlayınca dikkatini dalgalanan görüntüye verdi. Önce bir harita ardından koordinatlar belirdi ve Rosie hafifçe iç geçirdi. Yaratılış yirmi sekiz kilometre güneybatıdaydı. Yürümek için uzun bir yoldu. Tabii *eğer* bu kanyondan çıkmayı başarabilirse ve tabii Riley *yürüyebilirse*.

Pusulayı tulumun ceplerinden birine koydu ve geminin gövde kısmına geri döndü.

Bölüm 27

Pip, Yuang'ın peşinde vakumlu kapılardan geçip Anklav'ın antresine girdi.

Aracı kaybettiklerinden beri, Yuang'ın keyfi kaçmıştı. Aracın çakıldığı yerin izini sürmeleri için gorillere emirler yağdırıyor, birine onu koloniye bağlaması için bağırıyor ve genel olarak herkesin haşere ilacından kaçan sıçanlar gibi oradan oraya koşturmasına neden oluyordu.

Pip çekinerek boynunu esnetti. Başı ve çenesi ağrıyor ve hasta hissediyordu. Yuang, Rosie'nin halasının kurtulmasına yardım ettiğini anlamış ve köprüye adım attığı anda onu gafil avlamıştı. Pip yumruğun geldiğini kafasına inene kadar fark etmemişti. Yere serilmiş ama hemen ayağa kalkmıştı. Misillime yapmayı düşünecek kadar sinirlenmişti -Yuang'la aynı boydaydılar ama o çok daha formdaydı- ama adamın bakışı ona engel olmuştu. Öfkeli bile görünmüyordu. En sinir bozucu olan da buydu. Bakışları sadece soğuktu -soğuk ve ölümcül- ve Pip mesajı almıştı. Açık ve net. Yuang ona her şeyi yapabilirdi ve ona kimse engel olmazdı; kimse sorgulamazdı bile.

Tek söylediği, "Bana bir daha asla ihanet etme, Pip," olmuştu ve Pip geri adım atmıştı.

Yuang, Essie'nin silah güdüm sistemini karıştırdığını öğrendiği zaman, Pip gerçekten mobilyaların arasında görünmez olmak için çaba harcamıştı ama bu gorillerden birinin ona da sırf zevk olsun diye bir yumruk indirmesine engel olmamıştı.

Bir an beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir miyim, diye düşündü. Daha önce geçirmişti ve bunun kusmasına neden olduğunu hatırlıyordu. Kusmayı gerçekten istemiyordu. Eve ilk ziyaretinde, göreceği ilk yerin revir olmamasını tercih ederdi. Çünkü oradaydı. Kendine sürekli hatırlatma ihtiyacı duyduğu gibi; evde.

Ama eskisi gibi hissetmiyordu.

Anklav'ı çevreleyen bahçeler daha gür, ağaçlar daha uzundu ve yeni binalar vardı. Orijinal Anklav, yani onun büyüdüğü hali, yarısına kadar yere gömülü koridorların birbirine bağladığı kubbelerden oluşan, toprağın içine doğru uzanan ve onları meraklı gözlerden gizleyen ışıyan bir maddeyle

kaplı alçak bir altıgendi. Şimdi orijinal binanın arkasına, dağların dibindeki yüksek sırtlara yaslı inşa edilmiş daha küçük dört bina kümesi daha eklenmişti.

Koku aynıydı, koridorlar limonlu antiseptik kokuyordu ama yeryüzünün bulanık zenginliğine göre neredeyse aşırı temizdi. Pip çürük, insan teri, tenine ve kıyafetlerine sinmiş kızarmış soğan kokusuna uyanmamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Kendini yerinden edilmiş gibi hissediyor ve bundan nefret ediyordu. Evine döndüğü için rahatlamak, çocukluğundan hatırladığı konforla sarmalandığını hissetmek istiyordu ama ona kendini evinde hissettirecek kimse kalmamıştı. Birlikte büyüdüğü çocuklar ya ölmüşler ya da başka yerlere gönderilmişlerdi. Çoğu ölmüştü.

Yuang çoğunun MalX kaptığını söylemişti.

Pip kandırılmış hissediyordu. Yuang bunu ona neden daha önce söylememişti? Çoğunun ölümünün üstünden seneler geçmiş olmalıydı. Yuang ona anlatabilirdi.

Yuang, Anklav'ın kapısında durdu ve yarı baygın haldeki Essie'yi yanlarına sürükleyen gorillere döndü.

"Onu dokuz numaralı odaya götürün." Bakışları Pip'e döndü. "Onlarla git, sonra yemekhanede beni bul. Konuşacak çok şeyimiz var."

Başparmağını kilide bastırdı; kapı kayarak açıldı ve Yuang uzun beyaz bir koridorda uzaklaştı. Pip bir an tereddüt etti ama sonra gorillerin peşinden gitti. Odalar ve köşeler tanıdık ama tuhaf bir şekilde değişmiş geliyordu. Her şey daha küçük görünüyordu. Yatakhanelere giden koridorun önünden geçerken, eski ranzasını, odasını görme ihtiyacı duydu. Ama izleniyordu. Anklav bir örümcek ağma benzeyen bir gizli kamera sistemiyle donatılmıştı: Her köşe, her girinti dikkatle izleniyordu. Yoldan saparsa Yuang'ın haberi olurdu. Bu yüzden sessiz koridorda gorillerin izinde sayısız kapının önünden geçip yine odalar ve salonların olduğu bir başka altıgene geçti. Ancak burası yabancıydı; yeni kısma geçmiş olmalıydılar.

Burası beyaz değildi. Duvarlar donuk, solgun bir turuncuydu ve pencere yoktu. Ayrıca o kadar temiz de değildi. Kokuda metalik bir his vardı. Üzerinde dokuz yazan bir kapıda durdular ve Essie'yi içeri sürüklediler.

Pip içeri girdiği anda geri kaçmak istedi. Oda genişti. Duvarların etrafına masalar, holo aygıtları ve her tür bilimsel ekipman yerleştirilmişti.

Makineler alçak bir homurtuyla çalışıyor ve rastgele anlarda holo komların devreye girmesiyle havada tül gibi incecik yeşil şekiller ve grafikler beliriyordu. Odada onlardan başka tek bir kişi vardı: Rosie'nin babası. Üstünde sadece bir külotla, dört bir yanı çepeçevre kapatılmış şeffaf bir çadırın ortasındaki kırmızı bir koltukta yarı kaykılmış bir halde uzanmıştı. Kollarından ve göğsünden çıkan hortumlar yanında havada asılı duran ve yaşam belirtilerini gözetim altında tutan tıbbibotlara bağlıydı. Kafası tıraşlanmıştı ve kafatasına bir dizi minik aygıt tutturulmuştu.

Essie, ağabeyini görünce küfrederek gorillerin elinden kurtulmak için çırpınmaya başladı. Pip adama yaklaşırken, Essie'yi duymuyordu bile. Rosie'nin babası MalX kapmıştı; Pip hastalığı nerede görse tanırdı. Cildi göğsünü ve bacaklarını dalga dalga kaplayan kızarıklarla kaplıydı ve uzuvları daha şimdiden tükenmeye başlamıştı. Pip dehşete kapıldı. Bu safhaya ulaşması haftalar sürerdi. Adamı goriller onu almaya geldiğinde görmüştü. Gayet iyiydi. Hastalığın bu kadar hızlı ilerlemesinin tek bir yolu vardı ve bunu düşünmek bile Pip'in midesini bulandırmaya yetmişti. Biri ona kasten yüklü bir doz vermişti ve Pip bunu kimin yaptığını çok iyi biliyordu.

Bölüm 28

“Riley.” Rosie Riley’nin başının yanında yere diz çöktü. “Uyan.”

Sol omzuna dokundu.

“Uyanığım,” dedi Riley ama gözlerini açmadı.

“Hareket edebiliyor musun?” Rosie telaşım sesine yansıtmamaya özen gösterdi. “Çıkmamız lazım. Gemi nehrin içine kayacak.”

Riley boğuk bir inilti çıkardı ve kaşlarını çattı. “Sanırım kolum kırıldı.”

“Evet ama...”

Riley kalkmaya yeltendi ve acıyla inledi.

Rosie ona yardım etmek için uzandı.

“Hayır! Sakın!” Riley bembeyaz bir suratla, nefes nefese korkuluğa tutundu ve dişlerini sıkarak, “Bir askıya... ya da onun gibi bir şeye ihtiyacım olacak,” dedi.

“Burada bekle.” Rosie, Essie halanın odasına koştu. Halasının eşyaları, çarpmanın etkisiyle her yere saçılmıştı. Rosie dağınıklığın

arasında arandı. “Buldum!” diye bağırdı ve ilkyardım çantasıyla geri koştu. Çantanın içinde antiviraller, şırıngalar, vitamin takviye aygıtları, bir tür maske ve başka şişeler vardı ama askı yoktu.

“Herhangi bir malzemeden olur,” diye soludu Riley.

Rosie basamakları uçarcasına indi ve portatif yatağın çarşafını çekti. Kaskı çıkarırken kullandığı metal parçasıyla kare biçiminde bir parça yırttı.

“Bana... yardım etmen gerekecek. Ağrı...” Riley ilkyardım çantasını işaret etti.

“Ağrı kesici mi?” Rosie küçük bir ilaç tabancası buldu. Sol koluna iğne yapmaya hazırlandı ama Riley onu durdurdu.

“Hayır. Şu tarafa.” Kırık kolunu işaret ediyordu. Rosie tereddüt etti. “Doğrudan sinirlere ulaşır ve daha çabuk işe yarar.” Yüzü acıdan çarpılmıştı. “Rosie, haydi ama!”

Rosie iğneyi koluna sapladı. Riley haykırarak gözlerini yumdu; nefesi kesik kesik çıkıyordu.

“Şimdi sıra askıda,” dedi bir iki dakika sonra.

Üç denemenin sonunda başardılar ve o zamana kadar Riley ter içinde kalmıştı. Ama kolu vücuduna sıkıca bağlanınca daha kolay nefes alabilir

hale geldi ve acısı biraz azalmış gibiydi.

“Nerede olduğumuzu biliyor muyuz?” diye sordu.

Rosie jeo-pusulada konumlarını gösterdi.

“Senin kolun bu durumdayken kanyon duvarlarını aşmamız imkânsız,” dedi. “Bir tür sal yapıp nehri kullanmak zorundayız. Bu kolun Marineris’le birleştiği yere ulaşırsak, şu noktada kanyondan çıkabiliriz. Buradaki duvarlar daha alçak olabilir.”

Riley güçsüz bir halde başını salladı. “Kulağa hoş geliyor. Suyumuz var mı?”

Planını bu kadar kolay kabul etmesi Rosie’yi şaşırttı. “Bulurum.” Kargo bölmesinin hemen dışındaki dar mutfak alanına gitti. Yiyecek dolapları yamulmuş ve yiyecek malzemeleri her tarafa saçılmıştı. Paketlerin çoğu yırtılıp açılmıştı. Rosie bir kuru yiyecekler halısının üstünde ilerledi ve ne kadar sağlam su şişesi ve yiyecek paketi varsa topladı. Riley için endişeliydi. Rosie’nin saptamalarının doğruluğunu kontrol etmek için jeo-pusulaya bakmamıştı bile. Hiç Riley’ye göre bir hareket değildi. Bir sırt çantası buldu, içini su ve yiyecekle doldurup Riley’nin yanına döndü.

Riley suyu yavaş yavaş içti ve Rosie bir protein barı paketinden çıkarıp eline bırakınca itiraz etmedi. Bu Rosie’yi daha da endişelendirdi.

“Sandal olarak ne kullanacağız?” diye sordu Riley.

“Bilmiyorum.” Rosie kargo bölmesinde etrafa baktı. Essie hala neden gemisinde bir şişme bot bulundurmuyordu acaba? Sonra aklına bir fikir geldi. Bölme askılarından kurtulmuş kargo kutularıyla doluydu. “Kutular.” Işığı parlak kırmızı renkli kutuların üstünde dolaştırdı. “Birbirlerine bağlayabiliriz.” Bir de küreğe ihtiyaçları olacaktı ama akıntı istedikleri yönde hareket ettiği için çok zor olmasa gerekti.

“İyi fikir,” dedi Riley. Oysa sesinde hiç heyecan yoktu. “Hiç komumuz yok, değil mi?”

“Hayır, hepsi patladı.”

“Emin misin? Belki birini tamir edebilirim.” Rosie iç çekti. “Bir tane getireyim.” Köprüye gidip biraz önce bulduğu bozuk komu getirdi. “Al.” Riley’ye uzattı. Üstüne yine bitkinlik çöktü. Başı ağrıyordu.

Riley komün arka tarafım çıkardı. “Aletimiz var mı?”

Rosie halasının alet kutusunu getirdi. Bir şeyler yerken bir süre Riley’nin komünü kurcalamasını seyrettikten sonra, kalkıp kargo kutularını birleştirmeye başladı.

Bir süre hiç konuşmadılar. Rosie kutuları sürüklerken her tür metal gıcırtısına kulak kesiliyor ve Helios'un onları bulmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Kasları sızlıyordu ve tükettiği üç protein bara rağmen hâlâ açtı. Tek istediği biraz oturmak ve uyumaktı. Ama araçtan çıkmaları gerekiyordu.

Geminin dış kabuğu gıcırdayınca kutulardan birini ayağının üstüne düşürdü. "Ay!" diye bağırdı ve bir anda kutuya ve kendine öfkelenerek bir tekme savurdu.

"İyi misin?" dedi Riley.

Rosie kutuyu yığının yanına çekti ve kaba bir hareketle diğerlerinin yanına itti. "Bütün ailemin muhtemelen ölmüş olması ve benim bir kanyonun dibinde mahsur kalmam dışında mı?" dedi. "Evet. Muhteşem ötesiyim. Teşekkür ederim."

"Aslında gayet iyi iş çıkarıyorsun," dedi Riley. Sakin cevabı Rosie'nin bütün öfkesini alıp götürdü.

Ayaklarının üstünde sallandı ve kutulardan birinin üstüne çöktü. "Sence hâlâ sağ olabilirler mi?"

Riley elinde minicik bir tornavidayla durup ona baktı. "İhtimal düşük."

Rosie'nin göğsü sıkıştı. Yalan söylemediğine memnundu. Görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarını inkâr etmeye çalışarak bir süre gözlerini kapadı ama yaşlar aradan süzüldü. Riley'ye bakmadan elinin tersiyle gözlerini kuruladı.

Riley komu kurcalamaya devam ederken sakin bir sesle, "Kutuları birbirine bağlamak için koltukların kemerlerini ve kargo şeritlerini kullanabilirsin," dedi.

İyi bir fikirdi. Rosie derin bir nefes aldı ve askıları almaya gitti.

Atkıları sekiz konteynerin etrafına bağlaması yaklaşık bir saati buldu. Makul ölçülerde, ikisini alacak büyüklükte bir sandal olmuştu. Riley ona elinden geldiğince yardım ediyor, atkıların sağlam durması için nasıl düğüm atacağını tarif ediyordu. Ama ayakta durmakta sıkıntı yaşıyordu ve oturmak zorundaydı. Komu çalıştırmayı başarmıştı. Rosie'nin etkilenmemesi imkânsızdı. Riley komlar ve aygıtlar konusunda çok şey biliyordu ve belki de günün birinde ona da öğretebilirdi. Sağ kalırlarsa.

İşleri bittiğinde hava aydınlanmaya başlamıştı. Planları sandalı yandaki kargo kapılarından dışarı kaydırıp komlar menzile girene dek nehir boyunca koloniye doğru yol almaktı.

Riley Yaratılış'ta yardım edebilecek arkadaşları olduğunu söylemişti. Onlarla temas kurabilirse, Marineris'le kesişme noktasına vardıklarında onları almaya gelecek bir araç ayarlayabilirlerdi. Tabii duracak bir yer bulabilirlerse. Kanyon duvarını tırmanabilirlerse. Şansa kalmış çok şey vardı ama hiçbir şey yapmadan bekleyemezlerdi.

Rosie yiyecek ve su dolu çantayı sırtına astıktan sonra Riley'nin günlüğü içine mühürleyebileceği su geçirmez bir çanta buldu. Riley günlüğü özenle sardı ve uzay tulumunun fermuarlı cebine yerleştirdi. Sıcak tuttuğu için ikisi de tulumlarını çıkarmamışlardı.

"Hazır mısın?" dedi Riley.

Rosie başım evet der gibi salladı.

Araç artık daha eğik duruyordu ve arka tarafı eskisinden daha aşağıya çökmüştü. Kargo bölmesinin kapıları geminin arka tarafında, Riley'nin oturduğu basamakların on metre kadar uzağındaydı. Rosie salı merdivenlere doğru zorlanmadan itti, zeminin eğimi ilerlemesine yardımcı oluyordu ama dışarıdaki su konusunda endişeliydi. Ne kadar derindeydiler?

"Bence hâlâ su çizgisinin üstündeyiz," dedi Riley.

"Ya değilsek?" Rosie uzun bir boru ve bir kutunun kırık parçasını birbirine bağlayarak yaptığı küreği, salı bir arada tutan kemerlerden birinin altına itti.

"Üstündeyiz," dedi Riley, kendinden emin bir sesle.

"Kom nerede? Islanırsa..."

"Günlükle birlikte burada." Riley fermuarlı cebine vurdu. "Tulum onları kuru tutacaktır."

Rosie tulumların soğuğu da geçirmeyeceğini umuyordu. Mars'ta sonbahardı ve ekvatora yakın olmalarına rağmen, dışarıda hava yedi derece civarındaydı. "Haydi, kapıyı açalım."

Riley ağır adımlarla kapıların yukarıdaki ucuna doğru yürüdü. Daha önce Rosie'nin suyun hücum edeceği uçta olması gerekeceğine karar vermişlerdi. Gerçi risk yok değildi, kayacak olursa, Riley'nin sandala tutunma şansı daha yüksekti.

Riley, "Gitmeye başladığını hissedersen, hemen atla ve çabuk ol. Bizi bir şekilde çıkarmayı başarırım," dedi.

Rosie kapının elle açılan kolunu tuttu. "Hazırım."

"İlkyardım kutusunu aldın, değil mi?" diye sordu Riley.

“Çantada.”

“İyi.” Kapının kilidini açtı. “O ağrı kesicilere ihtiyacım olacak. Tamam. Çek.”

Rosie kolu çekti. Kapı kayarak açılmaya başladı; Rosie’nin tarafı daha yavaş ilerliyordu. Riley kapıyı sol eliyle tuttu ve yaralı kolu duvara sürtününce yüzü acıyla buruştu.

Su Rosie’nin ayaklarının etrafından akmaya başladı. Buz gibiydi; soğuk çizmelerinden içeri süzülüyordu. Riley’nin tarafı hâlâ kuruydu ama Rosie kapısını açtıkça içeri daha fazla su doldu ve nihayet baldırlarının yarısına kadar yükseldi. Sandal havalanmaya başladı ve geminin zeminine çarptı. Kanyonda çağlayan sesin gürültüsü hayli yüksekti.

Rosie kapısını bıraktı. Sandalı sıkıca tutup hızla itti ve Riley çekerken kendi ucunu aralığa doğru salladı.

“Rosie, atla!” diye bağırdı Riley.

Ama Rosie atlayamadan metalin taşa sürtünmesinden çıkan dehşet verici bir gürültü koptu ve araç kaydı, içeri dolan tazyikli su, Rosie’nin ayaklarını yerden kesti. Sandal Rosie’nin elinden kurtulup suyun altında kaldı. Rosie’nin göğsü sıkıştı. Su o kadar soğuktu ki sanki yüzlerce buz saçağının sivri ucu tenine batıyormuş gibi hissediyordu. Tutunacak bir yer bulmak için panik içinde çırpınıyordu. Sırtındaki çanta bir şeye takıldı ve merdiven korkuluğu az kalsın yüzüne çarpacaktı. Rosie korkuluğa sımsıkı yapıştı ve öksürerek ve su püskürterek kendini yüzeye çekti.

“Rosie!” Kapıdan dışarı kaçmak üzere olan sandalı tutmaya çabalarken Riley’nin yüzü acıdan çarpılmıştı. Metal gıcırtısı kulakları tırmalıyordu. Geminin dağılması an meselesiydi.

“Elimden kaçmak üzere!” diye bağırdı Riley.

Rosie sandalın üstüne atıldı ve atkılardan birini tutmayı başardı.

“Atla!” diye bağırdı Riley. Rosie kendini sandalın üstüne atınca Riley var gücüyle itti ve sonra tam sandal nehrin üstüne kayarken kendisi de atladı.

Rosie sandalın atkılarından birine yapışmış, tir tir titriyordu. Akıntı onları beklediğinden daha hızlı sürüklüyordu. Arkasına baktı ve bir an sonra geminin son bir metal gıcırtısı ve bir köpük kalabalığının arasında battığını gördü. İçi korku ve neşe karışımı bir hisle doldu.

Islaktı ve donuyordu ama hayattaydılar. Riley’ye döndü ama kelimeler dudaklarında öldü. Riley sandalın üstünde gözleri kapalı yatıyordu ve

hareket etmiyordu.

Bölüm 29

“Riley? “ Rosie sürünerek ona doğru giderken, salın son hızla kanyonun duvarına doğru gittiğini fark etti. Küreği sıkıştırdığı kemerin altından çekti ve bir dümen gibi suya itti. Akıntıda sarsılarak zıplayan salı kontrol etmekten başka bir şeye bakacak hali kalmamıştı. Dizlerinin üstünde dengesini sağlayıp küreği önce sola, sonra sağa daldırdı ve bir o tarafa bir bu tarafa iterek onları doğru yöne çevirmeye çalıştı. Su küreği aşağıya çekiyor, devrilecekler diye ödü kopuyordu.

“Riley!” Birkaç kez bağırması sonucunda Riley nihayet elini az da olsa kıpırdattı.

“Tamam,” dedi cılız bir sesle ama gözlerini açmadı. Yine de hiç yoktan iyiydi.

Çılgınca bir batıp çıkma dansının ardından Rosie salı suyun süratle ama pürüzsüz aktığı nehrin ortasına yönlendirmeyi başardı. Güçlü merkez akıntıya yerleştiler ve nispeten düz bir çizgide ilerlemeye başladılar.

Dizleri acıyan Rosie nefesini düzene sokmak için topuklarının üstüne oturdu ve nefes maskesinden derin soluklar aldı. Kolları ve sırtı acıyordu, parmakları soğuktan öyle uyuşmuştu ki artık küreği güçlükle hissedebiliyordu. Ağır hareketlerle sırtındaki çantayı çıkardı ve her dakika biraz daha aydınlanan bulutlu gökyüzüne baktı.

Şafak yeni sökmüştü ve kanyonun ağzından kayanın kızıllığını vurgulayan açık kırmızı bir ışık süzülüyordu. Kanyon duvarları başından yarım kilometre yükseğe kadar çıkıyordu ve aşağıda, onların olduğu yerde ışık hâlâ yumuşaktı.

Sudan incecik bir buğu yükseliyordu ve soğuk hava yüzünden nefesi önünde beyaza dönüyordu. Suyun altına itildiği zaman, tulumunun içi bir yere kadar suyla dolmuştu. Kollarının, bacaklarının alt kısımları ve boynu nemliydi. Çorapları ıslanmıştı. Soğuk içine işliyordu. Ama etrafına bakıp gerçekten Mars’tan olduğu kafasına dank edince rahatsızlığı kaybolup gitti. Buradaydı. Gerçekten buradaydı.

Okuduğu onca şeye rağmen Mars’ın gerçek varlığım ya da sarsıcı güzelliğini şu ana kadar tam olarak idrak edememişti. Gezegen hâlâ yabaniydi ve insanlar nispeten küçük olan bu kanyonun doğal güzelliğine

dokunmamışlardı. Belki de kimse bu nehirden geçmemiş, şu kaya parçasını ya da şu çalılık öbeğini görmemişti. Rosie ilk olabilirdi.

Riley'nin inlemesi onu gerçeğe döndürdü. Arkasına döndü. İyi görünmüyordu.

"Ağrı kesici," dedi hırıltılı bir sesle.

Rosie küreği kutuların arasındaki bir aralığa dikkatle sıkıştırdı ve ilkyardım kutusu için çantasına uzandı. Parmakları ıslanıp hamura dönen protein barlara denk geldi. İğrenç. Ama ıslak yiyecek kaygılarının arasında en son sırada geliyordu. Riley çok solgundu, iki büklüm yatıyor ve hızlı hızlı soluyordu. Kırık kol insanı öldürür müydü? Sanmıyordu. Başka bir sorun olmalıydı. Riley iç kanama geçiriyor olabilirdi.

İğneyi koluna saplayıp hızla pompaladı. Riley hiç ses çıkarmadı. Rosie endişe içinde ilaç tabancasını kaldırıp cebindeki jeo-pusulayı çıkardı. Bozulmuştu. İçine su girmişti. Lanet olsun! Ama en azından, Yaratılış'a ne kadar uzak oldukları ve hangi yönde olduğu konusunda bir fikri vardı. Riley'nin gözleri kapalıydı. Uyumamalıydı.

"Riley," dedi Rosie. Gözleri aralandı. "Kom çalışıyor mu?"

Riley ağır hareketlerle cebinin fermuarını açıp komu çıkardı. Birkaç düğmeye basıp gözlerini kısarak aygıtı inceledi. "Tamam," dedi.

"Arkadaşlarınla temas kurmayı ne zaman deneyebiliriz?"

"Bir saat kadar sonra."

"Tamam, şey..." Rosie söyleyecek başka şeyler düşünmeye çalıştı. Yaralı oldukları zaman insanları uyanık tutmanın ve konuşturmanın en iyisi olduğunu okumuştu. Yoksa bu sadece belli yaralanmalar için mi geçerliydi?

"Kolonide bize yardım edebilecek bu insanlar kimler?" Küreği tekrar aldı.

"Dostlar," dedi Riley cılız bir sesle. Ciddi bir acı çeker gibi yüzünü buruşturdu.

Rosie'nin içi hopladı. "Adları ne," dedi yüksek sesle, salı kısmen suya gömülü bir kayanın yanından geçecek şekilde yönlendirirken.

"Jo ve... " Riley kısa bir nefes aldı ve gözlerini kısarak Rosie'ye baktı. "Ortağı, Chris. Kolonide çalışıyorlar."

"Tamam. Orada ne yapıyorlar?"

"Biliminsanları. Rosie, sorun yok. Bayılmayacağım. Beni konuşturmaya çalışman gerekmiyor."

"Belki sadece sıkılmışımdır." Ona baktı.

Riley gülmeyle karışık öksürdü. “Tamam.” Nefesini ağır ağır bıraktı. “Oturacağım.”

“Emin misin?”

“Bu kadar kaygılanma. Ölmeyeceğim.”

Rosie kendi kendine, “Henüz değil,” diye mırıldandı ama Riley onu duymuştu.

“Öyle mi? Pekâlâ.” Riley kendini itip oturur konuma geçerken duraksadı. “Bugün ölmeyeceğim.”

Rosie küreğe asıldı. “Kimsenin ölmeyeceğini umalım.”

Riley cevap vermedi.

Uzunca bir süre sessizlik içinde yol aldılar. Güneş yükseldi ve ışık nihayet kanyonun dibine kadar ulaşarak hoş bir sıcaklık getirdi.

Rosie yüzünü güneşe çevirdiğinde hâlâ titriyordu. Küreğini bıraktı ve nemli saçlarım olabildiğince yaydı. Saçları karmakarışık bir halde omuzlarından aşağı dökülüyordu ama en azından kuruyabilirdi.

Güneşin en dik saatinde bile sıcaklığın on iki dereceyi geçeceğinden şüpheliydi. Mars hâlâ Dünya standartlarına göre soğuk bir gezegendi.

Rosie küreği tekrar aldı. Akıntı sola çektiği için artık neredeyse rahat bir şekilde, bir yerde oturabiliyordu.

Nehirle birlikte hızla ilerlerken, midesini kemiren açlık sancılarını duymazdan gelmeye çalışıyor ve nehir suyunu içmenin güvenli olup olmadığını merak ediyordu. Tam bir avuç su almak için eğilirken, arkasından bir hışırtı yükseldi. İrkilerek arkasını dönünce Riley’nin komu çıkardığını ve kumanda düğmelerini kurcaladığını gördü. Yüzü gergindi. “Salı sabit tutmaya çalış, Rosie.”

“Özür dilerim.” Rosie tekrar kürek çekmeye döndü. “Bir şey var mı?”

Riley frekansı ayarlıyordu. Hışırtı iyice yükseldi, sonra azaldı ve tamamen kayboldu.

“Ne oluyor böyle?..” Riley komu elinin kenarına vurdu. “Haydi ama!”

Rosie arkasına bakınca komün küçük ekranından Riley’nin çenesine cılız yeşil bir ışık vurduğunu gördü. Keskin bir hışırtının ardından hoparlörden bir ses yükseldi.

“Alo? Alo? Kimsiniz?” Genç ve biraz tiz bir erkek sesiydi. “Riley?” Kıvrak bir aksam vardı. “Seni doğru dürüst göremiyorum. Sen misin?”

“Chris,” dedi Riley. “Evet, benim. Senin...”

“Mars’ta mısın?”

“Evet,” dedi Riley sabırsız bir tavırla. “Bizi almana ihtiyacım var.”

“Buraya nasıl geldin? Ne zaman...”

“Açıklayacak zamanım yok.” Riley sözünü kesti. “Sadece bu sinyalin izini sür ve bize bir ulaşım aracı gönder, yeter.”

“Bize?” Chris’in sesi bir kez daha yükseldi ama Riley’nin yüzündeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı. “Tamam.” Ciddileşti. “Jo’ya ulaşayım. Anladığım kadarıyla yarım saat mesafedesiniz. Sizi bulacağız.”

“Sağ ol.” Riley ekranı kapadı ve komu düşük güç tüketimine çevirdi. Yüzü sıkıntılı ve griydi. Rosie ilaçların etkisini kaybetmeye başladığını düşündü. “Bizi bulduklarında duvara yaklaşmamız gerekecek,” dedi.

Rosie başını kaldırıp kanyon duvarına baktı.

“Yaklaşmak mı? Peki ya şu kayaları nasıl tırmanacağız?” dedi. Riley gözlerini kısa bir süre kapadı. “Endişelenme. Chris bir şey düşünür.” Ve bunu söyledikten sonra, salın üstüne yığıldı.

Rosie bir an şaşkın gözlerle baktı ve sonra komün elinden kaydığını gördü. Öne atılarak, komu suya sekmeden yakalamayı başardı ve göğsüne bastırdı. Kıl payı kurtarmıştı. Kalbi küt küt çarparak bir elinde kürek, bir elinde komla sırtüstü yere uzandı. Riley’yi kontrol etmeliydi. Kalkıp üstüne eğildi. Düzensiz olsa da hâlâ nefes alıyordu. Rosie komu tulumunun fermuarlı cebine yerleştirdi ve salı kanyonun duvarına doğru yönlendirmeye başladı.

Marineris Nehri’yle kesişme noktasına yaklaştıkça kanyon genişledi, akıntı sürat kazandı. Riley hâlâ baygındı ve Rosie arkadaşlarını beklerken onu dikkatle izliyordu. Bir süre sonra komün sinyali ötmeye başladı.

Rosie küreği dizlerinin arasına sıkıştırıp komu aldı ve ekranı aktif hale getirdi. “Alo, Chris?” dedi.

Ekran sallandı ve siyah saçlı bir adamın bulanık görüntüsü belirdi. “Kimsiniz?”

“Rosie, Riley’nin yanındayım. Bayıldı.”

Chris döndü ve Rosie üçüncü bir kişiyle konuşmasından sözcükler yakaladı. “Riley... bir çocuk...”

“Alo?” Canı sıkılan Rosie sesini yükseltti. Ne halt ediyorlardı? “Hey,” diye seslendi koma. “Neredesiniz?”

Adam tekrar ona döndü. “Özür dilerim, Riley’ye ne oldu?”

“Sanırım bir kolu kırık. Neredesiniz?”

“Çok uzakta değil. Yukarı bak.”

Rosie yukarıda yirmi metre ötede, kanyonun ağzında bir siluet gördü.

“Salı duvara yaklaştırabilir misin?” diye sordu Chris.

“Denerim.” Rosie komu geri cebine sokup salı yönlendirmeye başladı. Su hızlı akıyordu ve Rosie’nin kasları, salı idare etmeye çalışmaktan ağrıyordu. Oraya vardıkları zaman, salı duvarın dibinde tutmayı nasıl başaracağı ayrı bir soruydu. Sala bir tutunma noktası sağlayacak bir kaya yoktu. Duvar uzun ve eğik bir yokuştan ibaretti. Daha yukarıda birkaç dar çatlak vardı ama su hizasında duvar büyük ölçüde pürüzsüzdü ve bir kıyıdan bahsedilemezdi.

Rosie cesaret edebildiği kadar yaklaştı. Su yanlarından hızla akarken, onları sürükleyen akıntı yüzünden salın iki yanında köpükler oluşuyordu.

Komdan hışırtılı bir ses geldi. “Rosie. Kabloyu bulun.”

Rosie salın kayaya çarpmasına engel olmak için boğuşurken, kafasını kaldırdı ve ucunda bir tür kanca olan çelik bir kablonun aşağı sarktığım gördü. Yoksa Chris bu kabloya tutunmaya çalışmasını mı istiyordu? Gücü asla yetmezdi.

“Kabloyu iplere kancala.” Suyun gürültüsünde Chris’in sesi boğuk kalıyordu.

Rosie salın kabloya yaklaşmaya devam etmesi için küreği sürükleyerek küçümsenmeyecek bir korkuyla salın üstünde diz çöktü. Kancayı ıskalarsa dümdüz geçip giderlerdi. Ya Riley yuvarlanırsa? Küreği salın üstüne bıraktı. Riley inleyerek kıpırdandı.

“Riley, sıkı tutun!” diye haykırarak kabloya uzandı. Kabloyu aşağı çekti, kancayı salın üstünden geçen askıya tutturdu. Kanca kendini kilitledi ve akıntı onları ileri doğru sürükleyince kablo gerildi. Sal hızlı akıntıda bükülüp kendi etrafında dönerek sarsılınca Rosie dengesini kaybetti. Arkaya doğru sendeledi ve haykırışını duyup bir başka atkıya sımsıkı tutunan Riley’ye çarptı. Riley bacağını öne uzatarak Rosie’nin suya düşmesini engelledi. Komdan bir hışırtı daha yükseldi. “İyi misiniz?”

Rosie nefes nefese sürünerek kablonun yanına döndü. Kablonun, bir ucundan kaldırıp kısmen suyun dışında tuttuğu sal eğilmişti. Rosie komu cebinden çıkardı. “İyiyiz.” Gözlerini kısarak yukarıya, kanyonun ağzına baktı.

“Pekâlâ, yardımınıza geliyoruz.”

Bir başka kablonun ucunda yerçekimi karşıtı iticilerle donatılmış bir kemer aşağı sarkıtıldı. Riley önce onun çıkması için ısrar edince Rosie itiraz etmedi. Yukarı çıkışı hızlı oldu. Uzun boylu ince bir adamla, göz alıcı güzellikte bir kadının onu beklediği kanyonun ağzında ışık daha parlaktı. Rosie'yi kemerden kurtardılar ve kadın onu yüzü kanyona dönük bekleyen bir araca götürdü, ”iyi misin?” dedi arka kapıyı açarken. “Sırılsıklamsın.” Konuşamayacak kadar bitkin olan Rosie olumlu bir şeyler mırıldanıp kendini aracın içine itti. Jo olması gereken kadın kapıyı kapadı ve Riley'yi çıkarmasına yardım etmek için Chris'in yanına döndü.

Rosie aracın yumuşak koltuğuna çöktü. Vücudundaki bütün kaslar sızlıyordu ve ılık ve sessiz bir yerde oturuyor olmak büyük bir rahatlama sağlamıştı. Aracın kendi hava tedarik sistemi olduğu için nefes maskesini çıkarabilirdi. Pencereden dışarı baktı ve Chris'in Riley'yi kemerden kurtarmasını izledi. Riley korkunç görünüyordu. Yüzü solgun ve griydi ve bu kadar uzun süre sala tutunmayı başarmış olması şaşılacak şeydi.

Rosie cebindeki glo-tüpü çıkardıktan sonra, fermuarım indirdiği tulumu üstünden çıkardı ve ıslak kumaş yığınını ayağıyla itti. Kot pantolonunda lekeler vardı ve kırmızı tişörtü kendi teri yüzünden küf kokuyordu ama tulumu çıkarmak iyi gelmişti. Essie halanın araçta verdiği ceketi geride bıraktığı için üzgündü; çoktan suyun dibini boylamış olmalıydı. Halası onu öldürecekti. Tabii eğer hâlâ hayattaysa. Rosie başını koltuğa yasladı. O hayattaydı. Riley hayattaydı. Üstüne bitkinlik çöktü. Artık tek yapmaları gereken Helios'a girip herkesi kurtarmaktı. Yumuşak bir inlemeyle gözlerini kapadı.

Bölüm 30

Pip yemekhanedeki masada oturmuş camdan dışarı bakıyor, bahçedeki kırmızı toprağın fırıl fırıl dönmesini seyrediyordu. Yemekhane neredeyse hiç değişmemişti. Arka tarafta bir servis kısmı, ön tarafta beyaz masa ve sandalyeleri olan, yüksek tavanlı ve uzun bir odaydı. Görebildiği tek değişiklik, odanın tam ortasında duran, Yaratılış kolonisi ve Anklav'la tamamlanmış minyatür bir Mars sahnesinin sergilendiği teraryumdu[3]. Pip salı günleri öğle yemeğinde mutlaka ıspanaklı tart olduğunu hatırlıyordu. Ispanaktan nefret ederdi.

Yuang karşısında çayım karıştırarak bahçeye bakıyordu. Sonunda çaydan bir yudum aldı ve konuştu: "Uzun zamandır yerlisin Pip, şoka uğramış gibisin. Herhalde daha önce MalX kapmış birilerini görmüşsündür."

Pip cevap vermeyince Yuang'ın dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi. "Burada önemli bir şey yapıyoruz. Eskiden buna sen de inanırdın."

"Eskiden pek çok şeye inanırdım," dedi Pip. Öfke içini yakıyordu ve sesi bir kükreme gibi, boğuk çıkmıştı.

"Dikkatli ol," diye yanıtladı Yuang. "Senin için yaptıklarımın kıymetini bilmediğini düşünmeye başlayabilirim."

Yaptıkları ha! Pip masanın altında yumruklarını sıktı. "Rosie'nin babasına hastalığı sen mi bulaştırdın?" diye sordu.

Yuang fincanını tabağa bıraktı ve Pip'e bitkin bir tenezzülle baktı.

"Bunun adı Yaratılış Projesi, Pip. Tedaviyi başka nasıl bulabileceğimizi sanıyorsun?"

"Bana bunun laboratuvarlarda yapıldığını söylemiştin. İnsanlara hastalığın bulaştırıldığından bahsetmemiştin." Pip bu soğuk yabancıyı çocukken tanıdığı adamla bağdaştıramıyordu.

"Sadece laboratuvarlarda yapılıyor ama belki de senin tahmin ettiğinden biraz farklı şekilde olabilir. MalX'e karşı koruma sağlayan DNA ve özel protein bir laboratuvar kabında büyütülemiyor. Denedik." Omuz silkti. "Tek yolu bu. Fedakârlık gerekli. Bu oyunda aldığımız risklerin büyüklüğünü unutmuş gibisin."

Pip, bu bir oyun değil, diye haykırmak istedi. Yuang'ın sükûneti onu derinden sarsmıştı. Bu iş ne zamandır böyle sürüyordu? Rosie'nin babası bir sürü kurbandan sadece biri miydi? Eskiden tanıdığı, şimdi ölü olan o çocukların başına da aynısı mı gelmişti?

"Hayat kurtarıyorum, Pip." Yuang öne eğildi ve neredeyse masum bir ifadeyle gözlerinin içine baktı. "Bazen hayat kurtarmak için can almak gerekir."

"Rosie'nin babasının MalX'e bağışıklığı yoktu," dedi. "Bundan emin misin?" Yuang kaşını kaldırdı. "Onu bizzat sen mi test ettin? Dünya'dayken seninle temas kuramadığım zamanda bununla mı meşguldün? Bilimadamı mı oldun yoksa?" Pip yumruğunu Yuang'ın suratına yapıştırmanın hayalini kurdu. "Bağışıklığı olsaydı şu anda hasta olmazdı. Bunu sırf Rosie'ye işkence etmek için yapıyorsun."

"Bu doğru. Adamın bağışıklığı yok," dedi Yuang. "Tıpkı Bayan Black'in de olmadığını sandığım gibi. Ve haklısın, ona hastalığı sadece bilimsel nedenlerle bulaştırmadım. Buna koz deniyor."

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi Pip ona dik dik bakarak. Yuang gülümsedi. "Ben canavar değilim. Onu ölüme terk etmeyeceğim. İyileştirebilirim." Gülümsemesi hoşgörülü ve tehlikeli bir hal aldı. "Onu *sen* iyileştirebilirsin."

"Ne?" Bu bir test miydi?

Yuang yüzünde kibirli bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Onu *sen* iyileştirebilirsin demek istiyorum, Pip. Sen, bu güce sahipsin. Ölmesine engel olma becerisi sende var."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Yuang'ın gözleri ışıldamaya başlamıştı. "Sen özelsin, Pip. Böyle güçlü bir bağışıklık geliştirdiğini gördüğüm zaman inanamamıştım. Hele senin yaşında."

"Ne?" Pip korkunç bir şeyin içini kemirdiğini hissetti. "MalX'in bulaştığı bölgelerde yaşamana rağmen, bunca yıl Dünya'da nasıl sağ kaldın sanıyorsun?"

"Bana antiviral vermiştiniz."

"Sana sadece vitamin verdik ama hayatta kaldın. Senin MalX'e bağışıklığın var, Pip. Birkaç ay önce sana yaptığımız son test sisteminde şaşırtıcı bir gelişme olduğunu gösterdi. Açıklayamıyoruz." Pip soluk almakta güçlük çekiyordu. "Ama testleri bana gösterdiniz. Bağışıklık..."

“O sonuçlar gerçek değildi.” Yuang onu özel bir evcil hayvanmış gibi dikkatle süzüyordu, “işbirliğine ihtiyacım vardı; güvende olmak için buraya dönmeye gönüllü olmana. Ve gerçekten özel olduğundan emin olmalıydım.”

Pip konuşamıyordu. Yuang’ın söyledikleri imkânsızdı. “Şoke öldüğünü görüyorum,” dedi Yuang. “Ama doğru. Sadece bağışıklık kazanmış da değilsin, çok özelsin. Annen ve babanın bağışık olmadıklarını biliyorduk; senin bağışık olman bu yüzden bu kadar büyük bir sürpriz oldu. Kanın virüsü anında durduruyor ve bağışık olan diğer örneklerin aksine sen şeninkini aktarabiliyorsun da. Sevinmelisin. Artık Dünya seyahatin olmayacak demek. Çok değerlisin. Yapmamız gereken bir sürü test var.”

“Test mi?”

“Evet, test,” dedi Yuang. “Ama şu anda anlaman gereken şu: ona hastalığı bulaştırdığım zaman Rosie’nin halasının ve elimize geçirdiğimiz zaman Rosie’nin kendisinin ölmesine engel olabilirsin. Çünkü onu mutlaka ele geçireceğiz, biliyorsun, değil mi?” Yuang çayını bir kez daha karıştırdı. “Onun ya da Riley’nin buraya gelip yapabileceklerini sandıkları her neyse onu yapmaları imkânsız.” Pip göğsünde tümör gibi büyüyen bir dehşetle, adama baktı. Yuang önce Essie’ye, sonra Rosie’ye hastalık bulaştıracaktı. O da...

Yuang’ın söyledikleri arasında bir şey kafasına dank edince düşünceleri bir anda dondu. *Annen ve babanın bağışık olmadıklarını biliyorduk.* Yuang ona her zaman anne ve babasının MalX’e bağışık olup olmadığından asla emin olamadığını ve bunu

Dünya ziyaretleri sırasında hastalığı kaptıkları zaman öğrendiğini söylemişti. Gerçek, yüzüne bir tokat gibi inmişti; midesi bulandı. Yuang, Rosie’nin babasına yaptığı şeyin aynısı annesi ve babasına da yapmıştı. Onları bir tür testin parçası olarak öldürmüştü.

Yuang gülümseyerek orada oturmayı sürdürüyordu.

“Seni piç,” dedi.

Yuang’ın gülümsemesi yüzünde dondu. “Evet, sana akıl hocalığı yaparak geçirdiğim onca seneden sonra böyle düşünmen çok normal.”

Pip ona saldırmak, ellerini boynuna yerleştirip sıkmak istedi.

“Tedavi sensin, Pip,” dedi Yuang. “Aradığımız şey sensin.”

Her şey yalandı. Üstelik hastalığı kapması imkânsızken yaşadığı onca korku da. “Ya annem ve babam?” dedi.

“Talihsizdiler.”

Pip öfkeden titriyordu.

“Ya istediğini alamazsan?” dedi. “Anklav ve buradaki insanlar ne olacak? Rosie’nin halası yok edeceğini söyledi.”

Yuang’ın gözleri kısıldı. “Şu anda her şeyi kaybetme riskini alamayacak kadar çok şeyimizi ortaya koyduk. Ama endişelenme, sen güvenli bir şekilde uzaklaştırılacaksın. Ve sanırım benimle işbirliği yapacak ve numara çevirmeye kalkışmayacaksın. Rosie ve ailesi ölürse, bu senin aptallığın yüzünden olacak.”

Bölüm 31

Rosie fısıltılı bir tartışma sesine uyandı.

Hâlâ araçtaydılar ve engebeli Mars arazisinde sarsılarak ilerliyorlardı. Yanında Riley derin uykudaydı ve ön koltukta onları kurtaran Chris ve Jo alçak sesle tartışıyorlardı.

“Yapamayız,” dedi Jo. “Nasıl olduklarını biliyorsun; çok tehlikeli.”

“Ama onları yalnız bırakamayız,” diye tısladı Chris. “Onu çok uzun zamandır...”

Jo onu, “Biliyorum,” diyerek susturdu. “Bilmediğimi mi sanıyorsun? Ben de onu önemsiyorum ama bizim bir çocuğumuz var. Eğer Anklav...” Jo, Rosie’nin uyandığını fark ederek bir anda sustu. ”Merak ediyorsan, her şeyi duydum,” dedi Rosie.

Jo dudaklarını sıktı. “Karmaşık bir durum, Rosie. Riley arayınca çok şaşırdık. Onu üç yıldır görmüyoruz. Her şey çok değişti. Yapabileceğimiz çok fazla şey yok.” Yan gözle Chris’e baktı. “Bizim bir çocuğumuz var. Helios öğrenirse...”

“Anlıyorum.” Rosie onu durdurdu. Kendi başlarının çaresine bakmak zorundaydılar. Jo’yu suçlayamazdı. Hele Helios’un kendi ailesine yaptıklarını gördükten sonra.

“Planınız ne?” diye sordu Jo. “Anklav’a gidiyor, değil mi?”

“ikimiz de gidiyoruz.”

Jo ona bakakaldı. “Seni de yanında mı götürüyor?”

“Tek başına yapamaz.”

Jo, Chris’le göz göze geldi. Rosie iç geçirdi. Onu ikna edemeyecek kadar yorgundu. Jo onu korunması gereken bir ergen olarak görüyordu.

“Anklav ne kadar uzak?” diye sordu Chris’e.

Chris, Jo’ya gergin bir bakış attı. “Koloniden kırk kilometre kadar.”

“Sizi Yaratılış’a sokacağız,” derken Jo’nun sesi isteksizdi. “Araçla değil ama bir şekilde sokacağız. Ve size giysi ve yiyecek de bulacağız ama...”

“Sorun değil,” dedi Rosie sözünü keserek. “Bir yolunu buluruz.”

Jo ona ne yaptığını gerçekten anlamıyormuş gibi baktı. “Riley’yi uyandır,” dedi.

Rosie, omzunu sarsınca Riley gözlerini kırpıştırarak araladı. Gözleri uykuluydu.

"Hey," dedi Jo. "Geldik sayılır. İyi misin?"

"Evet." Riley'nin sesi hırıltılıydı ve rahatsız hareketlerle doğruldu. "Sen nasılsın, Jo?"

"Senden daha iyi. Sizi güney girişinde indireceğiz. Sizi yanımızda içeri sokamayız. Helios'un Senato'da adamları olmalı çünkü bütün komdalgalarında sizinle ilgili bültenler yayınlanıyor.

Sizi yeryüzündeki bir ailenin, Shen sanırım, ölümünden sorumlu tutuyorlar."

Juli'nin ailesi. Rosie arkadaşını kaybetmenin acısını bir kez daha hissetti.

"Hiç zaman kaybetmemişler." Riley teslim olmuş gibiydi. Jo'ya, "Silahın var mı?" diye sordu. "Bendekini çarpma sırasında kaybettim."

"Silah mı?" Jo'nun yüzü kaygıyla gerildi. "Riley, planın ne?"

"Anklav'da ihtiyacım olan bilgiler var, Jo. Helios, Anklav'ın var olduğuna dair bütün kanıtları havaya uçurmadan önce, o bilgilere ulaşmalıyım."

"Havaya uçurmadan mı?" Jo telaşlanmışa benziyordu. Riley derin bir iç çekti ve yumuşak bir sesle, "Nerelerdeydin?" diye sordu. "Eskiden nasıl çalıştıklarını bilirdin."

"O yıllar önceydi. Artık bir ailem var."

"Biliyorum ve senden bu işe karışmanı istemiyorum," dedi Riley. "Ama onları durdurabilmeyi umuyorum ya da en azından uyarıp insanların bir kısmım dışarı çıkarabilmeyi."

"Çocuğu bu işin içine katmak konusunda emin misin?" dedi Chris.

Riley, Rosie'ye baktı. "Hayır ama kız kardeşimin kaçmaya başladığı yaştan daha büyük. Ve bir söz verdim."

"O bir çocuk, Riley," dedi Jo. "Bilmediği şeyler..."

Rosie, "Helios'un ne kadar tehlikeli olduğunu mu bilmiyorum?" diyerek araya girdi. "Aslına bakarsanız, biliyorum."

"Bildiğini *sanıyorsun*," dedi Jo sıkkın bir tavırla.

"Jo." Riley elini arkadaşının kolunun üstüne koydu ama Jo kolunu hızla çekti.

"Artık çocukları kurban etmeye mi başladın, Riley?"

“Tek başıma yapamam. Yerini almaya gönüllü müsün?” Jo’nun yanakları kıpkırmızı oldu. “Riley, sen...”

“Jo,” dedi Chris. “Bırak. Fikrini değiştiremeyeceksin.”

“Ayağınızın altından olabildiğince çabuk çekileceğiz,” dedi Riley. Bakışları gölgelenmişti. Rosie onun sözünü gözden geçiriyor olabileceği şüphesine kapıldı. Onu arkada bırakabileceğini sanıyorsa, başına gelecek vardı. Rosie geri dönemeyeceği kadar çok yol katetmişti ve halası ile babasını Helios’un insafına terk etmesi söz konusu olamazdı. Ne kadar korkarsa korksun.

***

Birbiriyle bağlantılı kubbelerden oluşan Yaratılış kolonisi, Marineris Nehri’nin kıyısıyla, Tharsis Dağları’nın heybetli ve yalçın zirvelerinin arasında kalan on kilometrekarelik alanı kaplıyordu. Yaklaşırken Rosie nehrin kıyısında kalan ve halka açık binaları ve koloninin idari merkezlerini barındıran dört devasa şeffaf kubbenin tepelerini gördü. Essie halanın elindeki bütün interaktif kitapçıkları ve haritaları dikkatle incelediği için koloniyi orada yaşayan herkes kadar iyi tanıyormuş gibi hissediyordu. Kubbelerin birbirlerine yeryüzünden getirilmiş ağaç ve fundalıkların dikildiği, kemerli, geniş geçitlerle bağlandığını biliyordu. Biliminsanları ve üst düzey yöneticiler halka açık alanın doğusunda ve batısına bakan ve hepsi nehre bakan saray gibi kubbelerde yaşarken, diğer herkes Tharsis Dağları’na bakan ve koloniye üstü kapalı uzun yürüyüş ve bisiklet yollarıyla bağlanan sıradan kubbelerde barınıyordu.

Yaratılış’ın hava kilitli altı girişi vardı. Biri nehir manzaralı bir açık hava platformuna erişim sağlıyordu. Doğu ve batıdaki ikişer giriş ulaşım ve bakım araçlarının saklandığı geniş hangar büyüklüğündeki kubbelere aitti. Ve sonuncusu vadideki bahçeye girişin sağlandığı güney uçta yer alıyordu.

Jo ve Chris onları bu girişin orada, bir okaliptüs şeridinin arkasına bıraktı.

Rosie gidişlerini biraz tedirginlikle seyretti. Riley Senato tarafından arandığından Jo istemeyerek de olsa Rosie’ye kolonideki evlerini tarif etmişti. Rosie birkaç saat sonra onunla içeride buluşacaktı ve Jo ona biraz yiyecek ve ağrı kesici verecekti. Bu sırada Riley de bir araç ödünç alıp koloninin çevresinde dolaşacaktı. Daha sonra Rosie onunla çiftlik hangarlarından birinde buluşacak ve araçla Anklav’a gideceklerdi. Jo araçtaki ilkyardım kutusundaki askıyla Riley’nin kolunu sabitlemiş ve ona

ağrı kesici iğne yapmıştı ama hepsi bu kadardı ve Rosie onu yalnız bırakacağı için endişeliydi. Ya yine kendinden geçecek olursa?

Rosie nefes maskesini düzeltti ve ellerini kollarına sürterek kendini donmadığına ikna etmeye çalıştı. Jo ona bir kazak vermişti. Riley de Chris'in ceketlerinden birini almıştı. Kazak koyu yeşildi ve Rosie için biraz fazla uzundu. Ceket de Riley için biraz dardı ama hiç yoktan iyiydiler. Gece olunca sıcaklık muhtemelen sıfır dereceye kadar düşecekti.

Toprak yolun yan tarafında bir ağaç ve çalı sırasının arkasına çöktüler ve elli metre ötedeki hava kilitli kapıyı izlediler. Girişin etrafındaki alan açıktı ama kapıyla aralarında uyluk yüksekliğinde, grimsi yeşil çalılar ve engebeli taşlık bir zemin vardı. Bir düzine kadar insan, vadi çiftliklerinden yukarı kıvrılan yola doğru yürüyordu. Yol bir anda keskin bir inişe geçtiği için, insanlar dik yokuşu tırmanırken toprağın içinden çıkıyormuş gibi görünüyorlardı.

"Hâlâ bir planımız yok," dedi Rosie.

Riley sessiz kalınca Rosie ona baktı ve gözlerinde hoşuna gitmeyen bir şey gördü. Çoktan verilmiş bir karar bakışı.

"Ne?" dedi temkinli bir sesle.

"Rosie, bence benimle gelmemelisin."

"Riley..."

"Bir süredir bunu düşünüyordum," dedi Riley sözünü keserek. "Jo haklı. Seni kurban ediyorum."

"Jo haklı değil," diye ısrar etti ama Riley kafasını sallamakla yetindi.

"Haklı. Seni bu işe karıştırmamalıydım. Bu benim kavgam, senin değil."

"Sadece senin kavgan değil," dedi Rosie. "Ve kaybetmedin. Günlükteki kodlar hâlâ elimizde."

"Ama kod anahtarı olmadan pek işe yaramıyorlar. O olmadan, Helios'un yaptıklarına dair kanıt edinemem."

"Ama Yuang'ın Anklav'ı havaya uçurmasına engel olabilirsin," dedi Rosie.

"Kilit altına alınırsam olamam ve bunu benim yerime senin yapmaya çalışmana göz yumamam. Çok tehlikeli."

"Yani pes edeceksin, öyle mi? Ya babam, Essie halam ve içerideki onca insan ne olacak?"

“Yuang’a gidip kendimi onlarla değiş tokuş edeceğim. Hiçbir şeyi yok etmesine gerek olmadığını, elimde bir şey olmadığını söyleyeceğim. Onu buna ikna edebilirim, bunu yapabileceğimi biliyorum. Aileni serbest bırakacak ve sonra sen Mars’tan ayrılıp Helios’u unutacaksın.”

“Bu kadar basit yani?” Rosie ona dik dik baktı. “Babam ve Essie halam artık hayatta bile olmayabilirler.”

“Yuang onları henüz öldürmemiştir. Elimde bir şey olmadığından emin olması gerek. Ayrıca onun da uyması gereken bazı kurallar ve emir aldığı insanlar var.”

“Ama ben kodları ezberledim,” dedi Rosie çaresizlik içinde. “Essie halanın yapacağı şeyi ben yapabilirim. İçeri girip Anklav’ın kendini yok etmesine engel olabilir, tahliye alarmını çalıştırıp insanların dışarı çıkmasına yardım edebilirim.”

“Hayır.” Riley’nin ağzı bir çizgi gibi gerildi. “Seni yakalarlarsa, ki yakalayacaklar... “

“Öldürürler mi?” Rosie korkmayacak kadar kızgındı. Riley’nin sesi sert ama sakindi. “Beni cezalandırmak için sana işkence ederler.”

“İyi, sana yaptıkları gibi yani?” dedi Rosie buruk bir sesle. “Bana anlatmak ister misin?”

Riley hiçbir şey demeden durdu.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Rosie, ben fikrimi değiştirdim.”

“Fikrini değiştirdin demek! Riley, yaralısın. Bunu tek başına nasıl yapacaksın? Söz verdin. Ben...”

“Rosie, dur.” Riley’nin ifadesi acılı ve kararlıydı. “Helios bundan üç sene önce beni yakalayınca bir kafese kapadı. Ayak bileklerimi kırdılar, derimi yüzdüler ve bana hayati organlarımı hedef almaya programlı cerrahi nanoblast enjekte ettiler...” Duraksadı. “Arkadaşlarım beni kurtarmayı başardığında, öleceğimden emindim. Ölmek istiyordum, iyileşmem için dokuz ay ve beş ameliyat gerekti. Artık kendi karaciğerim yok. Laboratuvarda büyütülmüş bir karaciğerim var ve kendiliğinden çoğalıp sistemimde saklanıyor olabilecek her tür nanoblastı öldürmek için hâlâ iğne olmam gerekiyor. Bu yüzden, hayır, seni buna maruz bırakamam. Bırakmayacağım. Buraya kadar gelmene asla izin vermemeliydim.” Rosie’nin kalbi küt küt atıyordu. Riley için nasıl bir

şey olduğunu ancak hayal edebilirdi ama pes edemezdi. “Ya Yuang bunu babama ya da Essie halaya çoktan yaptıysa?” dedi.

Riley’nin yüz ifadesi gevşedi. “Ya sana yaparsa? Rosie, bence ailen senin yaşamanı tercih eder.”

Rosie bakışlarını kaçırdı. Büyük olasılıkla haklıydı ama bu hissettiklerine engel olamıyordu.

“Bir şey yapabilirsin,” dedi Riley. “Yuang’a geldiğimi haber verirsem, daha iyi gidecek. Senden koloniye girdiğin zaman, halka açık bir komnet bulup onunla temasa geçmeni istiyorum. Söylemeni istediklerimi sana söyleyeceğim. Buna bağlı kalmalı ve başka hiçbir şey dememelisin. Seni bir konuşmanın içine çekmesine izin verme.”

“Bu mu yani?” dedi Rosie. “Ancak bu kadarını yapmama mı izin var? Sonra da bekleyecek miyim?” Rosie öfkesinin sesine yansımasına engel olamamıştı.

“En güvenli yol bu. Jo ve Chris’le kal. Ben vadideki çiftliklerden bir araç alıp Anklav’a gideceğim. Halan babanı da alıp koloniye gelebilir.”

“Tabii Yuang kabul ederse.”

“Edecek.”

Rosie bundan emin değildi ama bunu Riley’ye söylemesinin bir faydası yoktu. Riley kararını vermişti ama bu, Rosie’nin onun dediğini yapması gerektiği anlamına gelmiyordu. Riley’nin bu kadar kolay pes edebileceğine ve her şeyin Helios’un yanına kalmasına izin vereceğine inanamıyordu. Başka bir yolu olmalıydı ve Rosie o yolu bulmalıydı.

“Yuang’la nasıl temas kuracağım? Rehberde kayıtlı mıdır?” Riley, Rosie’nin alaycı tavrını görmezden geldi ve eline bir kâğıt parçası tutuşturdu. Üstüne bir dizi sayı karalanmıştı. “Bunları komnete gir.”

“Bunu nereden aldın?”

“Rosie...”

“Pekâlâ.” Rosie rahatsız bir tavırla iç çekti. “Hazırım.” Riley onu dikkatle süzdü. “Emin misin?”

“Sen?”

“Dikkat çekmemeye çalış ve hava kilidine girdiğin zaman birini takip etmeye dikkat et. Etrafına bakınma. İzleme kameraları olacak.”

“Aptal değilim.”

Riley’nin sükûneti değişmedi. “Hangarda buluşuruz.”

“Ya yine bayılırsan?”

“Bayılmam.”

“Tabii ya, sağlığın yerinde, hiçbir şeyin yok.”

Riley’nin çenesi seğirdi ama cevap vermedi.

Rosie, “Kom hâlâ çalışıyor mu?” diye sordu.

Riley aygıtı cebinden çıkardı. “Evet, istiyor musun?”

“Hayır. Bayılman ve gelip seni bulmam gerekmesi ihtimaline karşılık açık tuttuğundan emin ol.”

“Böyle bir şey olmayacak. Sana söyledim...”

Rosie onun yerine, “Kendini iyi hissediyorsun,” diye tamamladı. “Ama iyi görünmüyorsun.” Riley’nin alnı ter tabakasıyla kaplıydı ve Rosie yere çömelirken yüzünü buruşturduğunu görmüştü.

“Rosie.” Sesi dümdüzdü ama sıkıntısı hissediliyordu. “Beni dinle, sana Yuang’a ne diyeceğini söyleyeceğim.”

Bölüm 32

Koloniye girmek acayip kolay olmuştu. Rosie'yi kimse sorgulamadı, kimse ona ikinci bir kez bakmadı bile. Belki de genç bir kadının çiftliklerden dönerken görülmesi sıradışı bir şey değildi.

Hangarın içi kubbenin yüksek ve kavisli tavanıyla örtülü, geniş bir alandı, içerisi araçlar, makineler ve işleri için koşturan insanlarla doluydu. Hangarın karşı ucunda koloninin geri kalan kısmına açılan bir çift otomatik kapı vardı.

Rosie nefes maskesini çıkardı ve ağır hareket eden makinelerin ve insan gruplarının arasından dolaşarak hızlı adımlarla kapılara yöneldi. Sağ tarafında çok sayıda depo, sol tarafında ise metalik kapıları çatıya yerleştirilmiş kristal kürelerden gelen, yumuşacık ışıkla parlayan devasa soğuk odalar vardı. Herkes onunla uğraşamayacak kadar meşgul göründüğü için, kapılardan hiç sorun yaşamadan geçebildi.

Kapının diğer tarafında bir geçit vardı. Halka açık kubbelerde olduğu gibi, bu geçit de Mars toprağına iyice gömülmüş çift katlı kavisli pylocamdan yapılmaydı. İki yanına alçak çalıların sıralandığı geçidin ucu bir sonraki bağlantı kubbesine ve başka geçitlere açılıyordu.

Ortalıkta çok fazla insan yoktu ve Rosie yürürken, ne söyleseydi Riley'nin fikrini değiştirebileceğini düşünüyordu. Rosie'nin ona yardım edebileceğini neden göremiyordu? Rosie kodları biliyordu; içeri hâlâ girebilirlerdi. O teslim olunca Yuang'ın ailesini özgür bırakacağını ve Anklav'ın yok edilmesini durduracağını düşünmek büyük bir kumardı.

Rosie geçitten büyük bağlantı kubbelerinden birine çıktı ve girişte duraksadı. Kubbe özünde koloninin diğer kısımlarına uzanan sekiz geçidi birbirine bağlayan bir merkezdi. Orta alanda, yerden iki metre yükseklikte 3 boyutlu bir yapay zekâ rehber sütununun etrafına dizilmiş dört komnet standı yükseliyordu, iki genç delikanlı yapay zekâyla uğraşıyor, kadının yarı saydam görüntüsünün içinden kollarını geçirerek gülüyorlardı ve sanal bir *workstation*'a sabitlenmiş bir bankta adamın teki oturuyordu. Merkezin etrafında, insanlar akın akın geçitlere girip çıkıyordu. Rosie o insanların arasında Senato üniformalı birini görememişti. Kubbenin duvarına, yükseğe yerleştirilmiş bir ekrana dışarıdaki açık Mars gününden görüntülerle

birlikte, oksijen seviyeleri ve fırtına tahminleri yansıyordu. Dışarıda hava sekiz dereceydi ama kubbenin içi ılıktı ve hava biraz polen ve demir kokuyordu.

“Şöyle çekil.” Arkasında biri konuşunca Rosie sıçrayarak döndü. Sakalı grileşmeye yüz tutmuş, orta yaşlı bir adam ona gülümseyerek bakıyordu.

“Özür dilerim.” Rosie kenara çekildi ama adam uzaklaşmıştı bile. Kalbi küt küt çarpıyordu. Bu işi bir an önce halledip buradan çıkmalıydı.

Kubbenin uzak ucunda, koloni içinde ulaşımı sağlayan mekik istasyonu vardı. Alçak platformun yanında sıra olmuş dört vagon gördü. Tepesi kesilmiş, uzatılmış yumurtalara benziyorlardı. Rosie komneti kullandıktan sonra Jo’nun onu beklediği Arcadia’ya giden mavi hatta binecekti. Sonra onu batıdaki bir başka hangara götüreceklerdi.

Rosie komnet stantlarına doğru olabildiğince sakin adımlarla ilerledi. Gözüne bir çiçek saksının kısmen gizlediği bir standı kestirmişti. Komnetin geniş yassı bir ekranı vardı ve Rosie elini ekrana koyunca standın yanından bir ses ve konuşma aygıtı çıktı. Rosie ince kıvrımlı telleri kulağına yerleştirip beş saniyelik reklâm introsunun bitmesini sabırla bekledi.

Ekranın rengi açık kırmızıya dönerken bir seçenekler dizisi belirdi. Rosie hepsini görmezden gelerek sanal klavyeyi açtı ve Riley’nin, komneti Yuang’ın komnetine yönlendireceğini söylediği kontak bilgisini girdi. Ekranın tamamen kapanıp tekrar açılmasını izlerken ter dökmeye başladı. Yumuşak bir hışırtının ardından, Yuang’ın maviye çalan görüntüsü ekranda belirdi, ifadesi serinkanlı ve şüpheciydi.

“Nasıl oldu da...” derken, Rosie’yi görüp durdu. “Bayan Black.” Dudaklarında Rosie’nin kafa derisinin gerilmesine neden olan bir gülümseme belirdi. “Ne beklenmedik bir gelişme. Sizin için endişelendim, ikiniz için de. Shore nerede? Tek parça halinde mi?”

“Gayet iyi,” dedi Rosie alçak sesle.

“Hayatta kalmak konusunda hep çok becerikliydi.” Yuang eski arkadaşlarmış gibi davranıyordu. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Halamı ve babamı görmek istiyorum,” dedi Rosie, Riley’nin söylemesini istediği sözleri tekrarlayarak. “Bana hayatta olduklarını göster.”

Yuang kaşlarını kaldırdı. “Lütfen, biraz nezaket.”

Rosie dişlerinin arasından, “Göster dedim!” diye tısladı.

“Hayır.” Yuang’ın sesi duygusuzdu ve gülümsemesi kaybolmuştu. “Ama hayatta oldukları konusunda sözüme güven. Şimdilik. Bana

söyleyecek bir şeyin var mı?”

Riley bunu söyleyeceğini tahmin etmişti. Rosie’nin Yuang’a Riley’nin ona geleceğini ve babası ve Essie halayı serbest bırakmasına karşılık, Helios’un açığa çıkacağını söylemesi gerekiyordu. Buluşmayı ayarlayıp komneti kapatmalıydı ama Rosie tereddütlüydü. Ya bu Yuang için yeterli değilse? Ya Riley’yi ele geçirmesine rağmen laboratuvarı imha ederse?

“Bayan Black?” Yuang ona eğlenir gibi bakıyordu. “Bütün gün bekleyemem.”

Rosie derin bir nefes aldı. Yuang kutuda neler olduğunu bilmiyordu. Rosie’nin yalan söylemediğinden emin olamazdı. ”Babamı ve halamı Anklav’ın kuzey kapısından sal. Riley seninle orada buluşacak.”

“Öyle mi?” Yuang onu dikkatle süzdü. “Onlar için kendini feda ediyor demek?”

“Evet.”

“Ne kadar asil bir davranış.” Ses tonu küçümseyiciydi ama gözlerindeki bakış için aynısı söylenemezdi.

“Aileme ve Anklav’ı imha etme planlarına son verilmesine karşılık Riley.”

Yuang’ın yanıtı, “İlginç,” oldu. “Ya ebeveynlerinin kutusundaki diğer şeyler?”

Rosie, “Onları da getirecek,” dedi ve ekledi: “Elinde ne varsa, hepsini.”

Yuang kaşlarını çattı. “Elinde ne varsa hepsini mi? Bir şey mi ima ediyorsunuz, Bayan Black?”

Rosie güçlükle yutkundu. “Yeryüzündeyken bir şeyi kutudan çıkarmıştım. Riley’nin bundan haberi yok ama ben önemli olduğunu düşünüyorum.”

“Ne?” Yuang’ın sesi buz kesmişti.

“Bir plastik kâğıt parçası,” dedi Rosie. “On yıl kadar önce Mars’tan Dünya’ya gidecek şeylerle ilgili bir sevkiyat emri. Sıtma aşıları ve yeni test dozlarıyla. Pip’le karşılaşmadan önce saklamıştım.”

“Nereye?” Yuang’ın ifadesi ekrandan bile korkutucuydu ama Rosie konuşmaya devam etti. Her ne kadar MalX’i Dünya’ya getiren sevkiyata dair bir kaydın varlığı konusunda hiçbir fikri olmasa da, ona elinde bir şey olduğunu düşündürmek zorundaydı.

“Güvende,” dedi. “Ama birinin eline geçerse...” Ona olabilecekleri düşünmesi için zaman verdi.

Yuang onu dikkatle süzdü ve gözlerini kısarak, “Sana neden inanmalıyım?” diye sordu.

“Çünkü hiçbir bilginin dışarı sızmasını kaldıramazsın, değil mi? Ve o belgeyi biri görürse, MalX’in Dünya’ya nasıl ulaştığını merak edebilir.”

Yuang ürkütücü bir gülümsemeyle, “Çok cesurca, Bayan Black,” dedi. “Tabii eğer gerçeği söylüyorsan. Cesurca ama aptalca. Ne çevirdiğinden Shore’un haberi var mı?”

“Babamı ve halamı serbest bırak ve Anklav’ı yok etme planlarına son ver, yoksa biri o belgeyi görür,” dedi.

“Ah, ben de onları serbest bırakmayı planlıyordum,” dedi Yuang. “Bana ihtiyaç duyduğum şeyi getirdikleri için, artık bana pek faydaları kalmadı. Asıl büyük balık Shore, Bayan Black ve bana geldiği zaman konuşacağız. Ama sana gelince...” Tekrar gülümsedi. “Bana mesajını hızla iletip komneti hemen kapatmanı istemesinin bir nedeni vardı. Senin gibi zeki bir kızın zaten bilmesi gereken bir neden.”

Yuang’ın haklı olduğunu fark edince Rosie’nin içi korkuyla doldu.

“Bayan Black,” dedi Yuang. “Seni Gerry’yle tanıştırayım.”

Rosie’nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Arkasında biri duruyordu. Burnundan soluduğunu duyabiliyordu. “Sizi gideceğiniz yere bırakayım mı?” dedi bir adam,

Rosie’nin kalbi bir roket gibi yerinden fırladı. Kulaklığı koparırcasına çıkarıp öne atıldı ve yandaki komneti kullanan çifti itip geçti ama adam bir adım daha atmadan onu kolundan yakaladı.

“Hiç sanmıyorum.” Rosie’yi öyle sert çekmişti ki başı arkaya savruldu ve dilini ısırdı. Adamın kocaman elleri, iri bir cüssesi ve kısacık tıraşlı beyaz-sarı saçları vardı.

“Bırak beni!” diye bağırdı Rosie. Çifte baktı ama ayakaltından çekilmek için harekete geçmişlerdi bile.

“Şimdi, benimle geliyorsun,” dedi Gerry. “Annene bir dahaki sefere kaçtığında seni yakalayacağımı söylemiştim.”

“Benim annem öldü!” Rosie adamın elinden kurtulmak için kıvranıyordu. “Bana yardım edin,” diye yalvardı çifte.

Ama gözleri Gerry’nin göğsündeki altın rengi Helios logosuna takıldı ve hızla geri çekildiler.

Gerry, Rosie’yi sürüklerken çifte gülümseyerek, “Hep böyle yapıyor,” dedi. “Astrofizikten nefret ediyor.” Kıkırdadı.

“Etmiyorum!” diye bağırdı Rosie öfkeyle. “Büyük olasılıkla senden daha çok şey biliyorumdur! Beni kaçırıyor!” diye çığlık attı ama kimse müdahale etmek istemiyordu.

Adam onu kendine doğru çekti ve gülümsemesini kaybetmeden, kulağına fısıldadı. “Uslu dur, yoksa babanı göremezsin.”

“Nefesin kokuyor,” dedi Rosie.

Adam yan gözle ona baktı. “Sıkı kızsın demek,” dedi. “Ama çok sürmez.”

Rosie ona dik dik baktı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki düzgün nefes alamıyordu.

Gerry onu bir geçit yolundan konutların olduğu bir kubbeye sürükledi. Onu dışarıdaki hava kilidine doğru çekerken, birinin sıradan evi gibi görünen bir şeyin önünden geçtiler.

Gerry, Rosie’nin eline bir nefes maskesi tutuşturdu. “Bunu tak ve sakın beni canını yakmaya mecbur edecek bir şey yapmaya kalkma.”

Dışarısı buz gibiydi. Güneş batıyordu ve çıplak toprak kırmızı bir ışığa boyanmıştı. Birkaç metre ötede direksiyonunda bir başka adamın oturduğu üç tekerlekli bir araç bekliyordu.

“Bin.” Gerry onu aracın içine itince Rosie arkaya tırmandı. Gerry de yanındaki dar alana sıkıştı.

“Gazla,” dedi sürücünün omzuna vurarak.

Araç, koloniden uzaklaşarak Tharsis Dağları’na çıkan daracık bir yoldan yukarı tırmandı. Arka koltuğa sıkışan Rosie karşılarındaki gökyüzünü kaplayan heybetli sıradağlara bakarken anlık bir panik ve çaresizlik hissetti. Riley neler olduğunu tahmin edebilir miydi? Yine de buluşma yerine gidecek miydi? Rosie’nin hiçbir fikri yoktu. Tek umudu, Yuang’ın plastik kâğıt konusunda ona inanmasıydı. En azından onlara biraz zaman kazandırabilirdi.

Bölüm 33

Pip izliyordu. Hiç kıpırdamadan ve ses çıkarmadan, duvarların gölgesinden ayrılmadan arka planda ilerliyor, kapıları dinliyor ve Dünya'da hayatta kalmak için kendine öğrettiği bütün hileleri kullanıyordu.

Vahşi olmak insanı hedefe dönüştürüyordu ve Pip görünmez olmak konusunda çok yol katetmişti. İnsanların gözlerinden kaçabilen şeyler inanılmazdı. Yuang'ın gorilleri çok iri olmakla birlikte zeki olmaya çok uzaktılar ve aldıkları performans geliştiriciler zihinlerini bulandırıyordu.

Pip nefretinin nehir çamuru gibi sızdığını hissederek dişlerini sıktı. Yuang bile biraz aptaldı. MalX'e bağışık olduğunu öğrenmenin Pip'i uysallaştıracağını, kontrol altında tutacağını sanmıştı. Tabii gerçekten bağışıklığı varsa. Pip artık neye inanacağını bilmiyordu ama bağışık olması ihtimali bir şekilde akla yatkın geliyordu. Essie'nin Yuang'ın planlarını mahvetmesine yardım etmişti ve normalde bu öteki dünyaya gidiş bileti anlamına gelirdi. Belki de *gerçekten* özeldi. Ve Yuang, Rosie ve ailesini tedavi etmesine izin vermeme tehdidinin ona istediğini yaptıracağını sanıyordu.

Böyle düşünüyorsa, Yuang cidden hayal görüyordu. Gördüğü kadarıyla Rosie'nin babası için yapabileceği çok fazla şey yoktu ve halası da pek iyi görünmüyordu. Çok yazıktı çünkü Pip ondan gerçekten hoşlanmıştı. Ama Rosie... Çadırdaki aralıktan Essie'yi seyrederken, buz gibi öfkesi su yüzüne çıktı. O bunu yaşamayacaktı.

Essie serumunu bağlayan gorile tükürünce gülümsedi. Tükürük adama isabet etmese de tatmin ediciydi. Yatıştırıcı etkisini gösterirken Essie bir süre titredi ve Pip onun uykuya dalmasını izledikten sonra sessizce uzaklaştı.

Rosie'yi koloniden aldıklarını duymuştu ve onu getirişlerini kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Bir kar tanesi kadar sessiz, Anklav'ın koridorlarından geçerek kullanılmayan bir odaya girdi. Oda doğrudan araçların giriş yaptığı arka alana bakıyordu. Pip yere çöktü ve parmağını storun altına takıp Rosie'nin gelmesini bekledi.

***

Onu küçük bir odaya atıp kapıyı çarptılar.

Zifiri karanlıktı. Rosie bir an paniğe kapıldı. Düzgün nefes alamıyordu. Duvarı hissedene dek emekledi ve sırtını yaslayıp oturdu.

Duvar sert ama şaşırtıcı derecede ılıktı. Rosie yanağını ve avuçlarını duvara yasladı ve kendine Riley'nin Yuang'ın ona yaptığını söylediği şeyleri düşünmemeyi telkin etti. Riley onları onu korkutup arkada kalmaya ikna etmek için söylemişti. Riley'nin nerede olduğunu merak etmeye başladı; yokluğunu fark etmiş miydi acaba? Güneş batmış mıydı? Ailesi hâlâ hayatta mıydı? Rosie onları düşündü; halasını ve babasını gözünde canlandırdı ve bir süre sonra tekrar nefes almaya başladı. Olduğu yere kıvrılıp bekledi.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir bekleyişin ardından sesler duydu. Doğruldu ve kulak kesildi ama bir mırıltıdan daha fazlasını duyamıyordu.

Kapı açılınca zifiri karanlığın ardından gözünü alan ışığı engellemek için elini kaldırdı ve gözlerini kıstı.

"Kim o?" dedi.

Cevap veren olmadı ama bir karaltı ona doğru yaklaştı ve iri eller öne uzandı. Yine Gerry'ydi. Rosie kurtulmak için direndi ama sonuçsuzdu. Adam onu odadan dışarı sürükledi.

Rosie gözlerini kırpıştırarak etrafa baktı. Bembeyaz boyalı bir koridordaydılar ve göz kamaştırıcı parlaklık gözlerini acıtıyordu. Ne zamandır karanlıktaydı acaba? Ağzı susuzluktan kupkuru olmuştu ve midesi boştu.

"Yürü." Gerry kolunu öyle sert çekti ki Rosie öfke ve acıdan haykırdı.

Çoğu kapalı, sadece birkaç tanesi açık kapıların önünden geçtiler. Kiminin ışığı açık, kimininki tamamen karanlıktı. Rosie'nin gözlerinin önünden peş peşe görüntüler akıyordu. Bir sınıfı andıran masalar, karanlık, dolaplar, karanlık, izleyen mavi gözler, karanlık.

Nefesi kesildi. Pip? Rosie dönmeye çalıştı ama Gerry başının yan tarafına her zamanki şaplağı indirerek kafatasını sarstı. Rosie haykırdı ve içgüdüsel olarak bir yumrukla karşılık verdi. Kayaya vurmaktan farksızdı. Gerry ona güldü.

Bir kapıda durdular. Gerry kilitten bir anahtar geçirdi ve onu Rosie'yi öyle sert itti ki, kız taş zemine kapaklandı.

"Ah, Bayan Black."

Rosie başını kaldırınca duvarı boydan boya kaplayan karartılmış siyah bir pencerenin önünde duran Yuang'ı gördü. "Seni görmek büyük zevk."

Rosie dudağını ısırmıştı; kan tadı aldı. Titreyen parmaklarla ağzını sildi ve ağır hareketlerle ayağa kalktı.

Yuang kollarını göğsünde kavuşturarak ona doğru yaklaştı.

"Yorgun görünüyorsun. Otur, lütfen." Aralarındaki beyaz bir sandalyeyi işaret etti. Kapının yakınındaki köşede duran yüksek dolap dışında odadaki tek mobilya bu sandalyeydi.

Rosie bir adım geri çekildi ve ayakta kaldı.

Yuang keyiflenmişe benziyordu. "Nasıl istersen."

"Ne istiyorsun?" Rosie'nin sesi güçsüz ve korkmuştu.

Yuang başını yana yatırdı. "Bence biliyorsun. Shore nerede?"

Rosie cevap vermeyince Yuang iç geçirdi. "Hayal kırıklığına uğradım, Rosie. Seni daha zeki sanıyordum. Hatta astrofizikte sınıfının en iyisisin. Son sömestr testinde yüzde doksan yedi yapmışsın."

"Ne olmuş?"

"Olan şu, Helios gibi bir firma her zaman parlak yeni zihinlere açıktır."

"Neden? Öldürecek insanları mı tükendi?"

"Bunu düşünmene üzüldüm, Rosie. Biz canavar değil, biliminsanlarıyız." Rosie'ye iyice yaklaştık. "Ailenin hayatta olduğunu söylediğim zaman benden şüphe mi duydun?"

Rosie'nin yüreği yerinden oynadı. "Neredeler?" Sesindeki korku ve çaresizliği duymak canını sıktı.

"Onları görmek ister misin?"

"Evet." Gözyaşlarının oluşmaya başladığını hissetti ve öfkeyle durdurmaya çalıştı. Artık ayaklarının üstünde durmakta güçlük çekiyor ve hafif hafif sallanıyordu.

"Gel." Yuang elini uzattı ama Rosie geri çekildi. "Şu pencereden bak."

Rosie, Yuang'ın sol elindeki küçük aygıtı o zaman fark etti. Yuang aygıta basınca siyah pencere şeffafa dönüştü. Pencereden komplike aletler ve ekranlarla dolu bir laboratuvar görünüyordu. Odanın ortasında kapalı bir balon, içinde birinde halasının, diğerinde babasının yattığı iki yatak vardı. Hareketsiz yatıyorlardı ve monitörlere bağlıydılar.

Rosie pencereye gitti ve ellerini cama yasladı. Neredeyse çıplaktılar ve bacaklarında ve kollarında kırmızı kabarıklıklar vardı. Babasınınkiler daha

kötüydü. Rosie’nin içinde bir şey koptu ve bir anda üşüdüğünü ve midesinin bulandığını hissetti. Bunu daha önce de görmüştü. MalX.

“Gördüğün gibi, hayattalar. Şimdilik,” dedi Yuang arkasından.

“Bunu sen yaptın!” Rosie ona döndü.

“Neden şaşırdın? Riley’nin burada ne yaptığımızı ya da yaptığımızı sandığı şeyi sana anlattığını tahmin ediyorum. Normalde akrabalarını denek olarak kullanma zahmetine girmezdim. Sonuçta ikisi de Dünya toplumunun tuhaf bir şekilde Vahşiler diye adlandırdığı kişilerin gen havuzuna dâhil değil.” İyi bir espri yapmış gibi gülümsedi. “Ama bu kez, garanti olarak, gerekli gördüm.”

“Ama ölecekler!”

“Bu sana bağlı. Bahsettiğin plastik kâğıt nerede?”

“Sana neden söyleyeyim?” dedi Rosie. “MalX’in tedavisi yok!” Rosie onun nasıl bu kadar acımasız, bu kadar aldırmaz olabildiğini anlayamıyordu. Onu hayali bir plastik kâğıtla manipüle etme fikri artık çok aptalca görünüyordu. Bütün ailesini kaybedecekti ve kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Ağlamaya başladı. Yuang onu hiç etkilenmeden seyrediyordu.

“Haklısın, elbette,” dedi. “Elimizde bir tedavi yok. Yani bir aşı yerine kullanılabilecek bir tedavi. Ama onları tedavi edebilirim.”

“Ne?”

“Uzun bir süredir, denekleri test ediyor, o özel gen ve DNA kombinasyonunu arıyoruz. Başardık; basit bir kan enjeksiyonuyla hayat kurtarabilecek bağışık bir deneğimiz var.” Yuang, Rosie’nin yanına geldi ve kulağına fısıldadı: “Pip.”

Rosie’nin kalbi tekledi. “Sana inanmıyorum.”

Yuang omuz silkti. “Ama bunun için babanı ve halanı riske atmaya razı mısın?”

Pip mi? Rosie babasına baktı. Camı indirip ona koşmak istiyordu. Pip nasıl çare olabilirdi ki? Rosie’ye neden söylememişti?

“Biliyorum, kabul etmesi güç,” dedi Yuang. “Ama doğru. Pip hatırı sayılır bir bağışıklık geliştirdi. Başka insanlara aktarabileceği bir bağışıklık. Baban ve halan gibi.”

Rosie ona inanabileceğinden emin değildi. O kadar gerçeküstü geliyordu ki. Ama Pip ona yalan söylemişti. Hepsine ihanet etmişti. Neden bu konuda da yalan söylemesin ki?

Rosie yanaklarındaki gözyaşlarını sildi ve konuştu: “Ne istiyorsun?”

“Bana bu plastik kâğıdın nerede olduğunu ve Riley’nin ne planladığını söyle, yeter. Riley’nin kendini ele vereceğine inanamam. Bana her şeyi anlatırsan, hepsi biter. Eve gidebilirsin. Ailenle birlikte.”

Rosie ne yapacağını bilmiyordu. Altüst olmuştu; boyunu aşan sulardaydı. “Bu kadar zor bir karar mı?” dedi Yuang ona doğru eğilerek.

Rosie irkilerek geri kaçtı. “Sen katilsin,” diye fısıldadı.

“Senin gözünde belki öyle ama şunu da düşün: Bana söylemezsen, ailen ölecek. Ve Riley’nin beni emirlerimi yerine getirmekten alıkoyma girişiminde başarılı olacağına dair ne garantin var? Büyük olasılıkla denerken ölecek ve o zaman eline ne geçmiş olacak? Yapmaya çalıştığımız şeyin insanları kurtarmak olduğundan bahsetmiyorum bile. Burada MalX’e çare bulmaya çalışıyoruz, Rosie. Herhalde bunu en iyi takdir edebilecek insanlardan biri sen olmalısın, değil mi?”

Rosie cevap veremedi. Alnını cama dayadı; o kadar yorgundu ki.

“Ailenin yaşamasını istemen seni kötü biri yapmaz, Rosie,” dedi Yuang. “Ve Helios’un yaptığı şeyi insanlık için yapıyoruz. Test ettiğimiz insanlar şehit oluyor, hayatlarını insan ırkının varlığını sürdürmesi için feda ediyorlar. Onlar kahraman. Sen kim oluyorsun da bunu ellerinden alıyorsun?”

Aklını kaçırmış olmalıydı. Öldürdüğü insanlardan nasıl olur da kahraman diye bahsedebilirdi? Rosie onu bir şekilde ikna edebileceğini nasıl düşünebilmişti?

“Plastik kâğıt falan yok,” dedi usulca. “Ben uydurdum.”

“Gerçekten mi?” Yuang’ın ses tonu sertti.

“Evet ve Riley sana teslim olmaya geliyor. Önce babamla Essie halamı özgür bırakman şartıyla. Dediğim gibi, seni kuzey kapısının yakınında bekliyor olacak.”

“Yani onları, mesela kız kardeşinin kutudaki günlüğünden bir şeyle birlikte tuzak olarak kullanmak gibi bir planı yok. Arkam dönükken içeri girip her şeyi mahvetmek gibi bir planı?”

“Söyledim ya, o hayatları bitirmeyi değil, kurtarmayı istiyor.” Yuang hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Başım salladı. ”Üzgünüm, Rosie. Bütün bunlara inanmakta zorluk çekiyorum. Plastik kâğıt iddiandan emin değilim ama Shore on yıldır Helios’u yıkmanın yolunu arıyor ve inan bana, daha önce bu süreçte onunla çalışan insanlar öldü. Ve şimdi, neredeyse hiç

tanımadığı iki insan için her şeyden vazgeçecek, öyle mi?” Gerry’ye döndü. ”Onu hücrelere götür.”

Rosie’nin içi dehşetle doldu. “Ama sana gerçeği söyledim!”

“Bana paçayı yırtacağını sandığın şeyi söyledin,” dedi Yuang. “Shore’u senin sandığından çok daha iyi tanıyorum.”

“Hayır, ben sana her şeyi söyledim!” Rosie gorilin ellerinden kaçınmaya çalıştı. “Lütfen.” Ama Yuang onu duymazdan geldi ve Gerry’nin yumruğu şakağına inerek dünyasını karanlığa gömdü.

Bölüm 34

Rosie farklı bir odada uyandı. Bu kez ince bir döşeğin üstünde yatıyordu ve içerisi karanlık değildi ama ışık donuktu. Başı zonkluyordu. Kalkmaya çalışırken zorlanarak yüzünü buruşturdu. Bir hücredeydi. Etrafı üç gri duvar ve boydan boya parmaklıklarla kaplı bir ön cepheyle çevriliydi. Bir klozet, bir lavabo ve yatağın yakınında bir şişe su vardı. Parmaklıkların ötesinde karanlık oda uzuyordu. Ama orada onu izleyen biri vardı.

Rosie gerildi. “Kim var orada?”

“Sadece ben.” Pip ışığa çıktı. “Seni getirdiklerini gördüm.” Rosie ona bakakaldı. Rastalarının yerinde yeller esiyordu, saçları geriye koyu renk teller kalacak şekilde tıraşlanmıştı. Saçları olmayınca açık mavi gözleri çakmak çakmak görünüyordu. Güzel görünüyordu; Rosie kalbinin yerinden oynadığını hissetti. Cılız bir sesle, “Git buradan,” dedi.

Pip kıpırdamadı. “Yakında senin için gelecekler.”

“O zaman burada işin ne? Kaçmayacağımdan emin olmaya mı çalışıyorsun?”

Pip’in ağzı bir gülümsemeyle çarpıldı. “İyi olduğundan emin olmak istedim.”

“İyi görünüyor muyum?”

“Hayır. Sana vurmuşlar.” Pip iyice yaklaştı ve parmaklarını parmaklıklara sarıp Rosie’nin şakağındaki morluğa ve yanağındaki kesiklere bakarken, yüzünden acılı bir ifade geçti. Çok sıkı oyuncuydu.

“Umurundaymış gibi davranma, Pip,” dedi Rosie. “Senin Yuang’ın yanında olman gerekmiyor mu? MalX’in çaresinin sende olduğunu söyledi. Altın çocuğu şenmişşin.”

“Evet, çok tuhaf, değil mi? Bana da yeni söyledi.”

“Bilmiyormuşsun gibi davranma.”

“Bilmiyordum.”

“Elbette, tıpkı Helios’un burada ne yaptığını ve kod anahtarını çaldığın zaman neler olacağını da bilmediğin gibi. Yaptığın şey için suçluluk mu duyuyorsun? Bu yüzden mi buradasın?”

“Üzgünüm, Rosie. Gerçekten bilmiyordum.”

Rosie başını salladı. Pip kendini yalan söylemekten alamıyordu. “Git başımdan, Pip.”

Ama Pip hiçbir yere gitmedi ve ona dikkatle bakmayı sürdürdü. Bu hali Rosie’nin sinirini bozuyordu. “Ona ne söylediğinin bir önemi yok, Rosie. Babanı ya da halanı iyileştirmeyi planlamıyorlar.” Duraksadı. “Ve sana hastalık enjekte edecek.”

Rosie, Pip korkusunu göremesin diye başını diğer tarafa dönük tutmaya devam etti ve içinden gitmesini diledi.

“Rosie...”

“Git başımdan!” Rosie sesini yükseltti. “Beni rahat bırak.”

“Tamam. Biraz uyu. Daha sonra yine gelirim.” Pip parmaklıkların arasından elini uzattı. “Yalan söylemiyorum, Rosie. Sana yardım edeceğim. Söz veriyorum.”

Rosie ona bakmadı.

“Yakında görüşürüz,” dedi Pip ve gitti.

Rosie yere yatıp cenin gibi kıvrıldı. Pip’i ya da sözlerini düşünmek istemiyordu. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

***

Birkaç saat sonra geldiler. Küçük bir kıza karşı üç goril.

Gerry onu hücreden dışarı sürüklerken, Rosie titremesine engel olamıyordu. Adam parmaklarını kolunun üst kısmına sarmıştı ve Rosie’nin başı dönüyor, midesi bulanıyordu.

Adrenalin hücumu kalp hızını üç katma çıkardığı için koşmaya ihtiyaç duyduğu bir anda sersem bir haldeydi. Ama kaçış yoktu.

Onu daha önce gördüğü laboratuvara götürdüler. Yuang onu bekliyordu ve babası ve halası, plastik balonun içinde bilinçsiz halde yatıyorlardı. Rosie vücudunu bir tür uyuşukluğun kapladığını hissetti. Ayaklarının hareket ettiğini hissedemiyordu ama balonun hemen yanına, dışarı yerleştirilmiş dar bir yatağa yaklaştığının farkındaydı.

“Bağlayın,” dedi Yuang.

Gerry onu kucaklayıp yatağın üstüne bıraktı. Döşek sertti ve Rosie Yuang’ın yaklaşmasını kendi dışında bir yerden bakar gibi izledi. Yuang tekerlekler üstünde duran bir makineyi kurcalamaya başladı.

Gerry onu yatağa bastırınca karşı koymadı. Uzuvları ağır ve vücudundan kopmuş gibiydi ve etrafında makinelerin düzenli biplerinden başka bir ses yoktu.

Direnmesi gerektiğini biliyordu. Beyninin küçük bir parçası ona sesleniyor, bunun iyi olmadığını, bir şeyler yapması gerektiğini haykırıyordu ama mesaj beynine ulaşmıyordu. Diğer iki goril, el ve ayak bileklerini kemerlerle bağladı.

“Pekâlâ.” Yuang’ın ifadesi donuktu. “Şimdi, bu canını yakmayacak. En azından ilk başta ama gerekli. Riley birazdan burada olacak ve geldiği zaman ona olanları anlatacaksın.” Yuang gülümsedi. “Ölmene izin vermeyeceğinden eminim.”

Rosie konuşamadı. Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Hepsi bir hataydı ve birazdan, bir hücrede ya da evinde ya da deli bir adamın, makinelerin ve kendi kalbinin korkunç derecede gürültülü vuruşunun olmadığı herhangi bir yerde uyanacaktı. ”Gidip onu getirin.” Yuang gorillerden birine baktı.

Adam bir şeyler homurdandı ve gitmek için döndü ama bir ses, “Ben buradayım,” dedi.

Rosie gorilin iri cüssesinden ötesini görebilmek için doğrulmaya çalıştı. Pip elleri koyu yeşil pantolonunun ceplerinde, kapıda duruyordu. Gözleri karanlığa tutulan bir fener ışığı gibi, odanın diğer ucundaki Rosie’ye ulaştı. Rosie’nin göğsünde bir şey sıkıştı ve saniyenin binde biri kadar süren bir an, belki de söylediği gibi onu kurtarmaya geldiğini düşündü. Ama Pip ona bir an baktıktan sonra Yuang’a döndü. “Bitirelim şu işi.”

Yuang kaşlarını çattı. “Bakıyorum da çok heveslisin.”

Pip omuz silkerek onlara yaklaştı. “Seçme şansım olduğunu söyleyemem.”

Bir süre sessizlik içinde birbirlerine baktıktan sonra Yuang, “Masanın üstünde,” dedi.

Pip duvara dayalı duran masalardan birine gitti. Geri döndüğünde elinde şeffaf bir sıvıyla dolu bir şırınga vardı. Sakin bir şekilde, Rosie’ye bir metre mesafede durup Yuang’ı bekledi.

“Onu hazırlayın.” Yuang, Gerry’ye başıyla işaret verdi.

Rosie’nin vücudunu birden büyük bir korku duvarı bir dalga gibi kaplayarak eylemsizliğine son verdi. Çırpınmaya başladı. ”Hayır!” diye haykırdı. “Bana dokunmayın!”

Ama kimse onu dinlemedi. Gerry kolunu tuttu ve üst kısmını yumuşak bir hortumla sıkıp damar bulmak için parmağıyla tenine vurdu.

Pip elinde iğneyle Rosie’nin yanına yaklaştı.

“Seni piç kurusu!” diye haykırdı Rosie. “Arkadan bıçaklamakta üstüne yok!”

Pip’in bakışları aşağı çevrildi ama gözlerine değil, sadece koluna bakıyordu, iğneyi hafifçe itip ucundan bir damla fışkırtırken dudakları gergindi.

Rosie’nin omuzlarını yatağa bastıran Gerry’nin nefesi sıcaktı ve soğan kokuyordu. Rosie çırpındı ama kemerler bileklerini acıtmakla kaldı.

“Pip!” Pip, duymuyormuş gibi Rosie’nin yakarışına aldırmadan iğneyi damarına batırdı. İğne teninden içeri süzülürken Rosie bir kez daha haykırdı. “Pip!”

Neredeyse hiç acı duymamıştı. Bir sinek ısırığından farksızdı. Ama Pip onu öldürmüştü! Rosie ağlamaya başladı. Bunu nasıl yapabilmişti? Bir yanı, belki ama sadece belki ondan hoşlandığı için bunu yapamayacağını ummuştu. Birazcık bile mi hoşlanmamıştı? Şırınga koluna boşaldı. Pip iğneyi çıkarıp yakındaki bir atık kutusuna attı.

“Şimdi.” Yuang onunla konuşuyordu ama Rosie söylediklerini anlamakta zorlanıyordu. “O iğnede sakinleştirici vardı, Rosie. Çok fazla değil. Bir iki saat boyunca seni biraz sersemletip paniğe kapılıp o kemerlerle kendine zarar vermene engel olacak kadar.” Kendine zarar vermesi umurunda mıydı?

“Hastalığın etkilerini hissetmeye başlaman yaklaşık dört saati bulacak, ilk başta çok acı verici olmamalı ama sanırım seni nelerin beklediği konusunda fikrin vardır.”

Rosie’nin görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı ve çok uzaklardan kendi mırıldanışını duyar gibiydi. *Anne, korkuyorum.*

“Haydi.” Arkasında Pip ve gorille birlikte dönüp giderken, Yuang’ın sesi yankı gibi çıkmıştı.

Hayır, beni bırakmayın. Rosie arkalarından bakakaldı. Makinelerin bip sesleri ve kendi kafasının gürültüsüyle baş başa kalmak istemiyordu. Pip en arkaya kaldı ve kapıyı aktive etmek için arkasına dönünce diğer adamların görmeyeceği bir şekilde dudaklarını kıpırdattı. Rosie gözyaşları ve beynindeki homurtu arasında ne olduğunu anlayamadı. Acele et, üzgünüm, ya da onun gibi bir şey. Umurunda da değildi; Pip’ten nefret ediyordu. Çığlık atmaya çalıştı ama akıntı onu kükreyen dalgaların arasına çekerken, her şey kayıp gitti.

***

Riley nefes almakta güçlük çekiyordu. Kaburgaları çatlaktı ve karnında bir çoğalıp bir dinen ağrıya bakılırsa, Rosie yanılmamıştı. İçinde bir sorun vardı. Kendini güçsüz ve pelte gibi hissediyordu.

Belki de yüzüncü kez, kendi aptallığına lanet etti. Çocukla birlikte koloniye girmeliydi. Onu dinlemeliydi.

Araca bindikten kısa süre sonra baygınlık geçirmişti ve kendine gelip kom üzerinden Chris'le bağlantı kurduğunda, artık çok geçti. Chris kızın kubbelerine hiç gelmediğini söylemişti.

Yuang kızı ele geçirmiş olmalıydı. Rosie'yi bizzat öldürmeyeceğini biliyordu. Yuang'ın bile sınırları vardı ama mekânı "ortadan kaldırırken" kız da diğerleriyle birlikte içeride olacaktı.

Kom hışırtılı bir sesle öttü ve eski aracın motoru aygıtın sinyalinden etkilenince navigasyon panelindeki göstergeler titreşti.

"Riley, neredesin?"

Jo'ydu. Riley yüzünü buruşturarak aygıta uzandı ve bağlantı düğmesine bastı. "On dakika kadar uzakta," dedi düzenli nefes almaya çabalayarak.

"Tamam, hangar sakin. Bekliyor olacağız."

Riley kapanan komu yan koltuğa bıraktı. Yan tarafına saplanan ağrı aracın bir taş ya da çukura her denk gelişinde bütün vücuduna yayılıyordu. Riley alnındaki teri sildi ve aracın kapısına dayanmaya çalıştı.

Karanlık Mars gecesi farların cılız ışığını neredeyse yutuyordu. Ay loştu ve Riley aracın yarı şeffaf tentesinden yukarı baktığı zaman simsiyah gökyüzünü kaplayan milyonlarca yıldızı görebiliyordu. Gecenin bir yarısı taşlık yüzeyde sarsılarak ilerleyen aracının içinde, koloninin arkasında uzanan dar vadideydi. Göze batması çok kolaydı.

Riley'nin, anne ve babasının başlattığı şeyi nasıl bitireceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Gerçeği söylemek gerekirse, başlangıçta şansı çok azdı ama şimdi... Direksiyonu sıkıca tuttu ve karnında zonklayan ağrı yüzünden gözlerini kıstı. Şimdi her şey umutsuz görünüyordu.

Yeni bir plana ihtiyacı vardı.

Bölüm 35

Dünya, dışarıda ay ışığındaymış gibi griydi. Her şey gölgeden oluşuyordu. Rosie gözlerini kırpıştırdı. *Neredeyim?* Doğru dürüst hareket edemiyordu; bir şey el ve ayak bileklerini aşağıya çekiyordu. Çok sıcaklamıştı ama aynı zamanda üşüyordu ve her yeri sızlıyordu. Görüşünü temizlemeye çalışırken, gözlerini açıp kapadı.

Yavan bir monotonlukla sürekli tekrar eden tok bir vurma sesi geliyordu. Ses netleşti, yükseldi. Bir tenor, bir soprano, öten bir makine. Koluna bir şey dokundu. Başını çevirince yanında duran Pip'i gördü.

Ve bir anda her şeyi hatırladı. Anklav'daydı ve MalX kapmıştı. Artık hissedebiliyordu. Bu kadar sıcaklamasının ve üşümesinin nedeni oydu. Vücudundaki sızının. Ve hastalığı ona Pip bulaştırmıştı. Çığlık atmak için derin bir nefes aldı ama Pip elini ağzının üstüne kapadı.

"Sakın," diye fısıldadı. "Duyarlar."

Pip ölümünü hızlandırmak istiyordu. Zihni açılmaya başlayan Rosie, oğlanın elinden kurtulmaya çalıştı. Çok fazla bastırmadığı için kafasını çevirip parmağını ısırabildi.

"Ah!" Pip elini hızla çekti.

"Benden uzak dur!" diye haykırdı. Ama boğazı o kadar kurumuştu ki sesi bir haykırıştan çok cırlama gibi çıktı.

"Şişt!" Pip yatağa Rosie'nin üstüne çıktı ve bir koluyla omuzlarını yatağa bastırdı. "Seni tedavi ediyorum, Rosie, eğer yaşamak istiyorsan, kıpırdamayı kes."

Bir elinde kırmızı bir sıvıyla dolu bir torbaya bağlı bir iğne vardı. İğne saplanırken Rosie öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Bana ne veriyorsun?"

"Kanımı."

"Ne?" Rosie çırpınmayı bıraktı.

"Tedavi benim, Rosie." Pip önce yüzüne, sonra koluna baktı. "Yuang'ın yalan söylemediği tek şey buydu. Kendim de kontrol ettim. Şimdi kıpırdama. Bu, bu torbadan sana kan pompalayacak özel düzenleyici bir iğne. Çok uzun sürmeyecek ve sessiz olursan, kimse duymaz. Güvenlik kameralarını devre dışı bıraktım."

Rosie önce ona sonra kan torbasına ve sonra tekrar ona baktı. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Ölmene izin veremezdim.” Pip’in kolu hâlâ omuzlarının üstündeydi ve Rosie yüzlerinin arasında sadece birkaç santimlik bir mesafe olduğunun fena halde farkındaydı.

Pip başparmağını şakağındaki morluğun üstünde dolaştırırken, kaşlarını çattı. “Goriller nasıl vuracaklarını iyi biliyorlar, değil mi?”

Rosie’nin tenindeki sıcaklık bir anda her yerine yayılır gibi oldu ve makine daha hızlı öterken kalp hızı da arttı. “Kalk üstümden.”

“Emin misin?” Pip makineye baktı.

“Üstümden. Kalk.” Rosie dişlerini sıkarak konuştu.

Pip hafifçe gülümseyerek kalktı. Rosie’yi yatağa bağlayan kemerleri çözmeye koyuldu.

Rosie çözülür çözülmez doğrulmaya yeltendi ama ani bir baş dönmesiyle geri yattı. Gözlerinin önünde iğne ucu kadar ışık noktacıkları dans ediyordu.

“Sana kıpırdama demiştim, iyi misin?” Pip’in sesi endişeliydi.

Rosie bayılacakmış gibi hissetmesine rağmen, “iyiyim,” diye fısıldamayı başardı.

“Su içmelisin.” Pip bir yerden bir teneke çıkardı. “Al.” Bir elini Rosie’nin ensesinin altına kaydırıp içebilmesi için başını kaldırdı. Rosie, Pip’in yardımına muhtaç olmaktan rahatsızlık duyarak pipetten bir yudum aldı. Suyun tadı hiç bu kadar iyi gelmemişti ve baş dönmesi kademeli olarak azaldı.

“Hâlâ sıcaksın,” dedi Pip.

“Gerçekten mi? Neden acaba?” Rosie boş su kutusunu itti. “Bırak beni.” Dirseğini altına sokup kendini biraz kaldırdı. Daha iyi hissetmeye başlıyordu. Uzuvlarındaki sızlama yatışır gibiydi. Nedeni Pip’in kanıysa, çok hızlı etki etmişti.

“Onlara yetecek kadar var mı?” Balona ve içinde sessiz ve hareketsiz yatan babası ve halasına baktı.

“Zaman yok.” Pip neredeyse boşalmış kan torbasına baktı. “Buradan bir an önce çıkmalıyız. Güvenlik kamerasında ayarladığım görüntü onları sonsuza dek kandıramaz.”

“Onları burada ölüme terk edemem.” Rosie doğruldu ve bacaklarını yataktan sarkıttı.

“Şu anda onlara yardım edemezsin,” dedi Pip. “Mars’a öncelikle ne yapmak için geldiğini unuttun mu?”

“Bunu bana ciddi olarak sormuyorsun değil mi?” Rosie kendini iyi hissetmeye başladığı için, Pip’in yaptığı şeye duyduğu öfke de canlanıyordu.

“Önce Yuang’ı durdurmak gerek,” dedi Pip. “Her şeyden önce.”

“Demek böyle bir anda taraf değiştirebiliyorsun!”

“Bitti.” Pip kan torbasının hortumunu sıktı ve iğneyi Rosie’nin kolundan çekti.

“Ah.” Rosie elini omzuna götürdü.

“Dinle.” Pip torbayı ve şırıngayı pantolonunun yan cebine soktu. “Onlara yardım etmenin tek yolu benim Yuang’ı durdurmama yardım etmen. Ayrıca, onlara kanımı verecek zamanımız olsa bile, buradan asla çıkaramayız. Her yerde goriller var. Burasının nasıl güvenlikli bir yer olduğunu tahmin bile edemezsin. Burası toprağın içinde koca bir deliğe dönüşmeden önce sekiz saatimiz var, Rosie. Yuang kimlerin gidip kimlerin kalacağına karar vermeye başladı bile. Ve tahmin et, kalacaklar listesinde kimler var?”

Rosie’nin içi buz kesti. Ailesi ve yüzlerce başka insan.

Pip, babasını ve halasını işaret ederek, “Onları ve diğerlerini kurtarmanın tek yolu, Riley’nin peşinde olduğu bilgiye ulaşmak ve Yuang düğmeye basmadan önce laboratuvarların kilidini açmak,” dedi.

“Evet ama kod anahtarı artık bende değil. Unuttun mu, sen çaldın!”

“Geri alabilirim ama şimdi gitmeliyiz.” Rosie’yi yataktan çekmek için elini uzattı.

“Sakın.” Rosie ona uyarıcı bir bakış attı ve kendi başına kalktı. “Sana neden güveneyim? Halamın burada yatıyor olması senin suçun.”

“Az önce hayatını kurtardım! “

“Ah, öyle mi? Ve nasıl...” Koridordan gelen çizme seslerini duyunca sustu.

Pip hiç kıpırdamadan durdu. Rosie oğlanın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Gerçek miydi, yoksa numara mı? Ayak sesleri uzaklaştı ama ikisi de gergin gözlerle birbirlerine bakmayı sürdürdü.

Rosie ne yapacağından emin değildi. Ona güvenmek istemiyordu ama başka seçeneği var gibi görünmüyordu. Pip Anklav’da yolunu bulabilirdi ve belki de laboratuvarların nerede olduğunu da biliyordu. Riley’nin nerede

olduğunu sadece Tanrı biliyordu ve Rosie onu bekleyemezdi. Pylocam balonun yanına gitti ve içeride kıpırdamadan yatan babası ve halasına baktı. “İçeri giremezsin, Rosie,” dedi Pip.

“Biliyorum.” Rosie ona kızgın bir bakış attı. “Ama onları orada bırakamam.”

“Geri döneceğimize söz veriyorum. Eğer başarabilirsek.”

Söz. Pip’in sözlerinin değeri neydi ki?

“Rosie.” Pip başparmağıyla kapıyı işaret etti.

Keşke ona karşı bu duyguları beslemiyor olsaydı. Bunlar Rosie’nin aklını karıştırıyordu. Pip aklını karıştırıyordu. Aptallık da olsa ona inanmak istiyordu. Zaten başka seçeneği de yoktu.

Babasına ve halasına son bir kez baktıktan sonra, Pip’in peşinden dışarı çıktı.

***

Koridorlar tuhaf bir şekilde boştu ve tesisin derinliklerine doğru ilerlerken kimseyle karşılaşmadılar.

Rosie, “Herkes nerede?” diye fısıldadı.

“Bu kısmı çok fazla insan kullanmaz. Sadece biliminsanları ve denekler.”

Rosie midesi bulanarak, üstünde test yapılan Vahşiler, diye düşündü. “Ne tarafta?”

“Şu taraftan...” Pip durdu. “Biri geliyor.”

Rosie’nin kolunu tuttu ve geldikleri yöne koştular. Rosie dar bir kapıdan içeri baktı. “Bu taraftan.” Metal kapı koluna uzandı.

“Hayır!” Pip onu durdurmaya çalıştı ve Rosie geç de olsa duvardaki güvenlik tuş takımını gördü. Tiz bir alarm zili ötmeye başladı. “Burası bir laboratuvar.” Pip onu sürükleyerek uzaklaştırdı.

Arkalarından bağrışmalar ve çarpılan bir kapının sesi duyuldu. Rosie böyle bir aptallığı nasıl yapabilmişti. Rosie kalbi gümbürdeyerek Pip’i takip etti. Yattığı odanın kapısının önünden koşarak geçtiler. Pip çok hızlı koşuyor, Rosie ona ayak uydurmak için çaba harcıyordu. “Bekle.” Pip bir kapının önünde durdu ve titreyen ellerle bir kod tuşladı. Kapı açıldı ama Pip içeri girmek yerine koşmaya devam etti.

“Bunu neden yaptın?” Rosie güçlükle konuşabilmişti ve kendini ürkütücü derecede güçsüz hissediyordu; bacakları daha şimdiden titriyordu. Alın terle kaplıydı. “Kapılar onları açanları hafızaya kaydeder,” dedi.

“Gorillerin o tarafa gittiğimize inanacaklarını umuyorum. Bize zaman kazandırır.”

Pip, Rosie’ye dikkatle baktı. “Sen iyi misin?”

Rosie göz göze gelmemeye özen göstererek, “İyiyim,” dedi. “Gidelim.” Göğsündeki acıyı yok sayarak koşmaya devam etti.

Sol taraflarındaki dar pencerelerden içeri vuran düzensiz ve solgun güneş ışığı huzmeleri, zeminde parke taşı izlenimi yaratıyordu. Arkalarından ağır ayak sesleri geliyordu. Koridor o kadar uzundu ki arkalarından biri gelse, açıkta yakalanacaklardı.

Pip bir anda durdu. “Şuraya.” Bir havalandırma ızgarasının yanına çöktü ve cebinden bir çakı çıkardı. Bıçağını açıp ızgarayı duvardan sökmeye çalıştı.

“Buraya mı gireceğiz?” Kesik kesik nefes alan Rosie açıklığı kontrol etti, içinden güçlükle geçilecek genişlikteydi.

“Saklanmak zorundayız. Tek yolu bu,” dedi Pip. Ama ona bakınca Rosie, Pip’in de kaçamayacakları kadar kötü durumda olduğunu bildiğini fark etti. En kötüsü de, Pip’in haklı olmasıydı. Rosie şimdiden bitkindi. Pip’in yanına çöktü ve o bıçakla uğraşırken parmaklarını ızgaranın deliklerine geçirip var gücüyle çekti. Kol kasları titriyor ve sızlıyordu ama çekmeyi sürdürdü. Küçük bir metal gıcırtısının ardından köşeden bir vida fırlayıp yere düştü.

“Daha sert çek.”

“Yapamam.” Kelime Rosie’nin ağzından fısıltılı bir hıçkırık gibi çıktı ama o anda umurunda değildi. Pip çakıyı cebine attı ve parmaklarını aralığa geçirip bu kez birlikte asıldılar. Üst vida da fırlayınca bir anda ızgaranın üst kısmı aralandı ve arkasındaki baca açığa çıktı.

Dar aralığa bir tırtıl gibi sürünerek ilk giren Rosie oldu, içerisi tozluydu ve ekşi kokuyordu ama düşündüğünden daha genişti. Pip de yanına kaydı ve birlikte ızgarayı tutup tam zamanında yerine çektiler.

Saniyeler sonra bir goril önlerinden geçti. Duyamayacakları kadar alçak sesle, bir koma konuşuyordu.

Yüz yüze, bacanın içine sıkıştılar. Pip yarı yarıya Rosie’nin üstündeydi. Rosie’nin başının üstüne uzattığı eliyle ızgarayı tutuyor diğeriyle alt kısmını sabitliyordu. Sol bacağını Rosie’nin kalçasının üstüne atmıştı ve Rosie kalp atışlarını kendi kalbinin üstünde hissedebiliyordu. Teni biraz toz ve ter kokuyordu.

Gorilin koridoru aşması hiç bitmeyecek gibi geldi. Rosie adamı göremiyor ama komundan arada sırada çıkan hışırtı sayesinde duyabiliyordu. Rosie ızgarayı yerinde tutan parmak uçlarını görmemesi için dua ediyordu.

Goril anlaşılır bir sesle, “Burada yok,” deyince Rosie ızgarayı itip kendini dışarı atma isteğiyle doldu.

Pip onun gerilimini hissederek bacağını kalçasına daha sıkı sardı. Rosie ona baktı. Pip başını iki yana salladı. Hayır.

Pip’in nefesi boynuna sürtünüyordu ve Rosie ne kadar yakın olduklarının fena halde farkındaydı. Aklını dışarı çıkma sorununa odaklayarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. Ezberlediği günlük kodlarını düşündü. Kapı alarmlıydı; laboratuvarlardan biri olabilir miydi acaba? Ya da belki de ihtiyaç duydukları Yaratılış bilgisinin olduğu laboratuvarlardan birine giden yoldu. Denemeye değerdi.

Ve hiç bitmeyecek gibi gelen bir sürenin sonunda, Pip tamam diye fısıldayınca Rosie boğuk bir iniltiyle ızgarayı bıraktı. Pip ızgarayı aşağı kaydırdı ve Rosie zarif olmaya çok uzak hareketlerle kafaüstü dışarı uzanıp Pip’in yanından kendini dışarı çekti.

Pip de arkasından çıktı ve ızgarayı yerine taktıktan sonra gorilin gittiği yöne döndü. “Bu taraftan,” dedi.

“Pip, bekle.” Rosie onu kolundan yakaladı.

“Ne?”

“Alarmlı kapı. Nereye açılıyor?”

“Alt katlara, neden?” Güneş batıyordu ve gölgeler eğik bir açıyla yüzüne vuruyordu.

“ihtiyacımız olan laboratuvarlara oradan giriş var mı? Riley’nin bana verdiği kodlardan biri o kapıyı açabilir.”

Pip ona bir an için anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. “Belki.”

Rosie’nin içi öfkeyle doldu. “Helios için çalışıyorsun,” dedi. “Neyin nerede olduğunu bilmiyor musun?”

“Hepsini değil.” Pip gergin, hatta neredeyse öfkeliydi. “Ben başka bir yoldan gidecektim ama tamam, yabancı gelmedi.” Pip gorilin gittiği yöne baktı. “Ama elimizi çabuk tutmalıyız.”

Kapıya koştular ve Rosie kodlardan birini tuşlamaya çalıştı.

Hiçbir şey olmadı. Ne alarm çaldı ne de ışıklar yanıp söndü. Ama kapı da açılmadı.

“Kaç tane kod var?” diye fısıldadı Pip.

“Yedi tane daha. Ama hepsini girmek alarmı çalıştırır mı acaba?”

“Sanmam. Alarm sadece çocukların içeri girmesini engellemek için.”

“Tamam. Rosie diğer kodların rakamlarını tuşlamaya başladı.”

Altı kod sonra kapı hâlâ kapalıydı.

“Zamanımız daralıyor,” dedi Pip.

“Biliyorum. Son bir kez daha.” Rosie son kodu da tuşladı. 6-54-03-Omega.”

Kapı yumuşacık bir sesle kayarak açıldı.

Karşılarında loş bir koridor açılmıştı. Yer açık mavi renkli beton, duvarlar tozlu beyazdı ve dar alan boru biçiminde bir ışıklandırmayla aydınlatılmıştı. Zemin biraz ileride birkaç basamakla aşağı doğru iniyor ve karanlığın içinde gözden kayboluyordu.

Uzaktan ağlamayı andıran yumuşak bir ses onlara kadar ulaşıp kayboldu. Rosie, Pip’e baktı ama Pip yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Pip?”

“Gel.” Pip yanından geçip ilerledi.

Rosie midesinde soğuk bir korku hissiyle arkasından yürürken, kapı kayarak arkalarından kapandı.

Bölüm 36

Kapı kapandığı anda bütün ışıklar söndü.

Rosie donup kaldı. "Pip?" Ellerini öne uzattı ve duvarı bulmayı umarak yana doğru kaydı.

Hiçbir şey göremiyordu. Karanlık bir kurşun gibi ağır, kan kadar yoğun bir şekilde üstüne çökmüştü. Paniğinin sesine yansımasına engel olamadığı için canı sıkılarak bir kez daha, "Pip?" diye seslendi.

"Buradayım." Ses ondan daha ileriden gelmişti.

"Nerede?"

"Burada." Pip'in eli omzuna çarptı.

Rosie ona tutunmamak için kendini zor tuttu. "Bir fenerin falan var mı?"

"Hayır."

Rosie gittikçe artan korkusunu kontrol altında tutmak için çabalıyordu. *Nefes al, Rosie. Nefes al.*

"Hey, karanlıktan korkuyor musun?"

"Hayır!"

"Emin misin? Sesin bir tuhaf çıkıyor." Yoksa bundan keyif mi alıyordu? Rosie'nin öfkesi geri döndü.

"Ben iyiyim. Sadece şaşırdım, o kadar." Rosie elini elinden çekti ama varlığını hissedemeyeceği kadar uzaklaşmadı.

Sonra araçtaki aydınlatma çubuklarından birini cebine koyduğunu hatırladı. Elini kot pantolonunun yan cebine attı ve ince glo-tüpü parmak uçlarında hissedince rahat bir nefes aldı.

Üst kısmını çevirdi. Yumuşak sarı bir ışık belirdi. Pip ani ışıkta gözlerini kıstı.

"Şanslıyız," dedi. "Ne kadar dayanır?"

"Belki bir ya da iki saat."

"Harika. O zaman gidelim."

Rosie tüpe bir can simidi gibi tutunarak ışığı öne tutup basamaklara doğru yollarını aydınlattı.

Üç kısa basamakla aşağı iniliyordu, ikinci sahanlıkta sımsıkı kapalı, vakumlu bir kapının önünden geçtiler. Kapının üstünde bir ismin kalıntıları

duruyordu: G-5. Rosie kapının arkasında kullanılmayan laboratuvarlar olabilir mi, diye merak etti.

“Hey.” Durdu ve ışığı kapının kenarında dolaştırdı. “Bunlar kaynak izlerine benziyor.”

“Rosie, haydi.” Pip iki basamak öndeydi.

Rosie onu duymazdan geldi. “Sence bunun Riley’nin ebeveynleriyle alakası olabilir mi?”

“Hayır. Onların bulunduğu laboratuvar tamamen imha edildi. Kolonideydi.”

“Nereden biliyorsun?”

Pip duraksadı ve sonra alçak sesle, “Buradaydım,” dedi.

Rosie ona döndü. “Ama on yıl önceydi.” Yoksa sekiz yaşından beri Helios için mi çalışıyordu?

“Evet, biliyorum.” Pip tuhaf bir şekilde hareketsizdi ve Rosie yüzünde isteksizlik, suçluluk ya da başka bir şey gördü. Yoksa utanç mıydı? “Ben burada doğdum, Rosie,” dedi. “Burada büyüdüm.”

Bir anda bütün taşlar yerine oturdu. Neden diğer Vahşilerden farklı göründüğü, Helios’a neden bu kadar sadık olduğu. Pip, Helios’un içine doğmuştu. Rosie arkaya doğru bir adım attı.

Rosie’nin hareketini izlerken, Pip’in yüzünü bir burukluk kapladı.

“Böyle düşüneceğini biliyordum,” dedi.

“Bir şey demedim.”

“Gerek yoktu.” Pip merdivenin korkuluğuna yaslandı.

“Pekâlâ, ne düşünmem gerekiyor?”

“Bilmiyorum. Ama artık onlardan biri değilim, Rosie. Artık durum farklı.”

“Öyle mi?” Rosie her şeye rağmen ona inanmak istiyordu. “Annen ve baban gerçekten öldü mü?” diye sordu. “Yoksa o konuda da mı yalan söyledin?”

Pip sert bir sesle, “Yalan söylemedim,” dedi ve sesi merdiven boşluğunda yankılandı. “Onları Yuang öldürdü. Onları denek olan kullandı, sayısını bilmediğim diğerleri gibi. Tanıdığım çocuklar, insanlar...” Nefesini kontrol etmeye çalışırken, göğsü inip kalkmaz oldu.

“O zaman neden onun için çalışmaya devam ettin?” diye sordu Rosie.

“Biliyor muydum sanıyorsun?” Pip’in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Hiçbir fikrim yoktu. Ben yardım ettiğimi sanıyordum. Yuang’ı

çocukluğumdan beri tanıyorum. Bana o baktı, şeyden beri...” Derin bir nefes aldı. Korkuluğu duvardan sökecekmiş gibi sımsıkı tuttu. Yeniden konuşmaya başladığında sesi daha sakin ama kontrollüydü. “Bana MalX’in tedavisini bulduğumuzu söyledi, Rosie. Helios’un tedaviyi bulmak için insanları öldürdüğünü bilmiyordum.” Bakışları yoğundu. “Bilseydim bunları yapar mıydım sence?”

Rosie cevap veremedi. Gözlerinde gördüğü acı ve öfke onu sarsmıştı. Öfkesi Rosie’ye değil, ona yalan söylemiş ve ebeveynlerini almış adamaydı.

“Hayatım kurtardım, Rosie ve şimdi de aileni kurtarmaya ve onu durdurmaya çalışıyorum. Yetmez mi?”

Bakışları yakarır gibi ve neredeyse çaresizdi. Ama Rosie’nin bir cevabı yoktu. Ne düşüneceğinden emin değildi. “Bilmiyorum,” dedi dürüst olmaya çalışarak. Ama Pip’in istediği bu değildi.

Pip’in bakışları derin bir hayal kırıklığıyla doldu. Nefesini bıraktı ve “Peki,” derken bakışlarını yere indirdi.

Rosie korkunç hissediyordu ama ne bekliyordu ki? “Burası neydi?” diye sordu kapıyı işaret ederek.

Pip duraksadı ve, “Dünya’dan getirdikleri bazı Vahşilerin kaldığı yaşama alanları,” dedi. “Shore laboratuvarı havaya uçtuktan sonra mühürlendi.”

“Herkese ne oldu?” dedi Rosie ama Pip arkasını dönmüştü bile.

“Yeryüzüne geri gönderildiklerini söylediler. Haydi, yola devam etmeliyiz.”

Rosie içinde tuhaf bir hisle arkasından gitti. Dünyaya döndüklerine inanmadığı Pip’in ses tonundan belliydi. O da inanmamıştı. Ama bu ona güvenebileceği anlamına mı gelirdi? Bir çocuk olarak inandığı her şeyin koca bir yalan olduğunu öğrense, Rosie ne yapardı?

Basamakların sonunda sıradan tokmaklı, güvenlik tuş takımı olmayan bir kapı vardı. Pip kulağım dayadı ve Rosie’nin soran bakışlarına başını iki yana sallayarak karşılık verdi. “Hiç ses yok.”

Kapıyı hafifçe araladı; birlikte aradan baktılar.

Kapının diğer yanında altı kapının ve birkaç metre aralıkla iki koridorun kestiği aydınlık bir koridor vardı.

“Ne tarafa?” diye fısıldadı Rosie.

Pip tereddüt etti. “Sanırım ikinci koridor.”

Sağ duvar boyunca ilerlediler.

Çok sessizdi ve biri daha yeni paspas yapmış gibi, keskin bir temizlik malzemesi kokusu vardı. Rosie glo-tüpü kapayıp cebine soktu.

İlk kapıya yaklaşınca Rosie yumuşak bir inilti duyduğunu sandı. Dondu. Sesi Pip de duymuştu. Çenesiyle kapıyı işaret ederken, eliyle iyice alçalıp kaymayı taklit eder gibi bir hareket yaptı.

Kapının üst kısmında kare bir pencere vardı ve Pip ona pencerenin altından eğilip geçmesini işaret ediyordu. Ama ya içeride yardıma ihtiyacı olan biri varsa? Rosie başını iki yana salladı ve dudaklarını oynatarak, “Sadece bakalım,” dedi.

Pip kaşlarını çattı ve başını hayır sallayarak onu takip etmesini işaret etti.

Rosie, canın cehenneme, diye düşündü ve geçerken pencerenin alt yarısından içeri baktı.

Oda tahmin edeceğinden çok daha uzundu, sonu görünmüyordu. İçerisi çoğunun üstünde bir insan silueti olan yatak sıralarıyla doluydu. Kollarından, ucu her yatağın üstündeki çatıdan sarkan kare biçiminde makinelere bağlı hortumlar çıkıyordu. Yatakların arasında mahsulleri kontrol eden çiftçiler gibi vızıldayarak dolaşan tıbbibotlar vardı. Metal kafalardan biri döndü ve sabit kırmızı bir ışık Rosie’nin üstüne çevrildi.

Rosie transa geçmiş gibi gözlerini ayırmadan bakmaya devam etti.

“Rosie!” Pip onu tutup çekti. “O robotların güvenlik kameralarına direkt bağlantısı var.”

“Ne?”

“Anlamıyor musun?” dedi Pip. “Bizi çoktan görmüş olmalı. Koş!” Rosie’yi koridordan yukarı doğru itti.

Rosie koştu, ikinci bir kapının önünden geçtiler ve içerideki manzara bir flaşın artçı etkisi gibi retinasına işlendi. Başka bedenler, yine hortumlar ve tıbbibotların sabit kırmızı ışıkları.

Bir köşeyi hızla dönüp bir başka koridordan aşağı koştular. Bu koridorda sadece sol tarafta kapılar vardı. Tam önündeki bir kapı açılıp bir tıbbibot dışarı süzüldüğünde Pip birkaç metre ilerideydi. Tıbbibottan metalik bir kol uzanıp Pip’e elektrik verdi.

Rosie, “Pip!” diye bağırdı.

Pip sarsıldı ve elektrik akımı içine dolarken titreyerek havada asılı kalmış gibi göründü.

Rosie koşmaya devam etti ve onu bütün gücüyle vurup devirdi ama elektrik ona iletilince acıyla çığlık atarak yere düştü. Kasları kasıldı ve bir an nefesi kesildi. Rosie kendini zorlayarak dizlerinin üstünde döndü. Pip gözleri kapalı bir halde yanında yatıyordu.

“Pip!” Kolunu sarstı. “Pip, kalk!” Ağzında kan tadı vardı ve tıbbibot tekrar üstlerine gelmek için manevra yapıyordu. Ve biraz ileride, koridorun sonundaki kapıdan iki tıbbibot daha çıktı.

“Pip, geliyorlar!” Rosie onu çekiştirdi ama Pip sadece inledi. Onu çarpan tıbbibot kollarını öne uzatmış, kırmızı ışıklı gözlerini hiç ayırmadan Rosie’nin üzerine doğru geliyordu.

Rosie, Pip’in kolunu bıraktı ve çaresizlik içinde bir silah aradı ama hiçbir şey yoktu. Robotlar hakkında öğrendiklerini hatırlamaya çalışıyordu. Robotlar çalışmak için yaratılmışlardı; bazı ayak işlerini halletmek için... Arkasındaki panel. Rosie robota doğru koştu ve kolundan son anda kaçarak arkasına dolandı. Tıbbibot havada asılı durduğu zaman bile ondan daha uzun değildi. Rosie alt kısımdaki dar çıkıntıyı basamak yaparak üstüne sıçradı. Kolunu metal kafasının etrafına doladı, bakım panelini çekip çıkardı ve bir avuç tele yapışıp var gücüyle çekti. Robotun homurtusu tiz bir sızlanmaya dönüştü ve asılı durma becerisi devre dışı kalınca yana doğru eğrildi. Robot yere düşerken Rosie sıçrayıp kurtuldu.

Rosie izlemek için durmadan Pip’e geri koştu. Onu kaldırmaya çalışarak, “Ayağa kalk!” diye bağırdı. Diğer iki robot yaklaşıyordu ve Rosie’nin ikisini birden alt etmesi mümkün değildi. Kaçmazlarsa ufak bir kasabayı aydınlatacak kadar elektrikle dolacaklardı. “Pip!”

Pip inleyerek ayağa kalktı. Rosie kolunu beline dolayarak onu koşmaya zorladı. “Ne taraftan?” diye sordu. Pip yanında sendeleyerek yürüyordu. O kadar ağırdı ki Rosie’nin omuzları acıdı.

“Kafes.” Pip titreyen eliyle ileriyi işaret etti.

Rosie koridorun sonunda kapı olduğunu sandığı şeyin, aslında ince bir ağla örtülü bir baca olduğunu gördü. Kafes mi? Her neyse. Pip’i sürükleyerek o tarafa koşarken, robotlar bir çift arı gibi arkalarında vızıldıyordu.

Neyse ki bunlar Senato’nun sınır devriyesi için kullandığı asker robotlar değil, tıbbibotlardı. Silahları yoktu.

Kafese ulaştılar. Rosie sürgüyü kurcalarken Pip bir gözü tıbbibotlarda, metal kutuya yaslandı. “Rosie,” diye mırıldandı.

“Biliyorum!” Rosie dönmeye cesaret edemedi. Arayı kapattıklarını duyabiliyordu. Sürgü açılınca ortaya uzun bir bacanın içine asılı, üstü açık bir kafes çıktı. Rosie, Pip’in yüksek ağzın üstüne tırmanmasına yardım ettikten sonra kendisi de içeri atladı. Ama iç kapıdan geçerken soğuk ve metalik bir şey ayak bileğinin etrafına kapanıp onu çekti.

Rosie bir çığlık attı ve yüzüstü düştü. Robotlardan biri onu, yakalayıp arkaya doğru sürüklemeye başlamıştı. Pip kollarına yapıştı ama robot çekmeye devam ediyordu. Rosie’yi dışarı sürüklemeye çalışırken ayak bileklerini hırpalıyordu. “Kapıyı üstüne kapat! “ diye bağırdı Rosie.

“Ayak bileğini kırabilir!” Pip onu elinden kaçırmamak için çaba harcıyordu. Ayaklarını yere yapıştırmıştı ve Rosie onu içeride tutmak için ne büyük bir çaba harcadığını görebiliyordu. Kolu yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu. Gözleri yaşardı.

“Yap!” diye çığlık attı. Her halükârda bir şey yapılmalıydı yoksa robot kemiğini etinden koparacaktı.

Pip ona kaygılı bir bakış attıktan sonra kapının kumandasını tekmeledi. Ve hemen ardından kafesin dış kapısı kayarak kapandı. Kapı robotun metal kolunun üstüne inerken Rosie’nin ayağını kafesin iç kapısına doğru sertçe itti. Daha önce hiç yaşamadığı bir acı, Rosie’nin ayak bileğini delip kalçasına kadar tırmandı. Bir çığlık kopardı. Robot onu bıraktı ve tam iç kapı kapanırken, Pip onu hızla içeri çekti. Kafes yukarı doğru fırladı ama aynı anda tıbbibotun saldığı enerji metalde iletilerek ikisini de bir ayrılık öpücüğü etkisiyle çarptı. Rosie içine düştüğü acı sisi arasında onu çarpan elektriğe ve üstüne inen karanlığa neredeyse şükretti.

Bölüm 37

Rosie gözlerini acıya açtı. Kafesin zemininde yüzüstü yatıyor, metal ızgara yanağına batıyordu. Baldırı sıcak bir acıyla zonkluyordu. Dişlerini sıkarak sırtüstü döndü ve kendini kafesin arka tarafına sürükledi. Sırtını serin metale yaslayıp oturdu. Baca boşluğunun ortasında bir yerde durmuş olmalıydılar çünkü kapıdaki ağın arasından boş metal bir duvardan başka bir şey göremiyordu. Yukarıdan vuran loş ışık Pip'in, alnında kurumuş bir kan sızıntısıyla yanında sırtüstü yattığını görmesine yetti.

"Pip," diye fısıldadı. Pip kıpırdamadı. Rosie uzanıp omzunu sarstı. "Pip?"

Pip yumuşak bir ses çıkarınca cesaretlenen Rosie onu daha sert sarstı. "Pip, uyan."

"Ne?" Pip'in sesi baca boşluğunda yankılandı.

"Şişt! Alçak sesle konuş."

Pip gözlerini açtı ama kalkmaya yeltenmedi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Rosie.

"Elektrik verilmiş gibi. Ayağın nasıl?"

"Kırıldığını sanmıyorum." Rosie ayak parmaklarını oynatmaya çalıştı ve ayak bileğine saplanan acı yüzünden az kalsın dilini ısıracaktı.

Pip bir inlemeyle yuvarlandı ve Rosie'nin yanına otururken kafes hafifçe sallandı. Rosie'nin ayağına baktı. "Sarmalıyız."

"Tam olarak neyle?" Acı Rosie'yi öfkelendiriyordu. "Bilmiyorum ama bu şekilde hızlı hareket edemezsin."

"Gerçekten mi? Sağ ol. Bu gerçeğin farkında değildim."

"Bana kızma. Kapıyı kapatmamı sen söyledin."

"Biliyorum." Rosie bir an gözlerini yumdu. "Keşke Riley'nin ağrı kesicilerinden olsaydı."

"ikimize de lazım."

Rosie gözlerini açtı. "Nerede olduğumuz ya da kafesin neden durduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Evet. Sanırım ben durdurdum. O piç robot bizi çarptıktan hemen sonra, bayılmadan önce kontrol panelini tekmeledim. Sanırım bir şeye çarpmış olmalıyım. Belki de bozdum."

“Yani burada mahsur mu kaldık?”

“Ne? Yoksa gorillere yakalanmayı mı tercih ederdin?” Rosie acısına rağmen nefes almaya çalıştı. “Burası dışında her yerde olmayı tercih ederim.”

“Beni dinlemeliydin. Sana bakmamanı söyledim ama illa bakacaksın.”

“Evet, şey... tamam, haklıydın. Ama seni o tıbbibottan uzaklaştırınca hayatını kurtarmış oldum.”

Pip tek kaşını kaldırdı. “Çıkmaları senin hatandı.”

“Yani...” Rosie bocaladı. Canı sıkılmıştı.

“Yani sanırım bana bir, sana iki puan yazıldı.”

“Bu bir oyun değil, Pip.”

Pip’in gözleri yorgundu. “Değil mi? Emin misin? Bana oyunmuş gibi geliyor ve sen sürekli kural değiştiriyorsun.”

Rosie öfkesini kontrol etmekte zorlanarak, “Ne demek istedin şimdi?” dedi.

“Ne demek mi istedim?” Pip ona kalın kafalı birine bakar gibi baktı. “Pekâlâ, benden hoşlanmıyorsun, benden hoşlanıyorsun, elimi tutmak istiyorsun, seni rahat bırakmamı istiyorsun. Bana güvenmiyorsun ama sana yardım etmemi istiyorsun. Seni çözemiyorum.”

Rosie onu tokatlamak istedi. “Sürekli yalan söyleyen birine güvenmek çok zor.”

“Sürekli değil.” Pip gözlerini kaçırmıyordu ve bakışlarında Rosie’nin şu an için uğraşmak istemediği bir şey vardı.

Konuyu değiştirmek için, “MalX’e bağışık olduğunu cidden bilmiyor muydun?” dedi.

Pip ona bir an baktıktan sonra gözlerini kafesin tavanına çevirdi. “Ne desem inanmayacaksın.”

“Ne bekliyorsun ki? Bize ihanet ettin. Babam ve halam sen bana yana söylediğin için ölüyor.” Rosie duraksadı. “Biliyor musun, Riley bana ona işkence ettiklerini söyledi.”

“Şey, evet, ilk değildir.” Pip bakışlarını kaçırdı ve kot pantolonunun dikişiyle oynamaya başladı.

“Ve bu yüzden sorun değil, öyle mi?”

“Öyle demedim ama...” Rosie, Pip’in sarkmış bir ipliği çekerken parmaklarının titrediğini fark etti. “Neler yapabilecekleri konusunda hiçbir fikrin yok.”

Rosie’nin hazırda tuttuğu cevabı dudaklarında dondu. Pip’in sesinde kendini beğenmişlikten eser yoktu. Aksine, Rosie’nin bilmek istemeyeceği şeylerin tecrübesinin ipucu vardı. Acı. Rosie kafasının yan tarafındaki soluk morluğu o zaman fark etti.

“Ne yapacaksın?” diye sordu. “Yuang’ı öldürecek misin?” Pip omuz silkti. “Belki.”

Ses tonu Rosie’nin içini ürpertti. Bu boş bir beyan değildi. “Onu öldürmek anneni ve babanı geri getirmez.”

“Aptal değilim.” Pip’in gözleri parlıyordu. “Ama belki de bu evren onsuz daha iyi olur.”

“Pip...”

“Sakın,” dedi. “Bunu konuşmak istemiyorum.”

Rosie ona doğru eğildi. “Pip,” dedi. “Burada büyümek zorunda kaldığın için, ebeveynlerini öldürdükleri için üzgünüm ama benim annemi de öldürdüler, biliyorsun. Babamın ve halamın da ölmesini istemiyorum. Sana güvenmek istiyordum. Sadece güvenebileceğimden emin değilim.”

Pip’in yüzü ifadesizdi. “Annenin MalX’ten öldüğünü söylemiştin.”

“Öyle. Ama bu yeryüzünde kendiliğinden gelişen bir hastalık değil. Sebebi Helios’tu, Pip. Hastalığı burada laboratuvarda ürettiler. Riley’nin peşinde olduğu şey bu. Mesele sadece Helios’un sen ve ebeveynlerin üstünde test yaptıklarını ortaya dökmek değil. Riley, MalX’i Helios’un yaratıp Dünya’ya yaydığının kanıtının peşinde.” Pip kaşlarını ona inanmıyormuş gibi çattı.

“Anlamıyor musun?” dedi Rosie. “Hastalığı Dünya’ya kazayla gönderdiler ama halletmeye çalışmadılar. Başından beri biliyorlardı ve onların hatası olmasına rağmen, tedavi bulunmasına yardım ediyormuş gibi yapıyorlar.”

“Şey,” dedi Pip sonunda. “Bunun beni şaşırttığını söyleyemem.”

“Tek söyleyeceğin bu mu?” dedi Rosie.

“Ne söylememi istiyorsun?”

“Bilmiyorum, herhangi bir şey! Bana yardım edeceğini. Helios’u durdurmanın önemli olduğunu, Yuang’ı yakalamak için bir intikam yolculuğuna kaçıp beni...” Bir anda öfkeden çok üzüntü duyduğunu fark eden Rosie, durdu. Pip orada nasıl oturabiliyordu? Rosie güçsüzlüğüne sıkılarak yaşaran gözlerini kırpıştırdı.

Pip onu seyrediyordu ama Rosie mavi bakışlarının arkasında ne olduğunu okuyamıyordu.

"Ne?" dedi kızgınlıkla.

"Seni bırakmayacaktım," dedi Pip. "Seni bırakacak olsam, laboratuvarda neden çözeyim?"

"Bilmiyorum... Kodlara ulaşmak için?"

"Ama ben senden kodları istemedim ki?"

Hayır, istememişti. Rosie ellerine baktı, uzun bir nefes aldı ve duygularının yatıştığını hissetti. Neden tartışıyorlardı ki?"

"Bileğim acıyor," dedi.

Pip'in dudakları minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, benim de başım."

Bir süre hiç ses çıkarmadan oturdular. Bütün bunlar, onları hiçbir yere ulaştırmıyordu.

"MalX'le ilgili o bilginin nerede olabileceği konusunda bir fikrin var mı?" dedi Rosie.

Pip yerinde kıpırdandı, tek dizini büküp kolunu üstüne koydu. "Kod anahtarı dâhil, en önemli şeylerin çoğu Yuang'ın odalarında saklanır diye düşünüyorum."

"İçeri nasıl girebiliriz?"

"Güvenlik şifresini biliyorum."

"Nasıl öğrendin?"

Pip omuz silkti. "İyi gözlemciyim. Ama önce şunu sarmamız gerek." Rosie'nin ayak bileğini işaret etti.

"Sanırım önce kafesten çıkmamız gerekecek."

"Şey, tabii." Pip başıyla paneli işaret etti. "Patlak."

"Bir bakayım." Rosie dizlerinin üstünde doğrulup kontrol paneline doğru kaymaya çalıştı ama ayak bileğine bir ağrı saplandı. "Ah." Panelin altına çöktü ve gözlerini kapadı. Bileği biri çiviyle vuruyormuş gibi acıyordu.

"Dur, bir bakayım." Pip bacağına uzanıp kot pantolonunun paçasını sıvadı.

"Hayır! Sakın dokunma." Pip bacağını kaldırıp dizlerinin üstüne koyunca Rosie yüzünü acıyla buruşturdu.

"Kapa çeneni," dedi Pip ve bileğindeki şişi inceledi. Rosie yarı kapalı gözlerle bilek kemiğinin şişmiş etin arasında görünmez olduğunu gördü.

Lütfen kırık olmasın, diye düşündü.

“Pekâlâ.” Pip tişörtünü çekip çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” Rosie gözlerini ona dikmemeye çalıştı. Pip ince yapılıydı ama kassız değildi ve açık kahverengi teni sıkı göğsünü pürüzsüzce örtüyordu.

“Saracak başka bir şeyimiz yok. Tabii sen şeninkini kullanmak istemezsen.”

Ukala, diye düşündü Rosie ve cevap vermeye zahmet etmedi. Yüzünü buruşturmamaya ve çığlık atmamaya gayret ederek tişörtünü bileğinin etrafına sıkıca sarmasına izin verdi. Acıya katlanmak güçtü ve neredeyse dilini ısıracaktı ama sarılınca çok daha iyi hissetmeye başladı. Ya da en azından, bayılmadan üstüne basabilecek gibi hissediyordu.

Sarması bitince, “Sağ ol,” dedi.

“Sorun değil.” Pip ona gülümseyince Rosie midesinden kelebekler havalanınış gibi hissetti.

Bakışlarını kaçırdı ve panelin karşısında dizlerinin üstünde duracak şekilde döndü. “Sanırım kafesi tamir edebilirim,” dedi, panele dikkatle bakarak.

Pip omzunun üstünden bakıyordu. “Nasıl?”

“Biraz yer açarsan gösteririm.”

“Tamam, tamam.” Pip geri çekilip duvara dayandı ama sesinden eğlendiği belli oluyordu.

Rosie onu yok saymaya çalışarak basit kumanda düğmelerini kontrol etti. Kapıyı açma kapama düğmelerinin altında görünen bir sesli aktivasyon yarığı vardı. “Bana çakını ver,” dedi.

Pip çakıyı avucuna bıraktı. Rosie bıçak kısmını dar oyuğun içine dikkatle sokup paneli yerinden söktü. Herhalde çok karmaşık olamazdı.

Neyse ki değildi. Tellerin ve çiplerin bazılarının ne olduğu belirsizdi ama ses ve hareket kısımlarını ayırt etmek kolaydı. Ve yine neyse ki Pip’in tekmesi sadece bağlantıyı gevşetmişti. Rosie bağlantıyı kolayca düzeltti. Şimdi geriye şanslarının kafesin hareket etmesine ve onların çıkmasına yardım edeceğini ummak kalıyordu.

“Halloldu.” Sadece kaşım kaldırmakla yetinen Pip’e döndü. “Şimdi, ne diyeceğiz? Kaç kat yukarı çıkıyoruz.”

“Sanırım zemin kata dört kat uzaktayız. En alttaydık ama tıbbibotlar konumumuzu Yuang’a aktarmış olabilirler. Kafes durduğu anda, goriller çıkacağımız katta bitecektir.”

“O zaman seçeneğimiz ne? Çıkmak için kafesi durdurmak zorundayız.”

“Evet ve bunu yaptığımız anda yakalanırız, tabii eğer...”

Rosie’nin içine kötü bir his doldu. “Eğer ne?”

Pip gülümsedi. “Kafes hareket halindeyken çıksak?”

“Şey, tercümesini alsam?”

“Zemin kata ayarlarız ama kapıyı kapatmayıp açık bırakırız ve ilk katı geçince dışarı atlarız.”

Rosie bakakaldı. “Bu şeyin ne kadar hızlı tırmandığının farkında mısın?”

“Evet ama bunu sen halledemez misin? Aktivatörü tamir edebiliyorsan, daha yavaş gitmesini de sağlayamaz mısın? Bacanın dış kapısını açıp dışarı çıkabileceğimiz kadar yavaş.”

Rosie kontrol düğmelerine baktı. Olmayacak şey değildi ama bu ayak bileğiyle atlayabilir miydi? “Çıkacak kadar hızlı hareket edebileceğimden emin değilim.”

“O kısmı kolay.” Pip sırıttı. “Seni ben iterim.”

Bu düşünce ona endişelendirici bir zevk verir gibiydi ama gerçekten, başka seçenekleri var mıydı? “Pekâlâ.” Kabloları kurcalamaya koyuldu.

Düşündüğünden daha kısa sürdü; on dakika içinde hallolmuştu. Nefesini tutup yeterince yavaş olmasını diledi. Pip’e iç kapıyı elle açtırdıktan sonra ses girişine konuştu.

“Zemin kat,” dedi usulca ve kafes yükselmeye başladı. Ama Rosie’nin istediğinden daha hızlıydı. Havalandırma boşluğunun metal duvarları yanlarından adeta uçarak geçiyordu. Pip de en az onun kadar endişeli görünüyordu.

Rosie ayak bileğinde zonklayan acıyı ya da çıplak göğsüne yaslandığını düşünmemeye çalışarak Pip’in beline tutundu. Pip’in teni ılıktı ve kıpırdayınca kaslarının sertliği hissediliyordu. ”Hazır mısın?”

“Hayır.” Pip kolunu ona sarınca Rosie gerildi. Pip sırıttı.

“Artık çok geç.” Kafes hızla yükselirken bir sonraki katın ağ kapağının sürgüsüne uzandı ve bir gıcırtıyla kapağı açtı.

“Sıkı dur!” Pip ikisini birden dışarı yuvarladığında kafes çoktan hizaya gelmişti ve daha da yükseliyordu. Rosie’nin ayağı kafesin alt kısmına çarptı

ve ayak bileğinde patlayan acı yüzünden çığlık attı. Darbenin çoğunu Pip karşılamıştı. Rosie kısmen onun üstüne düştü ve başını çıplak göğsüne çarptı.

Pip inledi ve bir süre sersemlemiş bir halde orada yattıktan sonra, Pip onu üstünden indirip kalktı. “Haydi.” Rosie’yi de ayağa kaldırdı. Rosie çekinerek ağırlığını sağ ayağına verirken, Pip’in koluna tutundu. Çok kötü değildi. Ayakta durabileceğe benziyordu.

Birinci kat dev bir depoydu. Her iki yanda duvar boyunca, tavana kadar istiflenmiş dikdörtgen biçiminde metal kutular vardı. Her birinin ucunda yanan küçük yeşil ışık dışında Rosie’ye tabutları hatırlattılar. Yüzlerceydiler. İki yanda üçerli sıralar halinde istiflenmişlerdi ve arada bir yürüyüş yolu kalmıştı. İleride robotla çalışan bir kaldırma makinesi uyku halinde bekliyordu.

İçerisi serindi ve havada babasının böcekleri uzak tutmak için sıktığı spreyi hatırlatan tuhaf bir koku vardı.

“Burası yemek deposu mu?” diye sordu Rosie.

Pip başını hayır der gibi salladı. Kutulara baktı. “Yemek deposu yerin üstünde.”

“Uçta bir çıkış olmalı.” Rosie birilerinin gelmesi ihtimaline karşılık kutulara yakın durmaya özen göstererek ve topallayarak yürümeye başladı. En azından sıraların arasına gizlenebilirlerdi.

Pip arkasındaydı. “Yardım ister misin?”

“Hayır.” Ağırlığını sağ ayağına her verişinde canı korkunç yanıyordu ama işe yaramaz bir midye gibi ona yapışmak istemiyordu. Özellikle de çıplaklık faktörü söz konusuyken. Rosie yarı yürüyerek, yarı zıplayarak olabildiğince hızlı hareket ederken, bir yandan da kutuları inceliyordu. Işıkların her birinin yanında üstünde harfler olan elektronik paneller vardı. Harflerin isim olduğunu anlaması biraz zaman aldı. İnsan isimleri. Rosie en yakınındaki kutunun önünde durdu.

M Creshaw. Erkek, Ö.T: 06.11.2515. Çalışma 5468

Pip arkasına döndü. “Ne yapıyorsun?”

“Bunlar insan,” diye fısıldadı Rosie. “Kutudakiler. Ö.T. yazıyor. Ölüm tarihi.”

“Ne?” Pip yaklaştı ve küçük ekrana baktı. Rosie yansıyan ışıkta benzinin attığını gördü. Pip, “Piçler,” diye fısıldadı ve aniden dönüp sıraların arasında isimleri okuyarak koşmaya başladı.

Rosie tam durması için seslenecekken, ne yaptığını anladı. Ebeveynlerini arıyordu.

Bölüm 38

Rosie istiflenmiş kutuların arasındaki dar koridorda topalladı.

O kadar çok kutu vardı ki. Helios'un öldürdüğü insanlarla dolu olan parlak, gümüş rengi tabutlar. Rosie bileğinin acısına karşı dizlerini sıkarak bir başka sıranın köşesini döndü ve Pip'i uzak uçta, başının üstündeki iki tabuta bakarken buldu. Geldiğinin farkında bile değildi.

"Pip..." Rosie tereddüt etti. Söyleyecek tek bir söz bulamıyordu. "Üzgünüm" demek anlamsızdı. Annesi öldüğü zaman insanlar üzgün olduklarını söylemişlerdi ama bu Rosie'nin daha iyi hissetmesini sağlamamıştı. İnsanların anlamazken anlamış gibi yapmaya çalışmaları, onu öfkelendirmişti.

Geride durmaya özen gösterdi. Depo doğal olamayacak kadar sessizdi ve keskin bir soğuk vardı. Issızdı. Boşluk hissi müthişti ve her şeyi griye çalan donuk ışık, Pip'i de yarım aydınlatılmış bir heykele dönüştürmüştü.

Zaman hızla ilerliyordu ama Rosie, Pip'le didişmedi. Vedalaşmasına izin verilmeliydi. Pip bir süre daha durduktan sonra koridor boyunca yürüme başladı. Rosie sekerek arkasından gitti.

Tabut istiflerinin sonundaki duvarda bir asansör ve bir merdiven boşluğuna açıldığı hissini veren bir kapı vardı. Pip kapıya doğru yürüyordu.

"Pip." Rosie bu kez seslendi. Pip fazla hızlı yürüyordu ve ona yetişebilmek için koşturması gerekiyordu. Ayak bileği adeta zonkluyordu. "Pip, bekle."

Pip arkasına dönmedi. Eli kapı tokmağında durduğunda, sırt kasları gergindi.

Tokmağı bırakıp Rosie'ye döndü. Hiç hareket etmeden Rosie'nin yaklaşmasını beklerken nefesi kesik kesik ve hırıltılıydı. Gözleri acı ve öfkeden kararmıştı.

"Ben..." Rosie ona doğru bir adım atıp durdu. Karşısındaki daha önce hiç görmediği bir Pip'ti. Gösterişinden tamamen soyunmuş, geriye sadece derin bir öfkenin külleri kalmış ve yüzünde Rosie'nin hem ondan hem onun için korkmasına neden olan bir ifade olan bir Pip. Rosie onu teselli etme niyetiyle, çekinerek elini omzunun pürüzsüz tenine koydu ama dokunuşu

bir düğmeyi çevirmiş gibiydi. Pip irkildi ve gözlerinde bambaşka bir şey belirirken, Rosie'yi bir anda ve vahşice kendine çekip öptü.

Dudakları dudaklarını öylesine hırpalayarak eziyordu ki Rosie teninin zarından dişlerini hissedebiliyordu. Neredeyse canı yanıyordu. Pip bir eliyle ensesini, diğeriyle belini kavrayarak onu sımsıkı tutmuş, ayaklarını neredeyse yerden kesmişti.

Rosie karşı koymadı. Koyamadı. Karşı koymak istemedi. O da Pip'i öptü. Teni ısındı ve vücudunu ona yaslayıp tenine bir süredir istediği gibi dokundu. Elini kafatasının kusursuz kıvrımında, sırt kaslarında dolaştırdı ve Rosie'nin tepkisi Pip'in öpüşünü yumuşattı. Bir an sadece Pip kaldı. Ağzındaki nefesi, dudaklarındaki dudakları ve Rosie onu daha da yakınında istedi ama Pip bir anda geri çekilip onu ayaklarının üstüne indirdi. Rosie ayak bileğinden yayılan acıyla irkildi.

"Ay!"

Pip onu tuttu. Konuşmadı, nefes nefese, sadece baktı. Rosie'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. Pip'in bakışları yoğundu ama aynı zamanda savunmasız ve kapanmış gibi görünüyordu.

"Gitmeliyiz," dedi. "Zaman. Biliyorsun."

"Evet, tabii." Rosie kalp atışlarını yavaşlatmak için yutkundu. "Sen iyi misin?" Böyle konuşmak tuhaftı. Rosie bir parçası teninin altına işlemiş gibi, dudaklarında Pip'in teninin tuzlu sıcaklığını duyuyordu.

"Evet." Pip bir an bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama sonra kapıya döndü. "Gidelim."

***

Merdivenleri neredeyse hiç konuşmadan çıktılar. Öpüşmeleri su damlatan bir musluk etkisi yaratmıştı; musluk basıncı azaltmak için biraz açılmıştı ama yeterli değildi. Rosie kafasının büsbütün karıştığını hissediyordu ama bunları çözmeye çalışamayacak kadar çok şey risk altındaydı.

Basamakların en tepesine ulaşmaları neredeyse bir saati buldu ve vardıklarında Rosie'nin ayak bileği neredeyse alev almıştı. Duvara yaslandı. Son basamaklarda onu neredeyse taşımak zorunda kalan Pip de yanında durmuş, hızlı hızlı soluyordu.

"Sence laboratuvarlardaki her şeyi çoktan temizlemiş midir?" diye sordu Rosie.

“Kim? Yuang mı?” dedi Pip ve başını iki yana salladı. “Hayır, daha uzun zamana ihtiyacı var. Bir sürü laboratuvar var.”

“ Belki umurunda değildir. Belki de her şeyi havaya uçuracağı için uğraşmıyordur bile.”

“Pek olası değil. Ayrıca, hiçbir şeyin bulunması riskini alamaz.”

Patlamadan sonra geriye bir şey kalmazdı ki. “Kapıyı aç,” dedi Rosie.

Kapının diğer tarafındaki boş koridor bembeyazdı ve kısmen toprak seviyesinin altına gömülüydü. Dar, yüksek pencereler bahçeye ve göğe bakıyordu. Rosie’ye bir hava kilidini anımsatan koridorun sonundaki kapıya doğru sessizce ilerlediler.

Pip başparmağını panele basınca kapı çerçevenin içine toplanıp dört koridorlu yuvarlak bir alanın yolunu açtı. İki koridorun arasındaki duvar yüksek bir kitaplıkla kaplıydı ve önündeki kanepede, uzanarak kitap okuyan üç oğlan vardı. Rosie ve Pip içeri girince kafalarını kaldırdılar ve bir an şaşkın gözlerle birbirlerine baktıktan sonra, kızıl saçlı zayıf bir oğlan onları işaret etti. “Bunlar onlar! Bunlar onlar!” diye haykırdı. Kitabını bıraktı ve gorillere seslenerek uzak duvardaki komnete koştu.

Pip küfretti ve Rosie’nin elinden tutup soldaki en yakın koridora koştu.

Rosie’nin acı içindeki baldırı hızını kesiyordu. Arkalarından çizmeli ayak sesleri geldi. Bileği bu durumdayken, onlardan daha hızlı olmaları imkânsızdı.

“Sen önden git,” dedi hızla soluyarak. “Koşamıyorum.”

“Hayır.”

“Pip.”

“Durma, Rosie.” Pip onu ileri doğru çekti.

Koridor kısaydı ve tam karşıda sağa kıvrılıyordu. Dört bir yandan ağır ayak sesleri geliyordu.

“Durun!”

Rosie arkaya bakınca iki goril gördü. Silahlarını çekmiş iriyarı adamlar.

“Şuraya.” Pip’in iterek açtığı kapıdan koşarak geçtiler ve tam goriller onlara yetiştiği kapıyı çarparak kapadılar. Pip kilidi çevirdi ama kapı uyduruktu ve adamların tekmesiyle çerçevesinden oynadı.

Bir yatakhanedeydiler. İki tarafta duvarların önüne üçer ranza diziliydi.

“Banyo.” Pip bir kapıya koştu. Beyaz seramikle kaplı oda tıpatıp ilkine benzeyen bir başka yatakhaneyle bağlantılıydı. Rosie, Pip’in peşinde

sekiyordu. Pip koridorun kapısını hızla açtı ama goriller çoktan dışarıda onları bekliyordu.

“Koş!” Pip onu geri banyoya doğru itti ama Rosie en fazla birkaç adım ilerlemişken, kocaman eller onu geri çekti. Hasarlı bileği burkulunca acı dolu bir çığlık attı.

Pip, “Bırak onu!” diye haykırınca diğer goril elinin tersiyle yüzüne vurdu. Pip önce metal ranzaya çarptı. Yere düştüğünde gözünün üstündeki yarıktan kan akıyordu.

“Pip!” Rosie’nin haykırışı devasa bir güm sesinde boğuldu. Oda sarsıldı ve yere savrulurlarken, Rosie’yi tutan goril onu elinden kaçırdı, ikinci güm geldiğinde, Rosie afallamış bir halde yüzüstü yere serilmişti. Yer sarsıldı ve Rosie üstüne doğru devrilen ranzadan son anda yuvarlanıp kaçtı. Ranza onu kıl payı ıskaladı.

Pip, “Rosie!” diye bağırdı ama Rosie siren sesinden onu duyamamıştı bile.

Yer bir kez daha sarsıldı ve ayağa kalkmaya çalışan goril tekrar devrilmiş ranzanın üstüne düştü. Yüzünü metale çarptı, inledi ve hareketsiz halde yere serildi.

“Rosie, iyi misin?” Pip çenesinden aşağı kan süzülürken sürünerek Rosie’nin yanına geldi.

Bir goril, Pip’in üstüne saldırınca Rosie, “Dikkat et!” diye haykırdı.

Pip döndü ve yumruğunu gorilin tam kasığına isabet ettirdi. Adam acı dolu bir ulumayla dizlerinin üstüne düştü. Pip kalçasındaki kılıftan silahım yakaladı ve omzuna bir enerji akımı gönderdi. Goril sırtüstü yere savruldu.

“Kalk!” Pip ranzanın üstünden uzanıp Rosie’nin ayağa kalkmasına yardım etti. Siren hâlâ haykırıyordu ve yarısı çöken tavandan kalkan beyaz toz havayı kaplamıştı. Pip’in vurduğu goril yerde inliyordu.

Gorilin üstünden atlayıp sendeleyerek koridora çıktılar. Çocuklar ve laboratuvar önlüklü biliminsanları dağınık gruplar halinde, tek bir istikamete koşuyorlardı. Kimse onların olduğu tarafa bakmadı.

“Yoksa bu imha mıydı?” diye bağırdı Rosie siren sesinin arasından duyulabilmek için.

“Olamaz. Olsaydı, ölürdük. Şunu al.”

Pip, Rosie’nin eline bir kom tutuşturdu. Rosie o zaman Pip’in elindeki komu dinlediğini fark etti. Gorillerden çalmış olmalıydı.

“Hangi kanal?” Rosie komu açtı ama Pip onu dinlemiyordu.

“Üçüncü katta bir bomba patlamış,” dedi. “Tıbbibotlar test laboratuvarlarım tahliye ediyorlar.”

“Riley?” Rosie’nin içinde bir rahatlama hissi belirdi. “O olmalı.”

“Deli piç, botları uzaktan kumandayla ayarlamış olmalı.” Pip sırıttı. “Gel.” Koridordan aşağı, kalabalığın ters istikametine koşmak için döndü.

“Bekle.” Rosie, Pip’in kolunu tuttu. “Bu laboratuvara dönüş yolu mu?”

“Hayır, Yuang’ın ofisine gidiyor.”

“Sen kafayı mı yedin?” Pip dönmeye yeltenince Rosie koluna daha sıkı asıldı. “Babamı ve halamı alıp buradan hemen çıkmalıyız.”

“Helios’la ilgili dosyaları aldıktan sonra.” Rosie’nin elini tuttu ama Rosie elini geri çekti.

“Pip, burası yıkılıyor ve kod anahtarımız bile yok.”

“Belki de ofisindedir, biz...” Tavanın bir kısmı yere inerken duvara yapıştılar. Etrafı bir toz bulutu kapladı, insanlar bağırıyor, birbirlerine sesleniyorlardı. İki yetişkinin yönlendirdiği bir grup çocuk köşeyi dönüp önlerinden geçti. Toz bulutunun neden olduğu pusta onları görmemişlerdi bile.

Riley’nin kaç bombası vardı acaba? Rosie öksürdü ve havayı tozdan arındırmak için kolunu salladı.

“Halan ve baban için endişeli olduğunu biliyorum,” dedi Pip. “Ama bu kadar ilerledik ve ofis sadece biraz ileride.”

Rosie arada kalmıştı. Helios korkunç şeyler yapmış, bir sürü insanı öldürmüştü ama dışarı çıkacak zamanları olmayabilirdi. Belki de hiç bulamayacakları dosyalar için kendisinin ve ailesinin hayatlarını feda etme riskini almalı mıydı?

“Ölürsek onları durduramayız, Pip,” dedi ama yüzünden Helios’u yere serme şansını kaçırmak istemediğini okuyabiliyordu.

“Onları almak için geri döneceğimize söz veriyorum,” dedi. “Ama, Rosie, bu tek şansımız. Annenin neden öldüğünü hatırla. Ve ebeveynlerimin.”

İşte bu belden aşağı bir darbeydi.

“Lütfen.” Pip, Rosie’nin elini tuttu. Tutuşu sıcak ve sıkıydı.

Rosie’ye, sözüm ona, ona güvenmesini sağlayacak bir bakış gönderdi ama intikam ihtiyacım gizleyememişti. Yuang’dan yalanların ve ebeveynlerinin intikamını almayı her şeyden çok istiyordu. Ve Rosie bunu anlıyordu. O da ailesinin yaşadıkları için birini cezalandırmak istiyordu ama

onun kadar ileri gidebileceğinden emin değildi. Pip’in yardımına ihtiyacının olduğu gerçeğini görmezden gelmek imkânsızdı. Anklav bir labirent gibiydi ve Rosie ailesine nasıl ulaşacağını ya da ulaştığı zaman bilinci kapalı iki insanı, dışarı tek başına nasıl çıkarabileceğini bilmiyordu. Ve tabii bir de Pip’in kanındaki MalX şifası vardı. Babası ve halası Pip olmadan ölü sayılırlardı.

“Pekâlâ,” dedi. “Ama kötü giderse, ailemi almaya gidiyorum ve sen de benimle geliyorsun.”

“Sorun yok.”

Pip elini daha sıkı tuttu. Birlikte Anklav’ın kalbine doğru koştular.

***

Bu kısımdaki koridorlar ve laboratuvarlar terk edilmiş görünüyordu. Gorillerin ortalıkta olması ihtimaline karşılık servis ulaşım yollarından ayrılmadılar ve ana koridorlardan olabildiğince uzak durdular. Yuang’ın nerede olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktu ve Rosie onları unutmuş olmasını diliyordu. Komları dinlemenin bir faydası yoktu. Goril çok fazla konuşmuyordu ve konuşmalarının bir kısmı kod biçimindeydi. Rosie, Riley’yle temas kurmanın bir yolu olmasını umutsuzca diliyordu. Tabii eğer Anklav’ı bombalayan oysa. Bir dakika. Komlar. Rosie bir küfür savurunca Pip ona baktı.

“Ne?”

“Bunu düşünemediğime inanamıyorum,” dedi. “Riley’nin komu var.”

Bir başka koridora doğru giderlerken Rosie frekans ayarını değiştirmeyi denedi.

“Goriller konuşmaya girebilirler,” dedi Pip.

“Başka ne yapabiliriz? Riley hâlâ burada olduğumuzu bilmezse, bu kısmı doğrudan havaya uçurmaya kalkışabilir.”

“Buranın havaya uçmasını engellemeye çalıştığını sanıyordum.”

“Evet, şey, belki de imhaya ulaşamıyordur ya da... Bilmiyorum.”

Rosie frekans ayarıyla meşguldü ve bunun için endişelenecek hali yoktu. “Oldu.” Komu ağzına yaklaştırıp telaşla, “Riley, benim,” dedi. “Orada mısın?”

Bir an bir cızırtı dışında hiçbir şey olmadı ama sonra ekranda Riley’nin kumlu bir görüntüsü belirdi. “Rosie?” Berbat görünüyordu.

“Evet!” Rosie, Pip’e zafer kazanmış gibi baktı.

“Yaşıyorsun,” dedi Riley.

“Evet, babam ve Essie halam da yaşıyor. Bombaları patlatan sen misin?”

“Üçü, ben...” Riley arkasına bakmak için durdu. Rosie bir dizi gümbürtü duydu. Riley, “Kom... açık... tut!” diye bağırdı ve ekran bir anda karanlığa gömüldü.

Bölüm 39

Riley can havliyle koşuyordu. İzini süren goriller koridorda ateş ederek ilerliyordu. Neyse ki yerleştirdiği küçük el bombası tam zamanında patlayarak onları durdurdu. Patlama, gorilleri arkaya doğru savurup bir duvara itti ve Riley'nin görülmesini engelledi. Biyoimplantları sayesinde gorillerin hepsi çok iyi nişancıydı ve Riley koluna bir darbe almıştı bile. Laboratuvarlardan birinde kendine yaptığı nano hücre yenileyici iğne olmasaydı büyük olasılıkla çoktan ölmüş olurdu. Geminin yere çakılmasından kalan hasarları hâlâ hissedebiliyordu ve yaralar onu çok yavaşlatıyordu. Ama en azından Rosie hâlâ hayatta ve görünüşe göre özgürdü. Hakkım vermek gerekirdi ki Rosie sıkı bir çocuktu. Riley bir kapıdan merdiven boşluğuna daldı ve basamakları üçer üçer tırmanmaya başladı. Bir sahanlığa varınca komu tekrar açtı. Tanrı'ya şükür, Rosie hâlâ oradaydı.

"Rosie." Bir an bekledikten sonra yara bere içindeki ama hâlâ inatçı yüzünü gördü.

"Riley, iyi misin?"

"Benim için endişelenme. Neredesin?" Rosie bir an tereddüt edince Riley hızla ekledi. "Söyleyebilirsin, goriller benimle senin peşine döşemeyecek kadar meşgul."

"O dosyaları bulmak için yoldayız."

Biz demişti. Kastettiği Pip olmalıydı ve oğlanın yüzü Rosie'ı linkin in yanında ekranda belirince şüphesi doğrulanmış oldu. Ama bunu tartışacak zaman yoktu.

"Baban ve Essie, hayatta olduklarını söyledin?"

"Evet ama iyi değiller." Rosie'nin yüzü bir parça buruştu. "Yuang onlara MalX bulaştırmış."

Yuang'ın bu kadar ileri gitmesi Riley'yi şaşırtmıştı.

"Ama Pip'in onları iyileştirebileceğini düşünüyorum," dedi Rosie.

"Ne?" Doğru mu duymuştu?

"Ben bağışıkmışım, patron," dedi Pip onu görmek için Rosie'ye iyice yaklaşarak. "Bir infüzyonla onları iyileştirebilirim." Pip'in bakışları meydan okur gibiydi ve Riley ona duyduğu öfkenin arasına bir parça

sempatinin süzüldüğünü hissetti. Helios oğlana ne yapmıştı acaba? Ama zaman bu keşfetmek için fazla kısıtlıydı.

“Dosyaları unut, Rosie,” dedi. “Ben dosyaların peşine düşebilirim. Sen aileni alıp dışarı çık.”

“Ama geldik bile.” Pip’in sesi öfkeliydi. “Yuang’ın ofisi koridorun ucunda.”

“imha düzeneği çoktan kurulmuş.” Riley sesini yükseltmemek için çaba harcadı. Aşağıdan gelen ayak seslerini duyabiliyordu.

Rosie korkmuş gibiydi. “Ne kadar zaman var?”

Pip, Riley’den önce davranıp, “Bir saat,” dedi. “Belki daha da az. Ne zaman çalıştırıldı?”

“Beş dakika kadar oldu,” dedi Riley.

Rosie, “Durdurabilir misin?” diye sordu.

Riley ona yalan söylemek istemiyordu. İsteksiz bir sesle, “Bilmiyorum,” dedi.

“Sen neredesin?” diye sordu Pip.

“Birinci kata yakınım.” Riley, Pip’in aklından geçenleri biliyordu. Kontrol odasına daha yakındı ve belli ki Rosie ve Pip de Yuang’ın ofisinin yakınındaydılar. Riley’nin imha düzeneğini kapatıp dosyaları aramak için Yuang’ın gitmesi için yeterli zaman yoktu. Hele imha düzeneğini kapatamazsa. Ve bu son derece olasıydı.

“Zaman kaybediyoruz, patron.” Pip’in bu kelimeyi telaffuzu saygılı olmaya çok uzaktı ve Riley öfkesini tutmak zorunda kaldı. Lanet çocuk haklıydı.

“Rosie,” dedi. “Beş dakikadan fazla oyalanmayacaksın, tamam mı?”

“Ya sen?”

“Beni beklemeyin,” dedi Riley. “Ben olabildiğince dikkat dağıtacağım. Sen aileni al. Ve Pip,” dedi oğlanın sevecenlikten uzak bakışlarına karşılık vererek. “Onu buradan çıkar.”

Rosie’nin canı sıkılmışa benziyordu ama Riley ona aldırmadı. Bu işten kurtulabilirse, Rosie yaşına rağmen ihtiyaç duyacağı türde bir müttefik olacağa benziyordu. Ve şu anda Pip’in yardımına ihtiyacı vardı.

“Ona bunun için söz verdim.” Pip’in bakışları soğuktu ama elini Rosie’nin omzuna koyması Riley’nin içini biraz olsun rahatlattı.

“Birinci katta bir bomba patlattıktan sonra Yuang’ı arayıp kontrol odasına ulaşmaya çalışacağım,” dedi. “Size yaklaşmasına engel olmak

için.”

“Riley, dikkatli ol.” Rosie’nin ifadesi endişeli ve korkmuştu.

Riley komu kapadı ve ikinci katın kapısını iterek açtıktan sonra birinci kata tırmanmayı sürdürdü. Şansı yaver giderse, goriller peşine düşmeden önce ikinci katı kontrol ederlerdi. Koşarken cebinden bir patlayıcı çıkardı. Anklav’ın deposundan yürüttüğü patlayıcıların sonuncusuydu. Çıkışları havaya uçurduğu zaman aşağıda mahsur kalacak olan bütün goriller için üzülüyordu ama imha düzeneğini kapatamazsa zaten bir şey değişmeyecekti. Birinci kata ulaşınca cesetlerin saklandığı soğuk hava deposuna koştu ve patlayıcıyı kapıya doğru fırlatıp son hızla koştu.

Yuang’ı, onu durdurmaya çalışması için ayartmanın zamanı gelmişti.

***

Rosie komu cebine yerleştirip Pip’e baktı. Birinci kat anne ve babasının cesetlerinin de olduğu yerdi.

“Bana öyle bakma. Ne düşündüğünü biliyorum.”

“Önemsediğim için üzgünüm.” Rosie yaralı ayak bileğine fazla sert basınca yüzünü buruşturdu.

“Zaten ölüler,” dedi Pip sert bir sesle. “Oradaki sadece bedenleri, onlar değil.” Riley’yi görmek onu sinirlendirmişe benziyordu. Bütün dünyaya öfkeli gibiydi.

“Yuang’ın ofisi şu tarafta.” Pip sola, düz, beyaz bir kapıya doğru döndü ve belinden silahını çıkardı.

“Pip...” Rosie silahı süzdü.

“Sorun yok. İçeride olmayacak. Riley’nin peşinde olmalı.”

Büyük olasılıkla haklıydı ama Rosie tuş takımına şifre girmesini kaygıyla seyretti.

Oda boştu. Tam ortada büyük bir masa ve arkasında yerden tavana kadar yükselen raflar vardı ve patlama sonucu her şey etrafa saçılmıştı.

Pip masaya gitti ve çekmeceleri açmaya başladı. “Kod anahtarını burada bir yerde bırakmış olabilir. Tabii imha etmediyse.”

“Bunu neden yapsın?”

“O piçin neyi neden yaptığını kim biliyor?”

Rosie duvara dayalı bir dolabı yoklarken zamanın hızla akıp gittiğinin farkındaydı. Dolap kilitli değildi, içindeki raflarda sadece dosyalar ve çeşitli kutular duruyordu. Rosie kutulardan birini çekip açtı: etiketler, dosyalar ve elektronik anahtarlar. Bir dosyanın üstünü okudu: Kubbe altı, depo.

Aramaya devam etti. Kutuların çoğu aynı türde şeylerle doluydu: kayıtlar, iç yazışmalar, güvenlikle ilgili notlar ve bir sürü idari ıvır zıvır.

Pip yerdeki döküntüleri didik didik arayıp bir şey bulamıyor, bütün dosya ve kutuları yerlerinden çıkaran Rosie'nin endişeden içi içini yiyordu.

Yeri sarsan donuk bir patlama sesi yankılandı. Durup birbirlerine baktılar. Ses birinci kattan gelmişti.

“Ne kadar zamanımız kaldı?” Rosie yere biraz daha dosya attı.

“Yarım saat. Burada üç dakikamız var.” Arkasını dönerken Pip'in sırtındaki kaslar iyice gerilmişti.

Rosie dizlerinin üstüne indi. Dolabın arka tarafında kare biçiminde, kapağında Helios logosu olan küçük metal bir kutu vardı. Rosie'nin nehir kenarında bulduğu kutuya benziyordu.

Rosie kutuyu çekti. Basit bir klipsle açılması dışında diğerinin neredeyse aynısıydı.

Titreyen parmaklarla kilidi kurcaladı, içindekileri görünce hayal kırıklığına uğradı.

Riley'nin ona verdiği ve boynunda taşıdığı kolyelerin benzerlerinden başka bir şey yoktu.

Rosie küçük yeşil yuvarlakları parmaklarının arasından geçirdi. Hepsinin bir yüzüne Helios sembolü kazınmıştı. Rosie kolyeleri tek tek kutuya bıraktı.

“Bir şey bulabildin mi?” Pip arkasından yaklaştı.

“Hayır,” dedi Rosie son yeşil yuvarlağa bakarak.

“Riley'nin sana verdiği kolyeye benziyorlar.” Pip de yanına çöktü ve kolyelerden birini aldı. “Biliyor musun, şimdi düşünüyorum da biliminsanlarının bunları bir tür komda kullandıklarını görmüş olabilirim.”

“Ne?” Rosie önce ona, sonra avucunda çevirdiği kolyeye baktı.

Elindeki kolyenin arka yüzünde üçgen yoktu. Nefesi hızlandı ve tişörtünün altındaki kolyeyi çıkarıp diğeriyle karşılaştırırken parmağını belirgin bir şekilde kazınmış üçgenin üstünde dolaştırdı.

“Nede kullandıklarını gördün?”

“Bilmiyorum.” Pip yerdeki döküntülere baktı. Uzanıp kare biçimindeki küçük, avuç içi komu aldı. “Bunun gibi bir şeydi.” Rosie'ye uzattı.

Rosie aygıtı inceledi. Ön yüzünde bir ekran ile bir klavyesi ve yan tarafında minik bir yarık vardı. Belki de tam bir kolye ucunun girebileceği

büyüklükte bir yarık. Rosie boynundaki kolyeyi çıkarıp içeri itmeyi denedi. Kolye ucu kolayca girdi ve ekran açıldı.

“Bu bir depolama diski,” dedi.

Ekrandan bir dosya listesi akıyordu.

Yaratılış 1, Lab varyasyonu Yaratılış 1, k ve m arası denekler Yaratılış 1, Shore dosyaları

“Bak!” Rosie, Pip’in de görebilmesi için aygıtı çevirdi. “Riley’nin aradığı bu olmalı. İşte bu arada.”

Rosie büyük bir haz duydu ama hemen arkasından öfke geldi. Bunca zamandır, ellerinin altındaydı. Buraya gelmelerine bile gerek yoktu.

“Tanrı aşkına,” dedi Pip usulca. Rosie’nin yanına çömelip aygıtı elinden aldı. “Burada her şeyle ilgili bir şeyler var. Şuna baksana.” Ekranı Rosie’ye çevirdi. İki biliminsanı ve biri kız, biri oğlan iki çocuğun küçük bir fotoğrafı vardı. Oğlan tanıdık geliyordu. Rosie, “Riley ve ailesi,” diye fısıldadı.

“Haydi, gitmeliyiz.” Pip ayağa kalkmasına yardım etti. Rosie kolyeyi tekrar boynuna taktı, aygıtı cebine yerleştirdi. Pip bir dolapta uzun kollu, yakalı bir gömlek buldu.

“Hiç yoktan iyidir.” Düğmeleri yarısına kadar ilikledi, gorilin silahını pantolonunun beline taktı ve birlikte kapıya yöneldiler.

Bölüm 40

Koridorlar hâlâ boştu ve her tarafta telaşlı terk edişlerin ve yıkımın izleri vardı. Yemekhanedeki masalar tepetaklak devrilmiş, dosyalar ofislerin yerlerine saçılmıştı ve laboratuvarların olduğu kubbelere vardıkları zaman, cam kırıkları ve patlamaların etkisiyle devrilmiş tıbbibotlar gördüler. Artık çıkışlara uzak değillerdi. İleriden bir yerde cılız araç sesleri, bağırışlar, daha uzaktansa koşturan insanların ayak sesleri ve çarpılan kapı sesleri geliyordu.

Rosie ne bulduklarını söylemek için komundan Riley'ye ulaşmayı denedi ama sadece bir hışırtı duyabildi. Rosie'nin ailesinin olduğu odaya yaklaşırlarken, ısrarcı bir zil çalmaya başladı ve Anklav'ın içinde sakin, mekanik bir kadın sesi yankılandı. *Tahliye protokolü bir. Patlamaya kalan süre: kırk dakika.* Panik içinde birbirlerine baktılar ve daha hızlı hareket etmeye başladılar.

"Sanırım bu bir soruyu cevaplıyor," dedi Pip.

"Ama neden şimdi açıldı?" Attığı her adım bileğinden yukarı bir acı dalgası gönderen Rosie dişlerinin arasından konuştu.

"Büyük olasılıkla Yıang imha düzeneğini çalıştırdığı zaman anons sistemini devre dışı bırakmıştı ve Riley geri açtı."

"Bu bir mesaj," dedi Rosie. "Bize durduramadığım haber veriyor. Komu bozulmuş olmalı."

"Ya da bir şey sinyale engel oluyor."

Rosie ikinci seçeneğin doğru olduğunu umdu ama tekrar denediği zaman bu kez hışırtı bile alamadı. İki bacağı da sızlıyordu ve yorgunluktan dengesini sağlamakta zorlanıyordu. Pip'in de gorillerden aldığı darbeler yüzünden sıkıntı yaşadığından emindi ama sessizce ilerlemeyi sürdürdüler. Zaman lehlerine işlemiyordu.

Ailesinin olduğu laboratuvara ulaştılar. Rosie sekerek Pip'in önünden gidiyordu.

"Rosie, bekle!" Pip onu uyarmaya çalıştı ama Rosie duymazdan geldi.

Orada olmayacaklarından korkuyordu ve endişesi ona enerji pompalamış ve en çok ihtiyaç duyduğu anda tedbiri elden bırakmasına neden olmuştu.

Kapıyı aktive edip içeri daldı. Hâlâ orada olduklarını görünce derin bir nefes aldı ama kapalı balona yaklaşıp kapakları çözmeye başlayınca arkasında alçak bir ses duydu.

“Ne kadar beklemem gerekeceğini merak ediyordum.”

Rosie hızla arkasına döndü. Yuang üstünde indigo mavisi bir tulumla, laboratuvar istasyonlarından birinin yanındaki bir sandalyede rahat bir tavırla bacak bacak üstüne atmıştı. Gülümsemesi alaycıydı. “Merhaba, Bayan Black. Genç Pip nerelerde?”

Rosie donup kalmıştı.

Yuang, “Eee?” diye üsteledi.

Rosie cevap vermedi ve kapıya bakmamaya çalıştı. Pip girişte durmuştu ve ince bir dolap Yuang’ın görüşünü engellediği için onu görmemişti. Pip’in orada olduğundan habersiz olan Yuang muzip bir tavırla başını sallayarak ayağa kalktı. “Çok konuşkan değilsiniz, Bayan Black. Yoksa Pip kahramanı mı oynuyor? Shore’a yardıma mı gitti?”

Rosie yutkundu. “Evet, gitti.”

Yuang hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifadeyle ona doğru yürüdü. “Berbat bir yalancısın, Rosie. Daha iyisini yapmayı öğrenmen gerekecek.” Elini ceketinin iç cebine uzatıp küçük bir şok tabancası çıkardı. Rosie’nin karnına doğrulttu ve Rosie tabancanın şarj olduğunu haber veren vızıltıyı duydu. “Seçeneklerini değerlendirme zamanın, evlat. Helios’un senin gibi zeki kızlara kapısı açık ama bizim hakkımızda hikâyeler anlatmana izin veremeyiz. Kanıt olmasa bile.”

Rosie nefes alamaz oldu. Yuang’ın koyu renk gözleri sakindi, hatta pişmanlıkla doluydu ama bakışlarında aynı zamanda bir sertlik vardı. Tetiği çekecekti. Mutlu olmasa bile, yapacaktı.

“Ben...” Sesi korkudan ağlamaklı çıkınca öksürüp tekrar denedi. “Helios’a katılmamı mı istiyorsun?”

“Riley’nin ve senin canınızı kurtarmak istiyorsan, evet.” Gorillerinin Riley’yi yakaladığını mı söylemeye çalışıyordu yoksa niyeti onu korkutmak mıydı? Rosie korkunun yanı sıra öfkeyle Yuang’a bakıyordu. Nasıl oluyordu da Yuang onlardan hep bir adım önde olabiliyordu?

Yuang diğer elindeki komu salladı. “Tek sözünle özgür kalacak. Sana bağlı, Bayan Black. Aksi takdirde...” Silahı Rosie’nin kafasına nişan alacak şekilde kaldırdı.

Rosie çığlık atmak istedi. Riley elinde olsa bile, sanki onu özgür bırakacakmış gibi. Çıkış yoktu. Bilgi ellerindeydi. Pip ailesini iyileştirebilirdi ve Yuang şimdi her şeye son noktayı koyuyordu. Patlama alarmı daha yüksek sesle, neredeyse Rosie'nin nabzıyla eş zamanlı ötüyordu.

"Onu asla bırakmazsın," dedi.

Yuang iç geçirdi ve Rosie'ye acıyarak baktı. "Bunu bana yaptırma, Rosie."

"Bunu sana ben yaptırmıyorum!" Rosie'nin sesi bir haykırış gibi çıkmıştı. Yuang'ın tetiğin üstündeki parmağını sıkmasını izledi.

"Bir kez daha..." Yuang, Pip'i arkasında hissedince cümlesini tamamlamadı. Hızla arkasına döndü ama Pip silahını çoktan doğrultmuştu. Rosie, Pip'in yüzünü bir an gördü. Mavi gözleri nefret ve delilikle parlıyordu. Konuşmadı ama ağzı gergindi ve titreyen eliyle, Yuang'ı tam göğsünden vurdu.

Akımın şiddeti Yuang'ı sarsarak içine doldu ve arka üstü fırlattı. Yuang elinde sıkı sıkı tuttuğu silah ve göğsünde dumanı tüten bir delikle yere düştü. Ölürken ani bir nefes alış dışında hiç ses çıkarmamıştı.

Pip titreyerek başında duruyordu. Silahı tutan elini henüz indirmemişti. Yuang'ın yüzünde öfkeli bir şaşkınlık vardı ve odayı yanık etin tatsız kokusu kaplamıştı. Rosie'nin midesi kalktı. Otomatik sesi koridorlarda bir kez daha yankılandı.

Patlamaya kalan süre: yirmi beş dakika.

"Gitmeliyiz." Pip'in yüzü boş ve solgundu.

Rosie sadece başını sallayabildi. Döndü ve halası ve babasını içinde tutan plastik balonunu açtı. Gerçekten kendi bedeninde değilmiş gibi hareket ediyordu. Gerçekten insan değilmiş, bir robotmuş gibi. Alarmın sesi daha da güçlendi.

Önce babasına gitti. Gözleri kapalı ve cildi MalX'in neden olduğu kızarıklıkla kaplıydı ama nefes alıyordu. Tatlı kokuyordu ve koku az kalsın Rosie'yi dizlerinin üstüne indirecekti. İnsanlar MalX'ten ölmeden kısa süre önce, böyle olurdu. Kandaki ve terdeki bir tepkinin sonucuydu. Annesi de böyle kokmuştu. Anılar canlanınca Rosie titremeye başladı. Umutsuzluk içinde, şimdi olmaz dedi ve kendini güçlü olmaya zorladı.

Serumu çıkarıp babasının alnındaki minik alet bağlantılarını hızla söktü. Pip de aynısını Essie halaya yapıyordu.

“Halanı uyandırmamız gerek,” dedi Pip. “Baban kadar kötü durumda değil. Adrenalin ara.”

Yatağın başucundaki tıbbi gereçler ünitesini karıştırıyordu. Rosie babasının başucundaki üniteye döndü.

“Bu mu?” Opak bir mediplastla mühürlenmiş bir şırıngayı havaya kaldırdı.

“Bana ver.” Pip şırıngayı elinden kaptı. Hareketleri titrek ve telaşlıydı, iğneyi Essie’nin boynuna batırdı.

İğne hemen işe yaradı.

Essie hala kıpırdanarak gözlerini açtı. “Pipetkafalı?”

Rosie halasının oturmasına yardım etmek için yanına koştu. “Essie hala, buradan çıkmalıyız. Riley imha düzeneğini durduramadı.” Rosie çok hızlı konuşuyordu ama halası anlamış gibiydi.

Bakışları Rosie’nin babasına ve kendi çıplak bacaklarındaki kızarıklıklara kaydı ama sonra tek söylediği, “Ne kadar zamanımız var?” oldu.

“Yaklaşık yirmi dakika,” dedi Rosie.

Essie hala bacaklarım yataktan sarkıttı ve yüzünü buruşturarak yere bastı. Üstünde sadece askılı bir fanila ve iç çamaşırı vardı ama fark etmişe benzemiyordu. Sonra Yuang’ın cesedini gördü. Gözleri Rosie’den Pip’e ve Pip’in belindeki tabancaya kaydı. Ağzı gerilir gibi oldu ama hiç yorum yapmadan Rosie’nin babasına doğru adım attı.

“Onu da uyandırabilir miyiz?”

“Başka adrenalin yok,” dedi Pip. Karyolanın tekerleklerine ayağıyla vurmaya başlamıştı bile.

“Sen koşabilecek durumda mısın?” Essie hala Rosie’nin ayak bileğine baktı. Rosie acıyı artık algılamadığını fark etti.

“Evet.”

“Haydi.” Pip yatağı plastik çadırın açık kısmına itti.

“Hayır, sen önden git,” dedi Essie hala ve karyolanın kenarını tutarken Rosie’ye de diğer tarafı tutmasını işaret etti. Pip itiraz etmedi. O önden koşarken Rosie ve halası da karyolayı Yuang’ın cesedinin yanından geçirip koridora çıkardılar.

Alarm boş koridorda daha gürültülüydü ve karyolayı ellerinden geldiğince çabuk şekilde hava kilidine doğru ittiler. Anklav’ın iskeletinden, doğrulmaya -ya da dağılmaya- hazırlanan, büyük metal bir canavarı andıran

uzun ve ürkütücü çatırtılar yükseliyordu. Arada donuk bir kırılma sesinin ardından yer ayaklarının altında sarsılıyordu. Riley’nin bombaları düşündüğünden daha fazla hasar yaratmış olmalıydı.

Rosie’nin ayak bileğindeki ağrı daha beter bir şekilde geri dönmüştü. Rosie acıya karşı dişlerini sıktı ve karyolayı yavaşlatmadan olabildiğince yaslandı. Riley için endişeliydi. Hâlâ yaşıyor muydu?

Pip silahını çekmişti. Rosie birkaç metre ileride bir dış hava kilidi gördü.

Rosie komu tekrar denedi.

Halası onu izliyordu. “Riley?” dedi. Sesi her zamankinden güçsüz çıkmıştı.

“Daha alt katlardaydı.” Rosie’nin, halasının Riley’nin dışarı çıkabilme şansı hakkında ne düşündüğünü görmesi için yüzünü görmesine gerek yoktu.

Komdan gürültülü bir hışırtı yükseldi. “Riley, beni duyuyor musun?” Rosie maksimum güç için ekranı devre dışı bıraktı. “Riley.”

Cılız bir sesin “Rosie?” cevabıyla içi umutla doldu.

“Riley!” diye bağırırken halasıyla göz göze geldiler. “Neredesin?”

“B... d... ka...” Sinyal sürekli kesiliyordu ama Rosie yine de şansını denedi.

“Riley, biz dışarı çıkıyoruz. Hepimiz. Dosyaları aldık.”

Komdan gürültülü bir hışırtı sesi ve keskin çatırtılar yükselirken, Riley’nin onu duyması için dua etmekten başka seçeneği yoktu.

Halası karyolayı itme gayretinin yansıdığı bir sesle, “Silah sesleri,” dedi.

Rosie koma, “Riley!” diye bağırdı.

“Sera. Çabuk.” Riley’nin sesi bir anda çok net duyuldu ve sonra kom tamamen kapandı.

Rosie, Pip’e, “Sera nerede?” diye seslendi.

“Diğer tarafta. Çok uzak. Ama yerin üstünde.”

Rosie, Essie halaya baktı. Gözlerinin altında gölgeler vardı ve cildi sarıya çalıyordu. Adrenalin virüse yenik düştüğü için gücü tükeniyordu.

“Başının çaresine bakacak, evlat,” dedi halası.

Pip hava kilidine girmişti. Yanındaki duvarda duran bir dolabı kontrol etti.

“Nefes maskesi yok.” İfadesi tatsızdı. Rosie bu haksızlığa çığlık atmak istedi. Hangi cehenneme gitmişlerdi?

Bölüm 41

“Araçlar?” Rosie kelimeyi bir çırpıda söylemişti.

“Burada değiller,” dedi Pip. “Burası servis yolu. Daha az goril olur diye düşünmüştüm...” Kararından duyduğu hoşnutsuzluk sesine yansımıştı.

Patlamaya kalan süre: Son beş dakika. Sakin mekanik ses yine konuşmuştu.

“Şansımızı denemek zorundayız.” Essie karyolayı hava kilidine doğru itti. “Aç...”

“Bir dakika.” Rosie karyolayı sıkıca tuttu ve Pip’e, “Ya Yuang’ın gemisi?” dedi.

“Büyük olasılıkla gitmiştir.”

“Yuang olmadan mı?”

Pip bir kalp atımlık süre boyunca ona baktı.

“Oradaysa ben uçurabilirim,” dedi Essie hala.

Pip kilidi açtı. Rosie saatin kaç olduğunu tahmin bile edemiyordu ama dışarısı karanlık ve çok soğuktu. Çok geçmeden kasları soğuk yüzünden gerildi. Yatağı olabildiğince hızlı ittiler. Rosie bilelim babasının kolunun üstünde tutuyor ve nefes alırken havanın cılızlığını hissediyordu. Yeterli oksijen yoktu. Alarm gürültüyle çalıyordu. Bir taşın kenarına takılan yatak sarsıldı. Tekerlekler bir toprak yığınına gömülmüştü ama babası kıpırdamadı. Tamamen hareketsizdi.

Rosie, Pip’e, “Ne taraftan?” diye sordu. Kuşatılmış Bölge’nin etrafı bir bahçeyle çevriliydi ve arkasında yıldızlı gökyüzünün bir kısmını karanlıkta bırakan Tharsis Dağları bütün heybetiyle yükseliyordu.

“Bu taraftan.” Pip, Rosie’nin babasını omzuna aldı ve onları patikadan yukarı, tepedeki bir fenere yönlendirdi.

***

İniş platformuna ulaşmaları yaklaşık on dakika sürdü. Platform etrafı bir bahçeyle çevrili bir tepenin zirvesindeydi ve *Kozmik Denizci* karanlık ve kapalı bir halde biraz yukarıda duruyordu. Hepsi yorgunluk kadar oksijen yokluğundan da muzdaripti. Pip ter içinde kalmıştı ve nefes alırken korkunç bir hırıltı çıkarıyordu. Rosie ise fırlatma rampasının asansörünün kapısına tırmanan son dik yokuşta halasına destek vermek zorunda kaldı. Pip

düğmeye basıp kapıyı açtı ve hep birlikte içeri doluştular. Asansörün kapısı kapanıp onları geminin kapısına ulaştırmak için harekete geçerken içeriye oksijeni ayarlanmış hava doldu.

Yük girişinden içeri adım atınca gemi hayata geçti. Hareketlerini algılayan otomatik sensörler sayesinde ışıklar yandı. *Kozmik*

Denizci devasaydı. Yedi güverteli, iyon çekirdekli, güneş patlaması kalkanlı bir uzun mesafe gemisi. Yük bölmesinin iki yanına asma kilitli şeritlerle tedarik kutuları bağlanmıştı ve merkezi bir podyum karşı uçtaki bir güverte erişim asansörüne uzanıyordu.

Pilot ve mürettebat ortalıkta yoktu. Belki de içeride mahsur kalmışlardı. Belki de ölmüşlerdi. Rosie'nin umurunda değildi; Essie halanın gemiyi uçuramayacağından endişelenmeye başlamıştı. Fazla solgundu ve Rosie'nin, yakındaki bir sandığın üstüne oturmasına yardım etmesi gerekti. Essie hala usulca inledi ve gözleri kapanırken, geminin dış duvarına doğru yığıldı.

"Essie hala?" Rosie cevap alamayınca korkuyla onu babasının yanma, yere yatıran Pip'e baktı. Babasının durumu daha kötü görünüyordu ve Rosie çaresizliğinin her an biraz daha arttığını hissediyordu.

"Nefes alıyor," dedi Pip ama yüzündeki ifade umutlu değildi. Rosie evrenle pazarlık etmeye başladı. *Lütfen yaşasınlar, bizi buradan kurtar. Her şeyi yaparım.* Babasının yanında diz çöküp yanağına dokundu. Ateşi vardı. Ve hiç kıpırdamıyordu.

"Rosie!" Pip'in sesi onu mutsuzluğundan sıyıracak kadar sert çıkmıştı. Aşağı doğru kayan Rosie Hala'yı omuzlarından tutuyordu. "Gemiyi uçurabilir misin?"

Rosie bakışlarını babasının yüzünden güçlükle ayırdı.

"Sanmıyorum. Bizim mutlaka..."

"Sizin mutlaka ne?" dedi bir ses. Fırlatma rampasının asansöründen çıkan uzun boylu siyahi kadını görünce ikisi de irkildi.

"Nerita," dedi Pip kendi kendine konuşur gibi. "Geminin pilotu."

Nerita, "Burada ne arıyorsun, Vahşi?" diyerek onlara doğru yaklaştı. "Hâlâ hayatta olmana şaşırdım." Elinde büyük bir silah vardı.

"Senin gibi ben de bu kaya parçasından kurtulmaya çalışıyorum," dedi Pip.

“A-ha.” Nerita, halası ve babasının yanında duran Rosie’yi süzdü. “Ve yeni arkadaşların kimler? Onları daha önce görmemiş miydim?”

“Buradan gitmeliyiz,” dedi Rosie telaşla. “Anklav beş dakika içinde infilak edecek.”

Nerita’nın eğlenir gibi bir hali vardı. “Bence üç demek daha doğru.” Geminin gövdesindeki bir panele yürüdü ve elini biyookuyucunun üstünden kaydırdı. “Ve burada olduğum için şanslısınız. Bunlar olmadan hiçbir yere gidemezsiniz.” Bir köpekbalığının sırıtışını andıran bir gülümsemeyle parmaklarını oynattı. Biyotanımlamalı ateşleme. Rosie karnında tuhaf bir his duydu. Gemiyi çalıştırmaya kalkışsaydı, koltukta kızaracaktı.

Nerita, Rosie’nin aklından geçenleri anlamış gibiydi. “Bir şeyi açıklığa kavuşturalım,” dedi. “Gördüğüm kadarıyla, Yuang ortada yok ve bu geminin benim olduğu anlamına geliyor.” Elini silaha vurdu.

“Yuang öldü,” dedi Pip alçak sesle.

“Gerçekten mi?” Nerita ona şüpheyle baktı. “Başarabileceğini düşünmemiştim, Pip.”

Pip gerildi ve ona doğru bir adım atacak gibi kıpırdadı.

Rosie ayağa fırladı ve aptalca bir şey yapmadan, Pip’in kolunu tuttu. “Artık bir önemi yok,” dedi çabucak. “Gitmeliyiz.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Nerita. “Pip, silahı at.”

Pip’in ağzı gerildi ama silahı belinden çıkarıp Nerita’ya doğru attı. Nerita silahı yakaladı ve Rosie’ye bakarak, “O aracı uçurduğunu gördüm; benimle birlikte köprüye geleceksin. Pip, hava kilidini kapat. Sonra burada kal ve söylediklerimi yap. Kıpırda,” dedi. Rosie’ye önden asansöre yürümesini işaret etti.

“Sen buraya otur.” Nerita silahları bir konsolun üstüne atıp Rosie’yi köprüde pilot koltuğunun *yanındaki bir podyuma doğru* itti.”

“Tabloları biliyor musun?” dedi çıkışır gibi.

“Elbette.” Rosie yardımcı pilot koltuğuna yerleşti ve avucunu kolçaktaki biyoarayüze yerleştirdi. Aynı anda podyumun ortasından opak bir holo ekran yükseldi ve iki yanından iki bacağını uzatan zarif bir örümceği andıran incecik bir panel açıldı. Navigasyon ve gemi fonksiyonları için dokunmaya duyarlı kumanda düğmeleriyle aydınlandı. Rosie kaygıyla baktı. Bu düğmelerin ancak yarısının ne işe yaradığını biliyordu.

Nerita biyobağlantı kaskını çoktan takmıştı. Etrafı kehribar renkli bir holo kontrol küresiyle çevrildi.

“İyi, biz... “ Dışarıdan gelen derin bom sesi Nerita’yı susturdu ve gemi şiddetle sarsıldı. Rosie çığlığını güçlükle bastırdı ve koltuğunun kolçaklarına sımsıkı tutundu.

“Seyir ekranı yukarı,” dedi Nerita sakin bir sesle. Köprünün ön paneli şeffaflık kazanarak aşağıdan yavaş yavaş kopan Kuşatılmış Bölge’yi gözler önüne serdi. Tanrım, Riley. Rosie umutsuzca onun dışarı çıkmış olmasını diledi.

“Fırlatma pisti asansöründen ayrıl,” dedi Nerita.

Rosie titreyen parmağını ekrandaki asansör görüntüsünün üstünden kaydırarak asansörü gemiden ayırdı. Nerita enerji yükleyince gemi sarsıldı.

“Sıkı bağlanın, sarsıntılı olabilir.” Pip’in de duyabilmesi için bütün gemiye yayın yapan aygıttan konuşmuştu. “Kalkış on saniye içinde.”

Dev bir patlama sesi ve titreşim gemiyi sarstı ve birkaç dakika önce aralarından geçtikleri ağaç öbekleri altlarında açılan çukurda gözden kayboldu. Ama gezegenin kabuğundaki delik bununla kalmadı. Çökmeye devam etti ve yerin denge kaybetmesiyle *Kozmik Denizci* öne doğru eğilmeye başladı.

“İyon iticileri ateşle,” dedi Nerita.

Rosie panik halde panele baktı. Neredeydiler? Işıklar ve kumanda opsiyonları her yerdeydi. Gemi bir süre toplanma gücüyle sallandıktan sonra bir anda yaklaşık yirmi dereceyle ileri atıldı. Devasa deliğin siyahlığı üzerlerine doğru geliyordu.

“Rosie, sol üst!” diye bağırdı Nerita.

Rosie düğmeleri buldu ve panele gereğinden sert bastı. Vahşi bir kükreme duyuldu ve Rosie iticilerin hararetli mavi alevinin zeminde yandığını gördü. Gemi delikten geri çekildi.

“Kalkış,” dedi Nerita ve *Kozmik Denizci* tam zemin un ufak olurken havalandı.

Gemi arkasında bir patlama halkası bırakarak atmosferden son sürat çıkarken Rosie koltuğuna sımsıkı tutundu.

“Aferin sana, ufaklık.” Nerita kehribar rengi ışığın arasından ona sırıtıyordu.

Rosie gülümseyemedi. Uzaklaşırken Mars’ı görebilmek için zemin tarayıcıyı devreye soktu. Anklav’ın kubbeleri tek tek kraterin içine

gömülüyordu. İmha sistemi iyi iş çıkarmış, tesisi bir toz ve patlama fırtınasının arasında yok etmişti. Tıbbibotların dışarı yönlendirdiği denekleri taşıyan araçlar arkalarında ışıktan iz bırakarak kompleksten hızla uzaklaşıyorlardı. Rosie, Riley'nin de Yaratılış kolonisine kaçan o minik hayat noktacıklarından birinde olduğunu umdu.

Bölüm 42

“Hâlâ uyanmadı mı?” Essie hala, Rosie’nin omzunun üstünden baktı.

Rosie, gözlerini babasının solgun, uyuyan yüzüne dikmişti. Pip, Mars’tan ayrıldıktan kısa süre sonra önce Essie halaya, sonra babasına kanından enjekte etmişti. Aradan on iki saat geçmişti; halası hızla iyileşiyordu, döküntüleri neredeyse tamamen geçmişti. Babasının ise döküntüleri hafifliyordu ama hâlâ gözlerini bir daha hiç açmayacakmış gibi hareketsiz yatıyordu.

“Endişelenme,” dedi Essie hala. “Kendine gelecektir. Bana baksana. Eskisinden daha iyiyim.”

Rosie halasının solgun tenini ve gözlerinin altındaki koyu renk halkları süzdü. “Yaşlı kadınlar gibi yürüyorsun.”

“Yaşlı bir kadınım zaten. Her şey senin ayak bileğin kadar çabuk iyileşemez ki.” Essie hala Rosie’nin yakın zaman önce nano-tedaviyle iyileşmiş ayağım yavaşça dürttü. “Acıktım. Yiyecek bir şeyler bulalım.”

Essie hala onu revirin kapısına doğru çekti. Rosie kolunu halasının beline atınca ne kadar cılız kaldığını fark etti. Halası her zaman ufak tefek bir kadındı ama Rosie onu hiçbir zaman güçsüz olarak düşünmemişti. Ama en azından hayattaydı. Önemsediği herkesi neredeyse kaybedecek olmak Rosie’nin onlara hangi biçimde olurlarsa olsunlar sahip olduğu için daha fazla şükretmesini sağlamıştı. Keşke Riley’nin de çıkmayı başarıp başaramadığını bilebilseydi.

Küçük mutfağa girdiler. Pip’i yiyecek dolaplarına yaslanmış, bir plastik tabaktan meyve yerken görünce heyecanlandığını hissetti. Gemiye geldiklerinden beri Pip kimseyle doğru dürüst konuşmamış ve vaktinin büyük kısmını kabinlerden birine kapalı olarak geçirmişti. Rosie’nin tanıştığı oğlanla ilgisi yoktu. Artık ne kasılarak yürüyor ne de espriler yapıyordu. Aksine sessizdi ve yüzüne bir kez bakmak Rosie’yi, iyi olup olmadığını sormaması gerektiği konusunda uyarmaya yetiyordu.

“Pipetkafalı,” dedi halası. “Bize de biraz yiyecek bırakabilir misin sence?”

“Şurada bir sürü var.” Pip yanlarından geçip kapıya yöneldi.

“Pip, bekle,” dedi Rosie.

Pip kapının girişinde durup kısmen döndü.

“Bu dosyaları haber dalgalarına ulaştırmanın bir yolunu bulmalıyız.” Rosie kolyeyi tişörtünün altından çıkardı.

“Ben haber dalgacılarını tanımam.” Pip kapının çerçevesine yaslandı.

“Bir dalgacıya ihtiyacımız yok. Helios’un izini süremeyeceği bir komnete ihtiyacımız var,” dedi Essie hala. “Riley’nin bir komneti var mıydı ya da bildiği bir tane olabilir mi?”

Pip çatalını meyveye batırdı. “Oyun Salonu.”

“O da ne?” Rosie kaşlarını çattı.

Pip omuz silkti. “Eskiden gittiğim bir yer. Radar dışı kalıyorlar, sıfır gözetleme sahası.”

“Bu mümkün mü?” Rosie halasına baktı.

“Bloklama teknolojisiyle, sanırım.”

Pip kapıdan doğruldu ve yürümeye başladı, “indiğimiz zaman sizi oraya götürürüm,” dedi omzunun üstünden.

Rosie peşinden gitmeye yeltendi ama Essie hala onu durdurdu. “Bırak gitsin.” Rosie’yi masalardan birine çekti. Rosie halasının tavsiyesini duymazdan gelmek istiyordu ama Pip’in ifadesinde onu peşinden gitmeye davet edecek en ufak bir şey yoktu. Sıkkın hissederek masaya oturdu.

“Boş ver, ufaklık.” Essie hala sekerek dolaplara gitti ve soğuk depoyu açtı. “Konuşmak istiyorsa, konuşur.”

“Sanırım seçeneğim yok.”

Halası iç geçirdi. “Birini öldürdü, tatlım. Bu baş etmesi kolay bir şey değildir. Özellikle de ilk seferde.”

Rosie tetiği çektiği zaman Pip’in yüzünde beliren acı ve öfke ifadesini hatırlayarak ellerine baktı. “Ben sadece...” Kısa bir nefes verdi. “Bunu benim yüzümden, Yuang’ı durdurmak için yaptı. Sanki beni suçluyormuş gibi geliyor.”

“Olabilir ya da belki de uyuşmuş ya da korkmuştur. Öldürmek insanlara tuhaf şeyler yapar.” Halası bir kâse soya proteinli fasulyeyle yanına oturdu.

“İster misin?”

Rosie başını hayır der gibi salladı. “Seni nasıl etkiledi?” dedi.

Essie hala duraksadı ve hemen cevap vermedi. “Ben askerdim, Rosie. Benim mesleğimdi. Ve genelde uzak mesafedendi.”

“Ama ya öyle olmadığı zamanlar?”

Halası kaşığını daldırırken gözlerini de kâsesine dikti. “Korkunç bir şey ve asla unutmuyorsun, tıpkı senin de Yuang’ın öldüğünü görmeni unutmayacağın gibi. Ama zaten böyle olmalı. Kolay olmamalı.”

“Belki de onunla sen konuşmalısın,” dedi Rosie.

Halası başını salladı. “Sanmıyorum. Ben bu tür işlerde iyi değilim. Ve benden bir şey duymak isteyeceğinden şüpheliyim. Daha önce bana yardım etmiş olabilir ama tam olarak kanka sayılmayız.”

“Sana yardım etmek derken?”

“Burada, gemide. Yuang’ı beni öldürmemeye ikna etti ve beni çözüp siz kaçarken silahların araca kilitlenmesine engel olmama yardım etti.” Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. “Aptal çocuk, goril dediği muhafızlardan birine saldırdı ve ben adamı kendi akım tabancasıyla vururken az kalsın o da vuruluyordu.”

Rosie ağır ağır, “Demek bu yüzden vurulmadık,” dedi.

“Evet, şey. Yuang’ın bunun için onu takdir ettiğini söyleyemem.”

Demek Pip’in yüzündeki morluklar oradan kalmaydı. Suçluluk duygusundan mı yardım etmişti, yoksa başka bir şey için mi? Ve gerçekten artık bir önemi var mıydı? Rosie konuşmak istiyordu ama Pip ondan uzak duruyordu. Anklav’dan ayrıldıklarından beri aralarında hiçbir şey yokmuş, onu öpmemiş gibi davranıyordu. Önceki gece Rosie Nerita’ya yardım etmek için köprüye gittiğinde Pip oradaydı ve Nerita’nın yüzündeki ifadeye bakılırsa yüzüncü kez sensörlerin peşlerinde herhangi birini algılayıp algılamadığını soruyordu. Rosie’yi gördüğü anda köprüden ayrılmıştı. Bu Rosie’yi incitmişti. Besbelli onunla konuşmak istemiyordu.

Halası iç geçirdi ve yumuşak bir sesle, “Fazla umutlanma, Rosie,” dedi. “Allak bullak olmuş. Onun gibi bir oğlan... kalbini kırar.”

Rosie cevap vermedi. Pip hakkında ne hissettiğinden emin değildi ama endişelenecek daha önemli konular vardı. Nerita bir saat önce bir haber dalgası yakalamıştı. Anklav’ın infilakım kaza olarak bildirmişti. Helios hâlâ bazı etkilerini kullanıyor olmalıydı. Rosie, Helios’un Shore dosyalarını aldığından haberdar olup olmadığını bilmiyordu ama olanlardan bahsetmemelerini sağlamak için birilerinin gönderileceğini tahmin ediyordu. Dosyaları ne kadar çabuk açıklarlarsa, hepsi için o kadar güvenli olacaktı.

Birkaç dakika sonra mutfaktaki hoparlör öttü ve Pip’in sesi duyuldu. “Rosie, baban uyandı,” dedi ve kom kapandı.

Halası ona baktı. “Pekâlâ, en azından bunu söyledi,” dedi.

***

Onlar girer girmez Pip, Rosie’nin olduğu yöne bakmadan revirden ayrıldı. Rosie soğukluğuna aldırmamaya çalışarak babasının yanına gitti.

Babası cılız bir gülümsemeyle, “Rosie,” dedi.

“Nasıl hissediyorsun, baba?” Rosie babasının kaldırdığı titrek elini tuttu ve güçsüzlüğünün onu ne kadar korkuttuğunu belli etmemeye çalıştı.

“İyiyim.” Babası gözlerini kırptı ve arkasında duran halasına baktı. “Essie?”

“Evet, benim.” Essie hala bir adım yaklaştı. “Dönüş yolundayız.”

“Dönüş mü?” Babası kaşlarını çattı.

“Evet ama sen endişelenme. Berbat görünüyorsun. Biraz su ister misin? Ya da belki de biraz daha uyumalısın.”

Babasının kafası karışmış gibiydi. Rosie göğsünün sıkıştığını hissetti. Yoksa hiçbir şey hatırlamıyor muydu? Birden gitmesi gerekiyormuş gibi hissetti.

“Ben su getireyim,” dedi telaşla ve halasıyla göz göze gelmekten kaçınarak tekrar kapıya yöneldi.

Koridora çıkınca ne tarafa gittiğinden bile emin olamayarak hızlı hızlı yürüdü. Su getiriyor olması gerektiğini unuttu. Göğsünde sert bir yumru vardı. Her şey bir anda çok fazla ve çok sert gelmişti, kontrolü kaybettiğini hissediyordu. Durdu ve ellerini geminin dış duvarına yasladı ama faydası olmadı. Bacakları onu daha fazla taşıyamayacak kadar güçsüz düşmüştü. Titremeye başlayınca soğuk metal duvara yaslanıp yere oturdu ve nefes almaya çalıştı. Bir faydası olmadı; gözyaşları inatçıydı. Rosie’yi şaşırtan ve korkutan bir inleme eşliğinde geldiler. Ama duramıyordu. Başını ellerinin arasına koyarak kendini bıraktı. Hıçkırırken vücudu öylesine titriyordu ki dağılacağını sandı. Ona bir saat kadar uzun gelen bir sürenin sonunda onu orada bulan Nerita oldu.

Pilot koridordan geldi ve yumuşak bir ifadeyle yakınında durdu. “Kötü bir gün müydü?”

Rosie burnunu elinin tersiyle sildi. “Kötü hafta.” Gözyaşı fırtınası yatışmış ve onu öylesine takatsiz bırakmıştı ki kafasını kaldıramıyordu.

Nerita bir an sessiz kaldı ve sonra yanına çökerek onu şaşırttı. “Bir keresinde benim de kötü bir günüm olmuştu,” dedi.

Rosie profilini inceledi. Nerita ona problemlerinin başka insanlarınkiyle kıyaslanınca ufak şeyler olduğunu mu söyleyecekti?

Pilot ona döndü. Gözleri duygularını ele vermeden Rosie’nin yüzünde dolaştı.

“Sadece bir kez mi?” dedi Rosie.

Nerita’nın yüz ifadesi değişmedi. “Hiç kimsenin sadece bir kötü günü olmaz.” Duvara iyice sokuldu. “Bir zamanlar kendi gemim, üç kişilik bir mürettebatım ve BYK’yla kâşif biliminsanlarının Gliese’ye taşınması konusunda bir kontratım vardı.” Pantolonun dizindeki kiri eliyle silkeledi. “Yolculukların birinde işler sarpa sardı. BYK’nın muhafız personelinden birkaçı birbirlerine ters düşünce Gliese D ve E arasında gemi hasar gördü. Atmosfere sağlam ulaşmak için uzaktaydık ve hasar büyüktü. Gemi dağıldı. Ben ve mürettebattan biri daha uzay yürüyüşü birimlerinden birine ulaşmayı başardık ama diğerleri kurtulamadılar.” Nerita Rosie’ye baktı. “Biri benim sevgilimdi; diğeri ise dostum. BYK ekibi umurumda değildi; bu belayı onlar açmıştı ama birime ulaşan diğer kişi kız kardeşimdi ve hava tankı tam dolu değildi. Yardım ulaşana kadar beş saat boyunca mahsur kaldık ve geldiklerinde çok geçti. Kardeşimin ölümünü seyrettim. Ne kadar korkmuş göründüğünü asla unutmadım. Kötü bir gün ve benim ilk yara izimdi. Hani şu kalbinde ve senin bir eylemin ya da eylemsizliğin yüzünden sevdiğin birinin ölmesiyle açılan yaralardan.” Sesi alçak, neredeyse duygusuzdu ama tamamen değil. “Ama insan yaşamaya devam ediyor, değil mi?”

“Ne kadar zaman önce yaşandı?” diye sordu Rosie.

“On iki yıl.” Ayağa kalktı. “Gidip bir bakayım, halan köprüye bakmak hatta yardımcı pilotluk yapmak ister mi?”

Nerita uzaklaştı. Rosie bir süre daha oturup pilotun anlattıklarını düşündü. Korkunç bir hikâyeydi ve Rosie’nin aklına Juli’yi getirmişti. Onu düşünmeyi ya da son anlarının nasıl olduğunu hayal etmeyi hiç sevmiyordu ama Nerita’nın kız kardeşinin ölümünü seyretmekle ilgili sözleri zihninde Juli’nin evin patlaması sonucu alevler arasında kalmış görüntüsünü canlandırmıştı. O son anlarda ne düşünmüştü acaba? Rosie arkadaşı için bir kez daha üzüldü. Babasını görmeye gitmeyi göz alamıyordu çünkü sevdiği biri daha bu karmaşa yüzünden acı çekiyordu.

Ayağa kalkıp mutfağa gitti.

Pip oradaydı ve masada oturmuş, boş bir bardağa bakıyordu. Rosie eşikte durdu.

“Bir şeye mi ihtiyaç var?” dedi Pip arkasına dönmeden.

Rosie az kalsın geri çıkacaktı ama başka gidecek neresi vardı? Bir sandalye çekti ve Pip’in karşısına oturdu. Pip kıpırdamadan bardağa bakmayı sürdürdü.

“Pip,” dedi.

“Ne?”

“Sen iyi misin?”

Pip’in dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü ve gözlerini masanın üstüne vurduğu başparmağına sabitledi. “Evet, elbette, mükemmel, ya sen?”

“Gemiye bindiğimizden beri uyumamış gibi görünüyorsun.”

Pip vurmayı bıraktı ve alçak sesle, “Rosie, bunu konuşmak istemiyorum,” dedi.

Rosie tereddüt etti. “Faydası olabilir.”

“Faydası olabilecek hiçbir şey yok.”

“Pip...”

“Hiçbir şey hissetmiyorum, Rosie,” diyerek sözünü kesti.

Bakışları Rosie’yi korkutacak kadar kasvetli ve boştu. “Hiç mi?”

Pip başım salladı. “Öldüğüne memnunum.”

Rosie eline uzandı ama Pip geri çekti.

“Yapma.” Sandalyesini arkaya itti. “Boş ver, Rosie.” Arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Bölüm 43

Atmosfere kırk saat sonra, Dünya saatiyle gece yansından sonra girdiler. Nerita, konumları konusunda kafa karışıklığı yaratmak için Senato'nun güvenlik sistemine bir virüs yükledi ve Eski Şehir kıyısında terk edilmiş bir uzay limanına indi.

"O virüs yirmi dakika kadar dayanır." Nerita yardımcı pilot koltuğundaki Rosie'ye baktı. "Sizin ve benim buradan ayrılmamız için yeterli bir zaman olmalı."

"Umarım." Rosie koltuğunun kemerlerini çözdü. "Bize yardım ettiğin için sağ ol."

"Hey, sen bana yardımcı pilotluk yaparak iyilik ettin ama madem öyle hissediyorsun..." Parmağını halo kumanda sisteminin üstünden kaydırdı ve yüzünde yarım bir gülümsemeyle, "Belki bir gün seni göklerde görürüm ve bana karşılığını ödersin. Şimdi acele et, zaman boşa akıyor."

Rosie asansöre koştu.

"Bol şans," diye seslendi Nerita. Rosie arkasına baktı ama Nerita tekrar havalanmak için navigasyon sistemini programlamaya dalmıştı bile.

Essie hala onu hava kilidindeki kargo kısmında, Pip ve babasının yanında bekliyordu. Babası halasına yaslanmıştı ve pek harika görünmüyordu. Nerede olduklarının farkında değil gibiydi; uyurgezer gibi. Ama Rosie'yi görünce gülümsedi. Birlikte onu gemiden indirdiler ve *Kozmik Denizci* bir ısı dalgası ve iyon saçıntısı arasında havalanırken eski bir binanın yıkılmaya yüz tutmuş duvarının arkasına sindiler. Rosie geminin parlaklığının kaybolmasını ve geriye etrafı aydınlatmak için sadece ayın cılız ışığının kalmasını seyretti.

"Bu taraftan," dedi Pip ve ağaçların arasındaki bir patikaya yöneldi.

Rosie onu sadece beyaz gömleğinden seçebiliyordu. Koluyla babasını sarıp peşinden yürüdü. Essie hala da hemen arkalarındaydı. Eler şey rutubet kokuyordu ve ağaçlar gri gölgelere dönüşmüş, yere ay ışığından desenler vuruyordu. Çalılıklar aralıklıydı ve Rosie alçak çalıların arasında bir şeylerin hışırdadığını duyabiliyordu. Muhtemelen sıçanlar. Rosie sivrisinek olmaması için dua etti ama sonra düşündü: Pip'in kanı ona MalX'e karşı

bağışıklık kazandırmış olabilir miydi? Essie hala, Pip'e, "Oyun Salonu ne kadar uzakta?" diye sordu.

"Kıyıdan geçince Batı Sınır'ın orada."

"Oraya ne kadar sürede gideriz?"

Pip yanında babasıyla güçlükle ilerleyen Rosie'ye baktı. "Baban daha hızlı hareket etmezse çok uzun sürede." Babasının diğer tarafına geçip kolunu beline doladı. "Bana yaslanın," dedi ve babası boş gözlerle karşıya bakarak ona itaat etti.

"Teşekkürler," dedi Rosie usulca ama Pip cevap vermedi. Halası elini tutup sıktı ve dar yolda hep birlikte ilerlediler.

Kıyı'nın arka sokaklarına ulaştılar ve gölgelerden ayrılmamaya özen göstererek sessiz apartmanların arasından geçtiler. Sarhoşların bağırışları ve nehir kenarındaki barların ve oyun merkezlerinin gürültülü müzikleri ılık ve nemli havaya karışıyordu. Arada sırada uyuşturucu ya da daha beterleriyle kafası güzelleşmiş sığınmacıların doldurduğu sokaklara denk geliyorlardı ama insanlar onları fark etmeyecek kadar sarhoş durumdaydılar.

Her köşe başını kontrol etmek zorunda oldukları için ağır ilerliyorlardı ama tam Sınır'a gelmişken gözlerine bir goril takılınca temkinlerinin karşılığını aldılar.

Uzun boylu, kaslı ve baştan ayağa simsiyah giyimli adam, bir sıra kapalı dükkânın önünde etrafı kesiyordu.

"Geri çekilin," diye fısıldadı Pip. Sokak arasının köşesinden geri çekildi ve kendisiyle birlikte Pip'in babasını da duvara olabildiğince yasladı.

Rosie babasının kolunu tuttu ve babası yarı kapalı gözlerle ona bakarken olabildiğince yakınında durdu. Neyse ki babası hiç konuşmuyordu.

Kalbi küt küt atarak Pip'e, "Oyun Salonu'na ne kadar kaldı?" diye sordu.

"Birkaç blok." Pip'in mavi gözleri loş ışıkta neredeyse siyah görünüyordu. "Ama en iyi yol, bu sokağın karşısında."

"Gorilin dikkatini başka yere çekmeliyiz," dedi Essie hala.

İçi korkuyla dolan Rosie halasının koluna yapıştı. "Bunu yapamazsın."

"Endişelenme," dedi Essie gülümseyerek. "Onu alt edebilecek güçte değilim."

Rosie’nin babası bir anda gözleri kapanarak ve dizlerinin bağı çözülerek aşağı kayınca Pip sendeledi.

“Baba,” diye fısıldadı Rosie kolunu sarsarak. “Baba, uyan.”

Pip kafasını ona doğru çevirdi ve gözlerini hafifçe araladı. “Rosie?”

Pip babasını ayakta tutmak için çaba harcıyor ve bir şeyler yapması için Rosie’ye bakıyordu.

“Evet, baba, benim,” diye fısıldadı Rosie gorilin onları duymasından korkarak. “Ayağa kalkabilir misin?”

Babası gülümsedi ve bir elini kaldırıp kızının yüzünü okşadı. “Tamam.” Bariz bir çaba harcayarak doğruldu ve hızlı hızlı soluyan Pip’e yaslandı.

“Geri dönmeliyiz,” dedi Essie hala.

“Ama sokağın karşısına geçmemiz gerekmiyor mu?” diye sordu Rosie, Pip’e.

“Geri dönüp dolaşmamız gerekecek. Goril ne yapıyor?”

Rosie köşeden kaçamak bir bakış attı. “Onu göremiyorum,” dedi.

Pip bir küfür savurdu ve sessiz sokakta yankılanan çizme sesleri karşısında hepsi donakaldılar. Sesler rahatsız edecek kadar yakından gelmişti.

Pip, Rosie’nin babasını sıkıca tuttu ve Rosie’yi ileri doğru iterek yürümeye başlamasını işaret etti. Olabildiğince az ses çıkararak ve duvara yakın durarak geldikleri yönde yürümeye başladılar. Rosie, gorilin sokak arasına bakmaması için dua ediyordu; onları görmemesi imkânsızdı.

Sokağın sonuna gelince Pip, “Sola,” dedi ve hep birlikte binanın arkasına dolaşıp gorilin olduğu sokağın paraleline geçtiler.

Rosie, gorilin nerede oldukları konusunda bir fikri olup olmadığını merak ediyordu. Yoksa Helios onları aramak için şehrin dört bir yanına adam mı göndermişti?

Tekrar ana caddeye yönelme riskini almadan önce, on dakika boyunca korku dolu bir sessizlik içinde yürüdüler. Rosie önden gidip köşeyi kontrol etti. “Temiz görünüyor,” dedi ama Pip emin görünmüyordu.

“Büyük olasılıkla bir yere sindi. Isı sensörlü ekipmanları var. Kısa menzilliler ama bizi çoktan fark emiş ve üstümüze atlamak için doğru yeri bekliyor olabilir.” Pip babasını halasına devredip Rosie’nin yanına yaklaştı ve sokağa baktı. Gömleğinin yakası yanağına sürtünürken, Rosie sıcaklığını ve hafif tozlu kokusunu duydu. Ona Pip gereğinden uzun süre yakınında kalmış gibi geldi.

“Sanırım başka seçeneğimiz yok,” dedi Pip ona bakarak.

Bir an, Rosie’ye tıpkı Kuşatılmış Bölge’deki gibi bu işte birlikteymişler gibi geldi. Ama yanılıyordu; Pip’in gözlerinde hâlâ uçsuz bucaksız bir mesafe vardı. Rosie arkasını döndü.

Halasına, “Babam iyi mi?” diye sordu.

“Sanırım,” dedi Essie hala. “Ama sanki yatsa daha iyi olacak.”

“O zaman gidelim.” Pip kolunu tekrar babasının beline sardı ve sokakta olabildiğince hızlı ilerlediler. Rosie’ye arkalarında yumuşak ayak sesleri duyuyor gibi geliyordu ama arkasına bakınca hiçbir şey göremiyordu. Sadece hayal ettiğini umdu.

***

Oyun Salonu’nun girişi bir binanın öne çıkık duvarının arkasına gizlenmiş gibiydi ve içeride sadece bir barmen ve onlara boş gözlerle baktıktan sonra içkisine dönen bir sarhoş vardı.

Salon karanlık ve pisti ve ekşi yağ gibi kokuyordu. Kapıdan girince barmen Pip’i başıyla selamladı. Rosie, Pip’in babasını bir girintide pis bir koltuğa bırakmasını seyrederken gözlerinin çevresindeki mor halkaları ve omuzlarının çökmüş olduğunu fark etti. Yorgundu.

“Teşekkürler,” dedi, Pip yüzünü buruşturarak doğrulurken.

“Kaygılanacak bir şey yok,” dedi Pip ve barmenle konuşmaya gitti. Uzak köşedeki eski görünüşlü komneti işaret ederek bir şeyler söyledi.

Rosie babasını kontrol ederken, Essie hala tuvalete gitti. İyi görünmüyordu; çok solgundu ve kızarıklıklarının azalmasına rağmen, hâlâ ateşi vardı.

Pip geri geldi. “Mack komneti istediğin zaman kullanabileceğini söyledi.”

“Arkadaşın mı?”

“Sayılmaz ama Helios’tan nefret eder.”

Bu da bir şeydi. Rosie kolyeyi tişörtünün içinden çıkarıp komnete yöneldi ama Pip onu kolundan yakaladı.

“Rosie, bekle, baban...”

Rosie arkasına döndü. Babasının gözleri kapalıydı ve rengi iyice solmuştu. Rosie’nin yüreği ağzına geldi. “Baba?” Babası güçlükle nefes alıyordu. Rosie panikle yükselen bir sesle, “Baba?” dedi.

“Rosie...” Pip arkasındaydı. “Rosie, sanırım...”

Ama sözünü tamamlayacak zamanı olmadı. Kapı aniden açıldı ve goril basamakların başında belirdi. “Hey, Vahşi,” diye seslendi Pip’e. “Uzun zamandır görüşemiyoruz.” Bir elini belindeki tabancanın kabzasına yerleştirdi ve Rosie göz ucuyla, barmenin tezgâhın altına uzandığını gördü. Ve goril Rosie’nin takip edemeyeceği bir hızla silahını çekip barmene nişan aldı.

“Sakın bir aptallık yapma, bar sineği,” dedi. “Pislik temizlemekten hoşlanmam.”

Barmen donakaldı ve ellerini havaya kaldırıp geri çekildi. Rosie gözlerini iriyarı adamdan ayıramıyordu. Pip yanılmamıştı; goril onları köşenin arkasında beklemişti. Rosie bir başka çıkış var mı diye bakışlarıyla salonu taradı.

Goril basamakları gülerek indi. Sarhoş olduğunun farkına *varmış* gibi bile değildi.

“Demek kız arkadaş edindin,” dedi goril. “Kaçmasına yardım mı etti yoksa? Zavallı küçük Pipcik kendi başına kaçamıyor bile.”

“En azından ben kız bulabiliyorum,” dedi Pip. “Son kız arkadaşın kimdi; küçük, hoş bir haz makinesi mi?”

Goril pis pis sırıttı. “Her zaman aynı ukalalık. Başına ne iş açtığını hatırlamıyor musun?”

“Evet, hatırlıyorum. Gerçekten cesursun, değil mi?”

Rosie, Pip’in gözlerindeki korkuyu gördü. Ama bir şey daha vardı. Aptalca bir şey yapma isteği.

Rosie sakın diye fısıldadı ama Pip’in bütün dikkati gorildeydi. “Uslu köpek, beni almak için döndü demek,” deyince adamın gülümsemesi kayboldu. “Yuang öldü, biliyorsun,” diye devam etti Pip. “Artık kimin sırtına yaslanacaksın?”

Rosie’nin yüreği ağzına gelirken Essie hala da tuvaletten çıktı. Kapı arkasından çarparak kapanırken Pip gorilin üstüne koştu.

Goril silahım kaldırırken Rosie, “Hayır,” diye haykırdı ama silahı ilk ateşleyen barmen oldu. Sarsıcı bir gümbürtü gorilin göğsüne isabet etti ve onu yere serdi.

“Rosie!” Halası Rosie’nin üstüne atılıp onu yere iterken Pip de gorilin silahını kapıp kapıya koştu.

Ama goril ölmemişti. Yerden kalkıyordu ve Rosie adamın sendeleyerek önce dizlerinin, sonra ayaklarının üstünde doğrulmasını ve Pip’in peşine

düşmesini dehşetli bir şaşkınlıkla izledi. Birkaç saniye içinde kapı arkalarından kapanmıştı. Rosie titreyerek ayağa fırladı.

Barmen silahını indirmemişti. “Kahrolası Helios asalakları,” dedi. “İyi misiniz?”

Rosie başını salladı. “Nasıl kalkabildi?”

Cevabı halası verdi. “Vücut zırhı ve takviyeleri; onları durdurabilecek pek fazla şey yoktur.”

Rosie Pip için korkuya kapıldı. Gorile izini kaybettirebilmiş miydi acaba? Bunu yapabilir miydi?

İlk toparlanan Essie hala oldu. “Bir tanenin olduğu yerde fazlası da vardır. O dosyaları komnete yüklemeliyiz. Pip bize sadece biraz zaman kazandırabilir.”

Evet, dosyalar. Rosie komnete giderken kolyeyi boynundan çıkardı. Diski yarığa itti ve haber ajanslarının adreslerini tuşladı. Beş tane buldu; birilerinin ona inanmasını umuyordu. Dosyaları, bunun düzmece olmadığını ve Anklav patlamasının arkasındaki gerçek hikâyeyi kontrol etmeleri gerektiğini belirten bir not ekleyerek yükledi.

“Bitti mi?” Babasının yanında diz çöken Essie halanın yüzü endişeliydi.

“Bitti.”

“İyi,” dedi halası. “Şimdi sağlık ekibini çağır. Baban kendinde değil.”

***

İlkyardım ekibi on dakika içinde geldi ve yirmi dakika sonra Rosie’nin babası yaşam desteğine bağlanmıştı. Ambulansta babası nefes alamaz olmuştu ve onu hayatta tutan tek şey bir makineydi. MalX damarlarına geri dönmüştü.

Rosie hastanenin MalX biriminin yoğun bakımının şeffaf camından babasına bakıyordu. Ağlayamayacak kadar derin bir şok yaşıyordu ve halasının omzuna koyduğu elini neredeyse hissetmiyordu. Elini cama bastırıp monitörlerin boğuk bip seslerini dinledi. Her şey, onca fedakârlık, Juli’nin ölümü, Riley, Pip boşunaydı sanki. Onu her halükârda kaybedecekti.

“Haydi,” dedi Essie hala usulca. “Bir şeyler yiyelim.”

Rosie halasının onu küçük bekleme odasına yönlendirmesine itiraz etmedi. Halasının bir kartı yiyecek otomatının kredi okuyucusundan geçirmesini hissiz bir şekilde izledi.

“içecek yok,” dedi halası.

“Koridorun sonunda bir makine görmüştüm.” Rosie ayağa kalktı. “Ben giderim.”

MalX katı çok sessizdi. Parazitin hakkını vermeli, diye düşündü Rosie; yaygara koparmıyor, uyumlu davranıyordu. Onları yere ser, kanlarını kurut. Rosie içecek makinesine yaklaşırken etrafta kimse yoktu. İki su için düğmelere bastı. Tam suları almak için eğildiği anda görüş alanına bir çift kirli çizme girdi.

“Rosie?”

Rosie kafasını kaldırdı ve yavaş yavaş ayağa kalktı. Derin bir rahatlama duygusuyla nabzı hızlandı. Pip’in gömleği yırtık, yüzü gözü çizik içindeydi ama yaşıyordu. Rosie boynuna atlamak istedi ama Pip niyetini sezmiş gibi bir adım geri çekildi.

“Ne oldu?”

Pip büyümüş gözlerle kendi eline baktı. Rosie elinin boğumuna bulaşmış kam gördü. “Geri dönemezdim, Rosie.” Sesi titredi. “Beni almasına izin veremezdim.” Titrek bir nefes aldı.

Gorili öldürmüştü. Rosie üşüdüğünü hissetti. Helios onu neye dönüştürüyordu? Ona her şeyin yolunda olduğunu söyledi ama sözcükler bir türlü gelmiyordu.

“Senin hatan değil,” dedi Rosie. Ama Pip kafasını sallayarak gözlerinin içine bakınca Rosie gözyaşlarının yanı sıra derin bir acı ve çaresizlik görüp şaşkınlığa uğradı. Pip dağılmıştı. Rosie öne doğru bir adım atıp boynuna sımsıkı sarıldı. Anlık bir tereddüdün ardından Pip de onu kucakladı ve ayaklarını yerden kesip nefes alamayacağı kadar sıkı tuttu. Yüzünü Rosie’nin omzuna gömüp ağladı. Rosie ne kadar zaman öyle kaldıklarından emin değildi ama bir süre sonra Pip kollarını gevşetti. Birbirlerine kenetlenmiş bir halde dururlarken, yanlarından kimse geçmedi. Belki de kederimizi görüp başka yöne sapmışlardır, diye düşündü Rosie ama en azından bunun için minnettardı. Pip’in onu böyle dağılmış bir halde görmesinden nefret ettiğini ve bir başkasının görmesinden daha da rahatsız olacağını biliyordu.

Pip yeterince toparlanınca Rosie’nin suyunu paylaştılar ve Rosie, “Burada olduğumuzu nereden bildin?” diye sordu.

“Hasta aracını gördüm.” Pip pantolonunun yan cebine uzanırken inanılmaz bitkin görünüyordu. “Bunu sana vermeye geldim.” Bir kan torbası çıkardı. “Belki daha önceki kan ona yetmemiştir.”

Rosie tereddüt etti. “Onlara bir torba kanı öylesine veremem. Doktorlar nedenini ve nereden geldiğini bilmek isteyecektir. Ve sonra da öğrenebilirler.”

“Riske değer.”

Rosie arada kalmıştı. Pip’i riske atmak istemiyordu ama haklıydı ve bu, babasının son şansı olabilirdi. Torbayı aldı.

“Her halükârda, burada fazla kalmayacağım,” dedi Pip.

Rosie’nin içi burkuldu ama itiraz etmedi. Pip’in kalması güvenli değildi. “Yani buraya kadar mı?” dedi usulca. Bunu onlara yaptığı için Helios’tan o kadar nefret ediyordu ki. Ağlamak üzereydi ve annesi öldüğü zaman hissettiği, terk edilme duygusunun bir benzerini yaşıyordu. Midesine bir yumruk yemiş gibiydi.

“Nereye gidiyorsun?” dedi Rosie ani çaresizliğinin arasında nefes almaya çabalayarak.

“Bilmemen daha iyi. Ve... her şey için üzgünüm, biliyorsun.”

“Evet,” dedi Rosie.

Birbirlerine baktılar. Rosie gidecekmiş gibi bir an geri çekildi ama sonra öne eğilip yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu yavaşça öptü. Dudaklarına doğru, “Hoşça kal, Rosie,” diye fısıldadıktan sonra, koridorda koşarak uzaklaştı.

***

Sonunda Rosie, Pip’in kanını babasına kendisi verdi.

Gece hemşirelerinin gitmesini bekledi ve etrafta kimse kalmayınca kan torbasını babasının serumuna bağlayarak halasından ona göz kulak olmasını istedi.

Babasının iyileşmesi durumunda doktorların ne düşüneceğini bilmiyordu ama o kadar ilerisini düşünemiyordu. Pip gitmişti. Bir parçası koparılmış gibi hissediyordu. Aşk bu muydu? Öyleyse, insanların nasıl sağ kalabildiklerini anlamıyordu. Kaybın bitkinliği onu tüketecekmiş gibi hissediyordu.

Son Söz

Haftalar boyunca haber dalgaları Mars'taki gizli bir laboratuvarla ilgili haberlerle doluydu. Genetik deneylerden, denek olarak alıkonan kayıp Vahşilerden, en sarsıcı iddia olarak da MalX'in doğal bir hastalık olmadığından ve Helios adında güçlü bir firma tarafından yayıldığından bahsediyorlardı. Bir haber ağının dosyaları ciddiye almasının ardından diğerleri de takip etmiş ve olay küresel bir boyuta ulaşmıştı.

Rosie bu zaferden tatmin duymak için deli gibi çabalıyordu. Gerçek failler, Yuang'ın bağlı olduğu, görünmeyen kukla oynatıcıları ortalıkta görünmüyordu. Onlar hayaletti, dokunulmayacak kadar güçlüydüler. O ve Riley Anklav'ı yerle bir ederken Helios ağını oluşturan ipin sadece bir kısmına dokunmuşlardı ve Rosie bir yerlerde ağı tamir ettiklerinden, güçlendirdiklerinden emindi.

Yaratılış kolonisi kapatılmış, ulaşım kısıtlanmıştı. Geriye sadece Elit'i ortadan kaybolan kişilerle her tür bağlantıdan uzun zamandır yoksun olan ofisleri basmaya gönderen Birleşmiş Yeryüzü Komisyonu ve Senato'nun haber görüntüleri kalmıştı. Acaba Riley ne düşünüyordu? Tabii eğer hâlâ hayattaysa. Bütün dünyanın ailesinin Helios'un korkunç işlerini ortaya dökmeye çalışırken öldüğünden haberdar olmasını yeterli buluyor muydu? Orada olan insanların en azından bir kısmını kurtarmayı başarmış olması yeterliydi mi?

Rosie bencillik ettiğini biliyordu ama bazen ödenenin çok büyük bir bedel olduğunu düşünüyordu.

Juli'nin hayatını kaybetmesine değmiş miydi? Pip'in ortadan kaybolmasına? Buna değmiş miydi?

Babasının odasının cam duvarlarından içerideki doktorları seyrediyordu.

"İyi misin?" Essie hala kollarını boynuna sardı ve başını başına yasladı.

"Pek sayılmaz," dedi Rosie.

Halası, "Evet, biliyorum," diye fısıldadı ve ikisi de sessizliğe gömüldü.

Doktor odada babasıyla konuşmaya çalışıyordu ama Rosie pek bir şey anlayamadığını görebiliyordu. Hastane personeli babasından veremeyeceği

cevaplar bekliyordu. MalX katında ilk kez böyle bir şey yaşanıyordu. İnsanlar buraya iyileşmek için değil, ölmek için getirilirdi.

Doktorlar babasının hayati değerlerini tekrar tekrar kontrol ederlerken, Rosie halasının koluna sıkıca tutundu. Babası arada sırada ona bakıyor, Rosie ona gülümsemeye çalışıyordu ama göğsünde kocaman bir delik açılmış gibi hissediyordu.

Babası bir önceki günün erken saatlerinde nihayet uyanınca ona bakmış ve hafifçe gülümsemişti. Rosie onu çok uzun zamandır ilk kez gülümserken gördüğü için ağlayacaktı. Ama sonra babası ”Rosie,” demişti. “Annen nerede?”

Ve Rosie işte o zaman ağlamıştı. Babası annesinin hâlâ yaşadığını sanıyordu. Hangi günde ya da hangi yılda olduklarını bilmiyordu. Nerelere gittiklerini hatırlamıyordu.

Doktor zihninde parçalanmalar olduğunu söylemişti. Sanki beyninde bir şalter inmişti. Hastalık yüzünden miydi yoksa yaşananların stresi yüzünden mi, emin olamıyorlardı ama onu bir psikiyatri kliniğine göndereceklerdi. Rosie babası iyileşene dek, halasının yanında yaşayacaktı. Tabii iyileşirse.

Halası, “Gitme zamanı,” dedi ve onu kucakladı. “Babanın biraz uyumaya ihtiyacı var.” Rosie başını evet der gibi salladı ve yanağındaki bir damla yaşı sildi. “Yarın yine geliriz.”

“Tamam.” Rosie babasına el salladı, babası başını eğip elini kaldırdı.

Essie hala kolunu Rosie’nin omzuna atıp onu dışarı çıkardı.

Onlara Merkez Batı’nın dışında yeni bir daire bulmuştu. Orbitcorp’taki eski dairesi yeterince büyük değildi. “Yeni bir başlangıç,” demişti halası. Ama Rosie öyle olduğundan emin değildi. Daha çok saklanıyorlarmış gibi hissediyordu. Helios’un onları arayıp aramadığından emin değillerdi. Artık dosyaları ortaya döktükleri ve Anklav’ın sonu geldiği için pek olası görünmüyordu ama öyle bile olsa, nerede yaşadıklarını çok az insan biliyordu. Pip’i aramaya devam edeceklerinden emindi ve babasını İyileştirenin onun kanı olduğunu çözerlerse Rosie’nin ve Pip’le herhangi bir bağlantısı olan herkesin peşine düşerlerdi.

“Seni bilmem ama ben gelmiş geçmiş en büyük ve en harika erişte kâsesini kaldıracak durumdayım,” dedi Essie hala dairelerinin kapısını açarken. “Ve belki de bir kadeh votkayı. Ya sen?”

Rosie halasına yan yan baktı ve eve gelirken yaptıkları alışverişin torbasını mutfak tezgâhının üstüne bıraktı. “Votkanın gelişimim için iyi olacağım sanmam.”

“Hangi gelişimin?” Essie kapıyı kilitledi ve çantasını kanepenin üstüne bıraktı.

Ama Rosie onu dinlemeyi çoktan bırakmıştı. Tezgâhın diğer ucunda, boş bir vazonun hemen önünde, pürüzsüz, yeşil bir kolye ucu duruyordu. Boynundakinin birebir aynısı. Tek fark bu kolyenin üstüne kabaca kazınmış harflerdi.

“Essie hala,” diye fısıldadı.

İkisi de bir süre kolyeye baktı.

“Sandığım kişiden mi?” dedi halası.

“Öyle olmalı.” Rosie kolyeyi aldı ve parmak ucunu R ve S’nin üstünde dolaştırdı. Riley Shore.

“Vay adi,” dedi Essie hala. “Dairemize girmiş.”

Rosie neredeyse kahkaha atacaktı. Sadece halası duruma bu açıdan bakabilirdi. “Bu bir mesaj,” dedi. “Çıkmayı başarmış.”

“Nasıl olduğunu Tanrı bilir.”

Rosie haftalardır ilk kez umuda yakın bir hisse kapıldı. Riley yaşıyordu.

“Bu haber kutlamayı gerektiriyor,” dedi Essie hala ve iki kadeh ve votka şişesini çıkardı. Kendisininkine bir parmak votka, Rosie’ninkine likör doldurup kadehini kaldırdı.

“Uyuz bir kanalizasyon kedisinden daha fazla canı olan adama.” Sırıttı.

***

Daha sonra, halası uykuya dalınca Rosie kolye ucunu alıp diğerinin yanına taktı. Kolye uçlarını avucunun içinde tutarak küçük balkonlarında durdu. Hava yerden on beş kat yukarıda daha serindi ama aşağıdaki sokaklardan yayılan sıcaklığı yine de hissedebiliyordu. Merkez’in ışıkları, kuleler ve mekik hatları, parlak ama nem perdesine sarılmış halleriyle solmaya yüz tutmuş yıldızlar gibiydi. Sokağın sesleri yükseldikçe duvarların içine işleyip uzaya kadar yayılan bir homurtuya dönüşüyordu. Rosie şehrin ışıltısında güçlükle seçilen yıldızlara baktı.

Yeni okul yılının başlamasına çok az kalmıştı. Juli’yi ve bir daha okula gitmeyeceğini, yıldız takımlarını bir daha asla görmeyeceğini ve bir daha asla bir oğlanla öpüşmeyeceğini düşündü. Bir daha hiçbir şey

yapamayacaktı ve Rosie kalbinde her zaman orada olacağını artık bildiği bir sızı duydu. Nerita'nın deyişiyle ilk ve asla kapanmayacak yara izi.

Kolye uçlarını daha sıkı tutarak Pip'i, Riley'yi ve Helios'un pençelerinden kurtarıp dışarı çıkarmayı başardığı bütün o insanları düşündü. Belki de iyi bir şeyler de olmuştu: Bazı insanlar hayatta kalmıştı ve mucize eseri Riley de onlardan biriydi. O anda Riley'nin henüz pes etmediğini umdu çünkü kendisi Helios'ı işinin henüz bitmediğini hissediyordu. Helios annesini ve arkadaşını öldürmüş, Pip'i bir katil ve bir sürgüne dönüştürmüştü ve bedelini ödemeyi hak ediyordu. Hayır, Rosie pes etmeye hazır değildi. Hem de hiç.

YAZAR HAKKINDA

Lara Morgan Batı Avustralya'da, Perth'ün biraz dışındaki tepelerde büyüdü ama yıllarını dünyayı gezerek ve başka tepeleri keşfederek geçirdi. Sanat alanında, bir gazetede ve hatta bir araba yıkamacısında çalıştı ama hepsi pijamasıyla çalışmasına imkân veren yazarlık mesleğinin yanında sönük kaldılar. Morgan aynı zamanda *The Twins of Saranthium* adlı fantastik bir üçlemenin de yazarıdır ancak Rosie Black Günlükleri genç yetişkinler için ilk serisidir. Yazar bugün vaktinin büyük kısmını Batı Avustralya, Geraldton'da geçiriyor. Onu www.lara-morgan.kom adresinden ziyaret edebilirsiniz.

TEŞEKKÜRLER

Rosie Black'in hikâyesi, sayfalara dökülene dek bir hayli yardım aldı ve aşağıda adı geçen kişiler olmasa, asla var olmayabilirdi.

En başından beri -ve hatta hikâye doğru dürüst bir sona kavuşmadan hemen önce bile- akıl hocam olan ve bana genç yetişkinler için yazma konusunda hiçbir zaman unutmadığım, paha biçilmez tavsiyelerde bulunan Isobelle Carmody. Metni hevesle ve bitmek bilmeyen bir destekle okuyan Amanda Lines, Kathleen Wheeldon ve Jackie Gill. Mars, uzay, astrofizik ve kitapta hiç geçmemekle birlikte kara delikler hakkında sayısız ve rastgele sorularımı yanıtlayan Dr. Stacy Mader. Hiç tanışmadığım ama iklim değişikliği hakkında bu kitaba kısmen ilham olan *Ölümcül Havalar* adlı muhteşem kitabın yazarı olan Tim Flannery. Bilimsel konulardaki her tür hatanın bana ait olduğunu ve uzay-zaman sürekliliğindeki kusurdan ya da astrofizik veya iklim bilimi alanlarında eğitim almamamdan kaynaklandığını belirtmek isterim. Ayrıca her zamanki gibi muhteşem yayın hakları temsilcim Clare Forster'a, Rosie'yi ve Dünyasını seven Sarah Foster'a ve bu kadar harika bir editör olduğu için Virginia Grant'e teşekkür ederim. Ayrıca ilk başta beni Isobelle'le eşleştiren Writing WA'ya.

Ve son olarak ama her zaman öncelikle her şeyi mümkün kılan kocam Grant'e teşekkür ederim.

BEŞ YÜZ YIL SONRA, GELECEĞİN DÜNYASI...

Erime adındaki çevresel felaket sonucunda Newperth şehri üç sınıfa bölünmüştür: Merkez'de yaşayan varlıklılar, Kıyı'da yaşayan yoksullar ve şehrin sınırlarında yaşayan Vahşiler.

Rosie Black, Kıyı'da yaşamaktadır ve bulduğu sıradışı bir kutunun ölümcül sonuçlar doğuracağından habersizdir. Gizemli bir örgüt bu kutunun peşindedir ve ona ulaşmak için insanları öldürmekten çekinmemektedir,

Hayatını iki yabancıya emanet etmek zorunda kalan Rosie kaçmaya başlar. Ama kime güvenecektir? Fazlasıyla çekici olan Vahşi Pip'e mi, yoksa genç adamın “patron” dediği esrarengiz adama mı?

Rosie, Dünya’dan Mars’a uzanan yolculuğunda çok geç olmadan kutunun sırrını çözmelidir...

“Daha fazlasını isteyeceksiniz.”

Daily Telegraph

“Mars kanyonlarından Dünya'nın gelecekteki şehirlerine; *Rosie Black Günlükleri* son yıllardaki en iyi, en özgün bilimkurgu eseri *lllawarra Mercury*

“Hiçbir şey bu kitabı elinizden ? bıraktıramaz. Ne açlık ne de kapanmak isteyen gözkapaklarınız. Aranıza hiçbir şey giremez.”

Orbit

İçindekiler

[1] Endonezya, Malezya ve Singapur'da sık tüketilen bir tür baharatlı erişte, (ed.n.)

[2] Orta ve Güney Amerika'ya özgü, çiçekli bir bitki, (ed.n.)

[3] Küçük hayvanların ya da bitkilerin doğal ortamlarında sergilendiği kapalı bir sunum alanı, (ç.n.)